

Alan Gibbons

LEGIUNEA VAMPIRILOR

LIFE

TARGET LOCKED

AVENTURA
CORINT JUNIOR

LEGIUNEA VAMPIRILOR

Alan Gibbons este scriitor profesionist și conferențiar itinerant în școli, colegii și la evenimente literare din Marea Britanie, inclusiv la principalele târguri de carte. Trăiește în Liverpool cu soția și cei patru copii.

Umbra Minotaurului, primul volum din trilogia *Legendeer*, a fost nominalizată pentru Medalia Carnegie și a câștigat premiul Blue Peter la categoria „Cartea pe care n-am putut s-o las din mână”. Nu pierde ultimul volum al trilogiei: *Războinicii Corbului*!

Coperta: Ian Gabriel Balazs
Redactare: Sorin Petrescu, Cristina Jinga
Tehnoredactare: Jora Grecea

Alan Gibbons
VAMPYR LEGION

First published in Great Britain in 2000
as a Dolphin paperback
by Orion Children's Books
a division of the Orion Publishing Group Ltd
Orion House
5 Upper St Martin's Lane
London WC2H 9EA

Reprinted 2001, 2002, 2003, 2004

Copyright © Alan Gibbons 2000

The right of Alan Gibbons to be identified as the author
of this work has been asserted.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte
componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

București, 2006
ISBN: 973-7789-68-7

Timbrul literar se plătește
Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO44RNCB5101000001710001 / B.C.R., Sucursala UNIREA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIBBONS, ALAN

Legiunea vampirilor / Alan Gibbons; trad.
Toma Ritner. - București : Corint Junior, 2006
ISBN 973-7789-68-7

I. Ritner, Toma (trad.)

821.111-31=135.1

Alan Gibbons

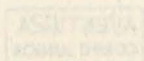
LEGIUNEA VAMPIRILOA

Traducere de Toma Ritner

AVENTURA
CORINT JUNIOR

„Nu luptăm nici pentru a învinge, nici pentru a pierde,
ci pentru a păstra ceva în viață.”

T. S. Eliot

PROLOG

Atacul

Au atacat cu o oră înainte de a se lumina.

În revărsatul zorilor sau în amurg, la răscrucea dintre zi și noapte, atunci veneau întotdeauna, în momentele în care era cel mai probabil ca dușmanii lor să-și neglijeze defensiva.

Așa acționa Legiunea.

Ochi-de-șoim i-a zărit primul. Era firesc, fiindcă acela era darul lui — să vadă. El era „băiatul care vedea”. Desigur, nu-i *vedea* la propriu, cel puțin nu în felul în care majoritatea oamenilor se gândesc la văz, la interacțiunea fizică dintre lumină, pupilă, retină și nerv optic. Văzul lui era reglat mult mai fin decât atât: era o însușire spirituală. Și misterioasă, pe deasupra — o parte vie din el însuși, în continuă creștere, rămânând, și după atâția ani, nouă și surprinzătoare. În dimineața aceea cenușie de iarnă, viziunea i-a explodat în creier ca un glonț dum-dum, și umbrele Legiunii ce avansa i-au răbufnit în mintea pe jumătate trează, săltându-l în picioare cu forța unui șoc electric.

— Mamă, Tom, căpitane Lawrence, a-nceput! S-au întors!

Imaginile invadatorilor îi supraîncărcau mintea: fâlfâitul negru al luptătorilor zburători ai Legiunii și spectrele sure ale vârcolacilor. Sunetele pe care le auzea îi umpluseră toate clipele de veghe și multe dintre clipele de somn. De obicei, veneau în grupuri mici: câte doi, câte trei, cel mult cinci sau șase.

Acum erau zeci și zeci. Ochi-de-șoim tremura, gândindu-se ce îi putea aștepta.

Strigă din nou pentru a-i alerta pe ceilalți:

— Sunt aici!

Adulții începură să alerge prin odaie, răcnind, lovindu-se de mobilele improvizate, înhățându-și armele și preluând responsabilitatea în felul acela specific adulților, totuși fiindu-i recunoscători pentru darul văzului său. Ochi-de-șoim era un adolescent care putea să zărească la mulți kilometri depărtare. El vedea toate drumurile, toate clădirile, toate ființele... și multe, multe altele.

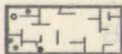
— Tom, Ann, țineți-vă bine, zise căpitanul Lawrence, încărcându-și revolverul. S-ar putea să fie măcel. Indiferent însă dacă vom învinge sau vom fi învinși, am de gând să trimit pe câțiva dintre ei în raiul vampirilor.

La râsetele amare ale camarazilor săi, păru că se gândește puțin și își corectă spusele:

— Prea bine, atunci în iadul vampirilor.

Aventurierul înalt și mustăcios fusese ofițer de carieră, dar, de când cu apariția Legiunii, devenise vânător de vampiri, trăind în afara legii și a societății, pândind demonii metropolei. Viața lui nu fusese mereu așa. Visase cândva la carieră și familie, totuși visurile acelea pieriseră iute, la fel ca propria lui familie în floarea tinereții. Acela era motivul cruciadei sale. Tornada vampirilor se năpustise peste soția și cei trei copii ai lui. Nimeni nu era în siguranță. Mai rău încă, atacurile se îndesiseră.

— O să fie-n regulă, scumpule, îi spuse Ann fiului ei, în vreme ce-și potrivea o săgeată în arbaletă. Am mai apărat poziția asta.

Era adevărat, o mai apăraseră, ba chiar de două ori într-o singură noapte. Însă, de data asta, avea să fie altfel. Vedenia îl avertizase pe Ochi-de-șoim. Nu mai rămăsese nimeni în avanposturi. Pe neașteptate, linia defensivă din față se contopise cu cea din spate — grupuri mici de luptători, împinse îndărăt pe coridoarele labirintice ale clădirii, pregătite pentru ultima bătălie disperată. Ceata lor asediată suferise pierderi teribile. Pierderi... Ochi-de-șoim se gândi că nu va uita niciodată ce însemna cu adevărat cuvântul acela, nu-i va uita pe cei care căzuseră luptând.

Eroi.

— Sosesc, rosti Tom Beresford și pufni de teamă, umflându-și obrajii.

Cândva fusese șef de gară pe marea cale ferată din Vest — un bărbat slab ca un stâlp de telegraf, înarmat cu o arbaletă artizanală și cu o țeavă lungă de plumb. În ciuda rugăminților lui Ann, insistase ca femeia să păstreze pistolul. Ochi-de-șoim nu știa exact de ce anume o făcuse, de ce era Tom dispus să pună viața ei mai presus decât a lui, dar nu era timp de întrebări. Văzându-l cum strânge țeava de plumb în pumnul osos, băiatul se înfioră. Știa că, dacă se va ajunge la luptă corp la corp, ei erau deja morți. Inamicii lor erau puternici ca oțelul. Și nu simțeau durerea.

— Ai noștri au deschis focul, zise căpitanul Lawrence. Îi auziți?

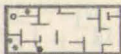
Ochi-de-șoim ascultă pocnetele și țiuiturile gloanțelor. Pușcașii ghemuiți lângă ferestrele culisante din vechiul conac nu puteau însă împiedica bufnetele familiare ale picioarelor cu gheare ce

aterizau pe acoperiș. Păreau să fie o duzină. Prima rundă revenea Legiunii. De data asta, erau prea mulți vampiri ca să poată fi ținuți în loc doar cu focuri de pușcă. Auziră apoi râcâieli turbate la ușile exterioare. Sosiseră vârcolacii, ale căror gheare străpungeau tăbliile de stejar ca niște burghie cu vârfuri de diamant. Ambele grupuri ale comandoului dușman intraseră în luptă. Vârcolacii asaltau cei dintâi pozițiile de apărare. Ei reprezentau avangarda, cei născuți sub lună plină, spintecătorii folosiți pentru a izbi liniile inamice. După aceea venea rândul luptătorilor de elită, vampirii înșiși.

„Dacă va fi să cad aici”, gândi Ochi-de-șoim, „mi-aș dori să mă răpună vârcolacii. Va fi sălbatic și sângeros, dar măcar se va termina în câteva secunde.” Cu vampirii ar fi fost altfel. Ei mușcau, îți sugeau sângele. Dacă aveai noroc, mureai pe loc, dacă nu, te topeai încet de febră. Unii o numeau *contaminare*. Putea să dureze zile întregi până mureai, poate chiar săptămâni, dar, în cele din urmă, ajungeai să implori cerurile ca totul să se termine.

În urma contaminării deveneai mai turbat ca un sobolan din canale și-ți doreai cu disperare moartea. Ochi-de-șoim văzuse victimele infecției, ființe atât de răvășite de durere, încât păreau spectre translucide pe catafalcurile lor. Cel mai cumplit era faptul că unele dintre ele se transformaseră în luptători ai morților vii, slujitori ai Legiunii.

— DISTRUGEȚI-I! spuse Tom, adresându-se apărătorilor de dincolo de pereți. Radeți-i de pe fața pământului! Surâse nesigur, apoi adăugă: Pe când eram băiat și citeam despre vampiri și vârcolaci, nu

m-am gândit niciodată că va trebui să-i înfrunt în carne și oase. Pe atunci credeam că erau doar povești, știți... un baubau. Nu m-am așteptat nici măcar o clipă să-i văd în realitate. Și în tot cazul nu în lumea asta.

— Nimeni nu se aștepta, încuviință căpitanul Lawrence. Dacă eu aș fi fost întrebat cum cred că va fi sfârșitul lumii, n-aș fi pariat un sfanț pe benzile desenate cu monștri, din revistele de groază.

Se întrerupse brusc, incapabil să mai acopere cu vocea sa țipetele răscolitoare ale oamenilor care cerșeau îndurare, apoi zbieretele lor jalnice sub ghearele vârcolacilor. Focurile pușcașilor nu se mai auzeau. Legiunea făcuse curățenie la nivelurile de deasupra lor.

— Au intrat în casă, spuse căpitanul Lawrence. Să sperăm că liniile noastre de apărare vor rezista.

Ochi-de-șoim o privi pe mama lui care pornise hotărâtă spre ușă.

— Ar trebui să fiu acolo, sus, rosti ea. Nu vreau ca alții să lupte în locul meu. Trebuie să-i înfrunt. Este destinul meu.

— Termină, Ann! o întrerupse scurt căpitanul Lawrence. Tu și tânărul Robert sunteți singurii rămași din spița lui Van Helsing. Supraviețuirea voastră este obiectivul nostru de căpetenie.

„Totuși, de ce-i atât de importantă familia mea?” se întreabă Ochi-de-șoim. Oare ce se petrecuse cât timp locuise în internatul școlii?

Lawrence opri protestele lui Ann, printr-un gest autoritar.

— Este ultimul meu cuvânt!

Și așa a rămas. Nu aveau de ales, decât să stea aici, ascunși în beciul umed.

Ochi-de-șoim privi pereții mohorâți și avu impresia că simțea fizic presiunea atacului Legiunii. Era întemnițat aici și nădăjduia să trăiască, deși se aștepta deopotrivă să moară, iar oroarea era închisă alături de el în locul acesta oribil.

Căpitanul Lawrence continua să-i reamintească lui Ann Van Helsing importanța ei.

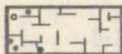
— Supraviețuirea voastră este principala noastră prioritate. Te rog să nu mă mai contrazici în această privință.

Ann încuviință din cap, și Ochi-de-șoim o privi ca și cum ar fi renăscut sub ochii lui. Ea era mai mult decât mama lui. Era Ann Van Helsing, vânător de vampiri și profetesă a Sortii, cea care prevestise sosirea acestei catastrofe. Fără ca fiul ei s-o fi știut, Ann făcuse parte din Comitetul celor nouă și abia în ultimele săptămâni, tânărul Robert, sau Ochi-de-șoim, cum îl porecliseră vânătorii de vampiri, începuse să priceapă, treptat, cine era de fapt mama lui și cine fusese bunicul lui. Acum, după știința tuturor, Ann era unul dintre cei doi membri supraviețuitori ai Comitetului. Ceilalți șapte, uciși, zăceau la doi metri sub pământ sau dispăruseră și se presupunea că muriseră.

— Vai de mine! făcu Tom, tresărind la auzul bufnetelor seci de deasupra. Ce-o fi acolo?

Coridoarele parterului răsunară de o salvă cumplită de focuri de pușcă.

— Hai, țineți-i în loc, își îndemnă căpitanul Lawrence camarazii. Mai țineți-i în loc doar o oră,

opriți-i până la răsăritul zorilor. Vă descurcați voi, pentru numai o oră, nu-i așa?

În minutele acelea de agonie, când bătălia continua să fie indecisă, Ochi-de-șoim avu din nou acea viziune. Cineva îl privea. Întoarse capul la stânga, apoi la dreapta, parcă așteptându-se să zărească o gaură în perete, înapoia căreia să fie lipit un ochi iscoditor.

— Ce este, Ochi-de-șoim? întrebă Tom. Altă vedenie?

Ochi-de-șoim încuviință încet.

— A fost cineva, o umbră. Cred că era... El.

Cineva neclar și încetoșat, ca un intrus nedorit într-o fotografie de nuntă, șters ulterior pentru a nu-i stingheri pe nuntași. Stătea la extremitatea unui parapet singuratic, în vârful unui castel învăluit în cețuri. În jurul lui se înălța o simfonie formată din urletele vârcolacilor și croncăniturile sutelor de corbi negri și lucioși.

— Bârlogul Fiarei, murmură Ochi-de-șoim.

Văzu că toți îl priveau și roși. Nimeni însă nu râse pe seama lui. Fusesse o vreme când oamenii îi luau în derâdere vedeniile, dar se dovediseră foarte utile, salvatoare, de prea multe ori. Își câștigase încrederea întregului grup.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu, recunosc Ochi-de-șoim, însă am avut senzația foarte ciudată că suntem priviți.

Era adevărat — erau priviți, dar nu de cineva din Legiune, nici de spectatori ascunși. Ochii care îi urmăreau veneau dintr-un tărâm de tenebre mai adânci decât noaptea cea mai întunecată și aparțineau celui care pusese la cale invazia demonilor.

Ochi-de-șoim și tovarășii săi jucau o partidă lipsită de speranțe. Ei erau hărăziți să piardă, predestinați de către El.

— Încearcă să ții astea pentru tine, băiete, îl sfătui căpitanul Lawrence. Dacă mai vorbești mult așa, o să ne bagi spaima-n oase tuturor.

Ochi-de-șoim aprobă tăcut, totuși senzația nu-l părăsise. Avusese dreptate — era urmărit. Interesant se dovedea faptul că intuia că-l va întâlni într-o bună zi pe cel care-l privea. Era chiar mai mult decât o simplă intuiție, era o *certitudine*.

— Focurile de armă se apropie, rosti Tom și-și pieptănă pe spate părul cânepiu și rar cu degetele noduroase.

Ochi-de-șoim se trezi uitându-se la cealaltă mână a lui Tom. Tremura.

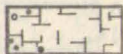
— Da, flăcăule, zise Tom, mi-e frică. Nu mă sfiesc s-o recunosc.

— Tuturor ne este frică, spuse Ann. Nu este niciunul dintre noi care să nu se teamă. Spaima nu-i o rușine atunci când există într-adevăr ceva de care să te înspăimânți.

Deasupra lor intervalele dintre focurile de armă se prelungeau tot mai mult și toți știau ce însemna asta. Legiunea se apropia. În curând putură distinge suierăturile și zăngăniturile săgeților trase de arbaletе. Acum ele rămăseseră singurele arme împotriva colților și ghearelor.

— Auziți? întrebă Ann.

— Nu-i bine, făcu Tom, apropiindu-se de ușă și examinând scrijeliturile lăsate de ghearele vârcolacilor. Nu-i bine deloc.

— Toată lumea la posturi, ordonă Lawrence, zărind tăbliile de lemn despicate. Ceva îmi spune că vom avea musafiri mai devreme decât ne așteptam.

În coridoarele de deasupra răsunară răcnete și tropote de picioare alergând. Următoarele zgomote pe care le auziră anunțau apropierea de beci. Nivelul *lor*. Vârcolacii erau la ușă. Teroarea înainta. În curând, avea să se năpustească peste ei ca un uragan. Căpitanul Lawrence ținea revolverul cu ambele mâini. Tom strânse mai bine arbaleta și vârî țeava de plumb în vestă.

Ann scoase pistolul.

— O să-i ținem în loc, spuse ea. Să vedeți voi dacă nu...

Tom încercă să zâmbească, dar surâsul nu voia să se întindă pe chipul lui de culoarea cenușii. Falca îi încremenise într-o grimasă strâmbă. Frica îl strângea de gât și tremura într-atât de tare, încât abia mai putea să stea drept. Picioarele i se înmuiaseră de tot.

— Ce v-am spus? urlă căpitanul Lawrence, remarcând sentimentul de resemnare care-l înconjură. Toată lumea la posturi! Ce-i cu voi? Chiar doriți cu tot dinadinsul să simțiți lipitorile alea sugându-vă beregatele? Nu cred asta — vreți să trăiți, tot așa cum vreau și eu!

Fusese genul de discurs pe care-l ținuse pe câmpurile de luptă din două campanii coloniale, însă inamicul nu fusese niciodată atât de crud, atât de nemilos și atât de slăbatic, asemeni unei stihii a naturii. Niciodată cuvintele nu sunaseră atât de fals.

— Țineți-vă bine, continuă Lawrence, jucându-și totuși rolul. Vreți să trăiți și să nu-ndrăzniți să

vă predați! Să nu cedați nici măcar pentru o clipă! Se repezi spre Tom, parcă avertizându-l că, dacă era vorba să sperie pe cineva, un vârcolac nu-nsemna nimic pe lângă căpitanul James Lawrence, și-i zise: M-am făcut înțeleș? Nimeni de-aici n-o să stea cu brațele-ncruciate, așteptând să moară! Nu cât mai există viață-n mine.

Ochi-de-șoim și Ann suiră pe un butoi de lemn, care reprezenta calea de evadare, dacă totul dădea greș. Era lipit de perete și oferea acces la trapa unui tobogan pentru aprovizionare cu cărbuni. O femeie sau un copil ar fi fost în stare să se strecoare pe acolo, dar un bărbat matur nu avea absolut nicio șansă. Ann și Ochi-de-șoim șovăiau în a folosi ruta aceea. Ar fi însemnat să-și abandoneze camarazii.

— Asta-i, rosti Tom, răgușit, când coridoarele amuțiră. Defensiva noastră a căzut. (O lacrimă i se scurse din ochi. Fiul lui, Harry, fusese acolo.) Am mai rămas doar noi.

Urmă o pauză lungă.

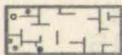
— Haideți, ticăloși din Infern! mârâi Tom, ridicând arbaleta la umăr. Mi-ați ucis băiatul, singurul meu fiu, și de acum nu mai am pentru ce să trăiesc decât pentru răzbunare. Ce mai așteptați? Veniți odată!

Secundele trecură. Căpitanul Lawrence se foi de pe un picior pe celălalt, mutându-și greutatea de pe stângul pe dreptul.

— S-a terminat? murmură el.

Ann privi spre Ochi-de-șoim, și băiatul clătină din cap.

— Văd sânge.

— Pregătiți-vă, comandă Ann.

Ușa fu spulberată cu un bubuit asurzitor, apoi vârcolacii se revărsară, mârâind, în beciul strâmt și luminat de lumânări. Erau ca niște mașini de ucis, cu umerii uriași, tocmai buni să funcționeze ca berbeci de asalt, cu fălcile aidoma unor capcane pentru animalele pădurii, capabile să sfărâme ziduri. Îi urmau vampirii, şuierând și zbierând ascuțit. Beciul răsună de strigăte de luptă infernale, iar vacarmul deveni de-a dreptul insuportabil în spațiul acela strâmt.

Căpitanul Lawrence trase primul, doborând doi vârcolaci din două focuri rapide și precise. Un al treilea încercă să-l atace din spate, dar Ann îl împușcă, după care îl ucise iute cu țepușa și ciocanul. Tom omorî un vampir cu arbaleta: impactul săgeții îl roti pe strigoi în jurul axei sale și un răget hidos îi țâșni din adâncul gâtlejului. Legiunea ataca însă în forță și trecea de-a dreptul peste vânători, străpungând liniile defensive cu viteza ei feroce. Căpitanul Lawrence căzu primul, răsturnat de năvala unui vârcolac.

Doi vampiri se alăturară vârcolacului.

Luați-l de pe el! Luați-l! urlă Ochi-de-șoim în gând. Nu scoase însă niciun sunet. Nu putea să vadă decât picioarele căpitanului Lawrence zvâcnind cu disperare, în vreme ce încerca să-și smulgă lipitorile de pe beregată.

— Rezistă, James! strigă Tom, înaintând și trăgând cu arbaleta în pieptul vampirului celui mai apropiat.

Dar mai înainte de a putea să-și potrivească altă săgeată, un vârcolac se desprinsese din grupul strâns în jurul căpitanului Lawrence și sări asupra lui. Totul se sfârși într-o volbură de mușcături și sfâșieri. Arbaleta și țeava de plumb zăngăniră pe podea.

Nu! Tipățul înăbușit izbucni sfâșietor în lăuntrul lui Ochi-de-șoim.

— Mamă, trebuie să facem ceva!

Ea încuviință și se rezeși înainte, înhățând țeava și trecând-o peste capul unui vampir, strângându-l de gât. Se luptă puțin cu lipitoarea, apoi vârî un baton de dinamită în palma căpitanului Lawrence.

Bărbatul schiță un surâs chinuit și îi făcu semn să plece.

— Nu mai stați după mine. M-au mușcat, Ann. Sunt terminat. Ștergeți-o de-aici!

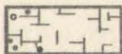
Alt vampir își întredeschise buzele subțiri, aproape incolore, și se încordă, pregătindu-se s-o atace pe Ann, adăugând-o astfel pe lista lungă de victime ale Legiunii. Femeia era însă cu ochii în patru și trase în el de la distanță mică, pentru ca după aceea să-l termine cu o țepușă.

— Haidem! strigă ea, împingându-l cu toată puterea pe Ochi-de-șoim către trapă, în vreme ce Legiunea se regrupă pentru asaltul final, cel care avea să-i aducă trofeul râvnit: Ann.

— Și căpitanul Lawrence?

— Pentru el nu mai există cale de-ntoarcere, zise Ann, dar va părăsi lumea asta așa cum trebuie s-o facă soldații. Știe ce are de făcut.

Când Ochi-de-șoim o urmă spre întunericul grădinii năpădite de buruieni, ultima imagine pe

care o percepu fu căpitanul Lawrence aprinzând fitilul dinamitei. Alergară apoi printre tufişuri cu ghimpi ascuţiţi, împiedicându-se de rădăcinile de copaci dezgolite. Ann îşi blestemă fustele lungi.

Ochi-de-şoim continua să simtă ochii urmăritorului nevăzut aţintiţi asupra sa. Se gândea la el, când dinamita explodează în beci şi revărsă în grădina flăcări, fum şi cioburi ucigaşe. Tufişurile din spatele mamei şi fiului fură mitraliate cu o grindină de aşchii de sticlă şi sfărâmături. Ochi-de-şoim ar fi vrut să aducă un omagiu cu glas tare, să-şi ia un ultim rămas-bun de la Tom şi de la căpitanul Lawrence şi să-şi audă cuvintele răsunând peste oraşul adormit, însă acestea nu se desprinseră de pe buze.

În clipa următoare, ieşiră din hăţiş pe pavajul umezit de ceaţă. Se găseau pe o stradă slab luminată din vestul Londrei.

— Nu privi-n urmă, Robert, spuse Ann, ținându-şi fustele ridicate. Aleargă fără să-ntorci capul.

Ochi-de-şoim se uită la faţa ei serioasă şi zâmbi amar. În momentul acela, simţi prezenţa urmăritorului nevăzut, mai puternică decât oricând.

El este acela. Toate astea sunt numai opera lui.

Ajunseră la colţul străzii. Dar, spre groaza lor, coşmarul nu luase sfârşit. Chiar în faţă un vârcolac se ghemuise, gata să se repeadă. Ochi-de-şoim fusese atât de preocupat de cel care-i urmărea de departe, încât nu-l observase.

— Mamă, murmură el când vârcolacul se apropie. Dacă nu vom scăpa, să ştii că te iubesc.

Cartea I

Cartea jocului

În câteva luni, toți adolescenții de pe planetă vor juca Legendeer. Fiecare individ se va confrunta cu propriul său Armaghedon. La un anumit moment, un adolescent prăpădit omoară monștri, iar peste o clipă creaturile adevărate vor fi acolo, în dormitorul lui.

Umbra Minotaurului

Unu

La un univers depărtare, se afla un alt adolescent. Deși Ochi-de-șoim n-o știa încă, destinele lor erau împletite strâns ca fuioarele dintr-o frânghie, fragile, luate în parte, dar împreună extrem de puternice. Avea să treacă o vreme până ce potecile lor să se încrucișeze, însă când urmau s-o facă avea să fie într-o luptă pe viață și pe moarte.

Poate chiar dincolo de moarte.

Momentul acela se găsea însă în viitor, iar deocamdată pe Phoenix Graves îl preocupa mai mult prezentul. Era un băiat înalt, cu aspect athletic, păr negru și chip palid. Părea mai în vârstă decât cei paisprezece ani ai săi, și fața lui exprima o seriozitate și o tărie premature. Se maturizase înainte de vreme. În lumina după-amiezii târzii care pătrundea în bucătărie, el citea o revistă de jocuri pentru calculator, ca și cum viața lui ar fi depins de cele ce putea afla din paginile ei. Un titlu îi sărise în ochi: „Moartea unui designer de jocuri pentru calculatoare”.

La început, în revista *Gamestation* nu existase nimic care să-l alarmeze, ba dimpotrivă. Phoenix răsfoise secțiunile obișnuite — „Ultimele noutăți”, „Echipamente”, „În culise” și „Cheat-uri” — înainte de a trece la „Recenzii”. Dăduse paginile oarecum neliniștit, înainte de a deschide fasciculul din mijloc pe masa din bucătărie. Îi făcuse plăcere să citească mai ales una dintre recenzii:

Minotaurul mugește în adâncul labirintului. Meduza șuieră în adâncul unei grote îndepărtate. Pătrundeți în Legendeer: Umbra Minotaurului, jocul de mare succes al acestei toamne, pe care-l notăm cu cinci stele. Acțiune non-stop în lumea mitologiei, pentru experți și novici deopotrivă. Nu aveți nevoie de o groază de cunoștințe de informatică pentru a vă bucura de jocul acesta, ci doar de nervi de oțel! Grafica 3D este excelentă și convingătoare și veți fi fascinați de realismul incredibil al decorurilor.

Phoenix surâse. El jucase jocul acela. Și ce-l mai jucase... Mai precis, el fusese prima persoană care jucase *Legendeer*. Tatăl lui participase la realizarea jocului și-l folosisese pe Phoenix în calitate de cobai. Rândul următor al recenziei îi preschimbă umbra de zâmbet într-un râs triumfător:

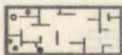
Singura dezamăgire va fi că mult trâmbișatul echipament pentru joc, revoluționarul costum pentru realitatea paralelă care ar fi trebuit să ofere senzații și palpitații unice, nu s-a materializat, spre nemulțumirea producătorului *Magna.com*. Costumul ar fi trebuit să ofere jucătorilor iluzia că se găsesc aieva în interiorul jocului. Fiți însă liniștiți: cu sau fără costum RP, *Legendeer* este unul dintre cele mai extraordinare și înfricoșătoare jocuri pe care le veți juca în mileniul acesta!

Phoenix zâmbi din nou. El știa de ce costumul pentru realitatea paralelă nu se materializase.

Fiindcă am jucat și-am câștigat.

Am intrat în joc și i-am smuls inima.

Jocul este mort, trăiască jocul!

Așteptase știrea aceasta de multe săptămâni, foindu-se și zvârcolindu-se în pat, reamintindu-și cum jucase. Și cum îl jucase jocul pe el! Se îndreptă către frigider și luă o Coca-Cola, înainte de a continua să răsfoiască revista. Un sentiment de mulțumire de sine începuse să i se reverse prin vene. Dădu pagina și în clipa aceea o zări — o singură coloană sobră în mijlocul jargonului amuzant din restul revistei.

NECROLOG

CHRIS DARKE (1961–2000)

Redacția Gamestation anunță cu tristețe decesul prematur al lui Chris Darke, omul care a conceput unele dintre cele mai frumoase jocuri din toate timpurile, de la Time Commando la legendarul Death Racer V.

Înainte de tragicul eveniment, Chris tocmai fusese selectat pentru a duce pe noi culmi jocul Legendeer, deja încununat de succes.

Stilul inovator și fără cusur al lui Chris, înclinat spre acțiune non-stop, a cucerit milioane de jucători. Tristețea noastră la vestea morții lui este sporită de circumstanțele în care s-a petrecut. În mod tragic, Chris a avut parte de un sfârșit violent în propria sa locuință, ucis de făptași necunoscuți.

Phoenix se încruntă și reciti articolul, străduindu-se să culeagă cât mai multe informații din rândurile acelea succinte.

— Nu se poate! Doar am câștigat. Nu va reîncepe totul...

Porni aproape în fugă pe hol și intră în studioul tatei. Avu nevoie de două minute ca să descopere

cutia de carton în care se aflau costumele pentru realitatea paralelă. Acelea erau accesoriile menite să transforme jocurile pentru calculator, purtându-i fizic pe jucători în lumile create de designeri. Costumul pe care-l ridică era subțire ca mătasea și semăna cu cele dintr-o bucată ale scafandrilor, însă era mult mai fin. Phoenix îl desfăcu și ascultă șuieratul familiar al încheieturilor din arici. Aducea cu sâsâitul șarpelui în Paradis.

— Nu iar... Nu poate să-nceapă iarăși...

Privi brățara de punctaj care afișa scorul obținut de jucător. Display-ul era gol. În cele din urmă, Phoenix cercetă masca de față care semăna cu o cagulă, atașată în partea de sus a costumului. Chiar și după atâta vreme îi dădea fiori. Părea un chip inuman, care se suprapunea perfect peste al jucătorului. Era inexpressiv ca moartea și îl dezgusta gândul de a-l îmbrăca din nou.

Doar, nu mai trebuia s-o facă. Se terminase totul. Nu?

Pe când reîmpacheta costumul, auzi deodată ușa deschizându-se.

— Mamă? Tată?

Nu-i răspunse nimeni. Cineva era acolo, dar nu vorbea. Ceva din tăcerea aceea îl făcu să se încordeze.

Ieși grăbit pe hol.

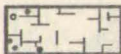
— Mamă?

O găsi în bucătărie, scotocind prin poșetă.

— Ce s-a-ntâmplat?

Ea își trânti poșeta, exasperată.

— Aveam un mers al trenurilor spre Londra!
Unde naiba l-am pus?

— Londra? repetă Phoenix. Trebuie să pleci?

— Bunicul tău este grav bolnav. (Băiatul o privi întrebător, așteptând mai multe informații.) Are cancer, Phoenix. Bunicul are cancer.

— Trebuie să fie operat sau altceva?

Glasul mamei tremură.

— Nu se mai poate face nimic, decât să-i aline durerile. Este în faza finală... O să moară...

Phoenix continua s-o privească, amuțit. Se gândea la bătrânul blând, care venise în Londra în anii 1960 pentru a-și găsi de lucru și deschisese o tavernă cu specific grecesc pornind de la zero.

— Îmi pare rău, mamă.

Ea își puse mâinile pe umerii lui și-l privi în ochii căprui-închis.

— Am aflat abia acum o oră. Bunică-ta m-a sunat pe telefonul mobil, la serviciu. A fost un șoc teribil. O să rămân câteva zile cu ei. În momentul ăsta au nevoie de toată susținerea pe care le-o pot oferi. O să te descurci doar tu cu tata.

— Sigur că da, surâse Phoenix.

Necrologul din revistă îi rămăsese într-un colțișor al minții, dar acum nu i se mai părea atât de important. În niciun caz n-o putea împovăra pe mama cu așa ceva în asemenea momente.

— Mă duc să-mpachetez, îl anunță ea, prinzându-și cu o panglică mov coama de păr negru ca tăciunele. Vrei să faci puțină ordine pe-aici?

În momente de criză, mama se apuca să facă un pic de curat: era una dintre strategiile ei de abordare a situațiilor dificile. Arată revistele împrăștiate pe masă.

— Pentru început, du-ți revistele în camera ta.

Când le strânse, Phoenix încercă cu disperare nevoia de a-i spune că era posibil ca problemele să nu se fi încheiat deocamdată. Că se putea ca jocul ucigaș să fi reînviat.

Băiatul curățase masa și spăla vasele, când tata dădu buzna pe ușă.

— Mama s-a-ntors?

— Da, e sus. Împachetează.

— Ți-a spus? (Phoenix încuviință din cap.) Numai asta ne mai lipsea. După... Glasul tatei se stinse, lăsând propoziția neterminată, apoi urmă: Bine măcar că aia s-a terminat.

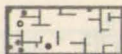
Phoenix îl urmări cu privirea. *Și dacă nu s-a terminat? Dacă va începe din nou?*

Cu șase săptămâni în urmă — numai atât să fi trecut? —, el purtase costumul pentru realitatea paralelă despre care pomenise revista, îl simțise prinzându-l ca o a doua piele, înlănțuindu-l precum tentaculele unei plante monstruoase. El jucase jocul. Poate că revista avea dreptate. Poate că programatorii făcuseră din *Legendeer* un joc sigur, un divertisment banal.

Totuși, acum câteva săptămâni fusese extrem de real. Îl transportase pe Phoenix într-o lume populată de demoni, monștri și zei cruzi. Băiatul învățase că pierderea jocului însemna pierderea vieții.

— Phoenix! strigă tata din capul scării. O duc pe mama la gară, vrei tu să rămâi lângă telefon? Aștept să mă sune cei la care am susținut interviul pentru o slujbă.

Phoenix își privi părinții plecând grăbiți și flutură trist din braț. Menționarea interviului pentru slujbă

îi readucea totul în minte. Când lucrase pentru misterioasa companie Magna.com, tatăl lui ajutase la realizarea lui *Legendeer*.

Iar când testase jocul, constatase că, de fapt, jocul îl juca pe el.

La fel ca și Chris Darke.

***

Când mașina tatei reapăru pe aleea garajului, începuse să amurgescă.

— Tată, știi ceva? spuse Phoenix, care-l aștepta în pragul ușii din față.

— Te rog, nu acum, zise John Graves. Sunt obosit și mi-e foame. M-au sunat pentru slujbă?

Tata nu se gândea la demoni, ci la ipoteca pentru casă. Phoenix făcu o grimasă. Slujba... Ar fi trebuit să înceapă cu ea. Să-l bucure cu vestea cea bună.

— Da, te-au angajat. O să-ți trimită contractul prin poștă.

Bărbatul afișă un surâs stins. În mod evident, veștile proaste primite de soția lui anulasera satisfacția succesului în privința slujbei.

— Dacă vrei, pot să-ți fac o omletă, propuse Phoenix, dornic să-i recâștige bunăvoința. Ți place cu șuncă și ciuperci?

— Fiule, mi-ai salva viața. Ar fi grozav! Mă duc să fac un duș rapid, până termini tu.

Phoenix ascultă sfârâitul uleiului în tigaie și sunetul apei curgând în baie. Nu-i plăcea să fie silit să aștepte, dar știa că ar fi fost înțelept din partea lui

să nu pomenească de necrolog, cel puțin până după ce mănca tata.

— Mama este distrusă, comentă tata, intrând în bucătărie în halat de baie și ștergându-și smocul de păr roșcovan. Își adoră tatăl și sunt o familie foarte unită. Atârnă prosopul pe calorifer și continuă: Se pare că pentru o vreme va trebui să ne descurcăm pe cont propriu.

— Vrei cafea? întrebă Phoenix.

— N-ar strica.

Băiatul se apropie de masă și începu să frece un nes.

— Tată, trebuie să-ți arăt ceva.

John Graves recunoscuse imediat tonul vocii.

— Sper că n-ai probleme la școală...

— Nu, la școală nu-s probleme. Așteaptă puțin!

Reveni cu revista și o așeză pe masă în fața tatei, deschisă la pagina cu recenziiile jocurilor.

— Ce trebuie să citesc?

— Asta! și îi arată necrologul lui Chris Darke.

Tata clătină din cap.

— Și eu ce...?

— Citește, insistă Phoenix. Citește cu atenție. Acolo! *Legendeer*... Este exact ce ni s-a întâmplat și nouă.

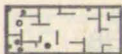
— Nu se poate, zise tata. L-am oprit... indiferent cine sau ce ne-a târât în jocul acela teribil.

Oricât s-ar fi străduit însă, nu putea nega ce se afla în fața lui, tipărit cu litere groase.

— Nu cred, continuă el. Doar nu a început din nou!

Dar era adevărat. Începuse.

Din nou.

Oai

Supermarketul era ticsit în seara următoare. Era singurul din Brownleigh și se părea că toată lumea din târgușor se adunase acolo.

— Nu-i de mirare că mama se-ntoarce distrusă de la cumpărături, comentă tata. Este ca o întrecere din filmul acela, *Ben Hur*. Jur că unele dintre cărucioarele astea au seceri atașate de roți. Ia să vedem dacă noi, bărbații, ne putem descurca acceptabil pe-aici.

Phoenix îi simțea adevărata stare din spatele veseliei silite. Tata încerca să-și abată gândurile de la joc.

— Să-ți spun ce-ai uitat, rosti băiatul, consultând lista de cumpărături pe care o întocmiseră împreună. Laptele! Este cu două raioane în urmă.

Se număra printre adolescenții care consumau câte trei castronașe de cereale pe zi, așa încât laptele era un aliment important. Tata începu să manevreze căruciorul, dar Phoenix îl opri:

— Lasă că mă duc numai eu. Câte cutii să iau?

— Două, răspunse tata, însă numai de doi litri. Cele mari de câte trei litri nu încap în frigiderul nostru.

Phoenix încuviință din cap și porni. Când intră în raionul alăturat, inima i se opri pentru o clipă. Acolo, chiar în fața lui, se afla mama lui Steve Adams. Întâlnirea aceea neașteptată îi readuse în minte principalii participanți din jocul în care

intrase. El, tata, Laura... și Adams. Phoenix se întoarse încetisor și dădu să bată în retragere, când femeia îl remarcă.

— O clipă... Tu ești, nu-i așa? Tu ești Graves. Te rog, stai nițel!

Phoenix nu-și dorea altceva decât s-o șteargă cât mai repede.

— Știu că tu și Steven nu v-ați înțeles prea bine, totuși, dacă știi ceva, absolut orice, despre el, trebuie să-mi spui!

Băiatul îi văzu pe ceilalți cumpărători întorcându-se și holbându-se la ei.

— Te rog, un detaliu infim pe care poate c-ai uitat să-l spui poliției. Au trecut săptămâni... Nu mai suport să nu știu ce s-a-ntâmpat cu el.

Phoenix ar fi vrut să-i spună tot ce știa, dar cum s-o facă? Și cum să-i explice unei mame că fiul ei fusese transportat într-o lume care dansa după cum îi cânta Răul... și că fusese în culmea fericirii! Își amintea ultima clipă în care îl văzuse pe Adams. Clipa în care băiatul alesese să rămână în joc, în loc să se întoarcă acasă.

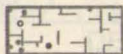
— Îmi pare rău, doamnă Adams, însă nu l-am văzut.

Răspunsul lui, în mod atât de evident o minciună, provocă o schimbare în doamna Adams. Ochiul ei se mijiră, și Phoenix îi percepuse suspiciunea.

— Știi ceva, nu-i așa?

Phoenix și-l aminti pe Adams retrăgându-se în beznă, revenind la El.

— Nu, doamnă Adams. Vă spun sincer că nu știu ce i s-a întâmplat.

— Te rog, insistă femeia. O pot vedea pe fața ta. (Deschise poșeta.) Vrei bani? Te pot plăti. Cât vrei?

— Doamnă Adams, vă rog să-ncetați.

Ea avansa spre el cu geanta deschisă. Deodată, se auzi alt glas:

— Margaret!

Doamna Adams se întoarse și, văzându-și soțul, izbucni imediat în lacrimi și-și îngropă fața în umărul lui.

— El știe ceva, Brian, suspină femeia. Sunt sigură că știe, dar nu vrea să spună. Cum poate fi atât de crud?

Domnul Adams o mângâie ușor pe spate și-i făcu semn lui Phoenix să se îndepărteze. Simțind cum îi tremură picioarele, băiatul se întoarse la tatăl său.

— Unde-i laptele? (Phoenix își privi buimac mâinile goale.) Ce s-a-ntâmpat?

— M-am întâlnit cu doamna Adams și m-a luat la întrebări de m-am zăpăcit.

— Sper că nu i-ai spus nimic, nu?

— Bineînțeles că nu, ce i-aș fi putut spune?

— Cumpărăturile pot să mai aștepte o zi, oftă tata. O să mă-ntorc eu, singur, mâine după-amiază.

Phoenix aprobă recunoscător și porniră către ieșire.

***

Nu-și putea alunga din minte necrologul și jocul. În seara următoare, după ce tata plecase la supermarket, Phoenix se strecură în studio și căută

exemplarul tatei din *Legendeer*. Nu-l ascunsese și nici nu-l încuiase, fiindcă, în sine, jocul era inofensiv.

Deși avea îndoieli, Phoenix îl încarcă în calculator, dar nu găsi nimic care să-i trezească bănuieli. Labirintul în care dăduse o luptă pe viață și pe moarte cu Minotaurul, caverna în care o decapitase pe Gorgona Meduza nu erau decât simple imagini pe ecran. Foarte intense și înspăimântătoare, însă lipsite de realitate.

„Și acum adevăratul test”, își spuse el. Încet, cu grija pe care ai acorda-o unui lucru foarte prețios, sau foarte periculos, se îmbracă în costumul RP și-l cuplă la calculator. Costumul era pașaportul pentru teroare. Phoenix își amintea felul în care fusese transportat în joc, portalul sclipitor de lumină și numerele pâlpâitoare. De data asta, nu se petrecu nimic.

Absolut nimic.

Poarta este închisă. Nu ai unde să te duci.

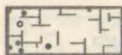
Simțindu-se ușurat, scoase costumul, îl împături și-l puse înapoi în cutie.

— Am câștigat runda întâi, spuse Phoenix cu glas tare. Dar ce va fi în runda a doua?

Dacă ar fi revenit în studio peste numai cinci minute, ar fi căpătat răspunsul. Calculatorul era deschis. Pornise singur. Mai mult încă, pe ecran se derulau în jos cifre, într-un vălmășag familiar: codul încriptat din altă lume, o spirală de cifre 3, 6 și 9. Era demonul din interiorul calculatorului, care spunea:

Așadar, vrei să joci?

În cazul acesta, eu, Gamemaster, voi fi încântat să mă conformez.

A trecut ceva timp, Legendeer, cel puțin în ceea ce te privește. Pentru un tânăr de paisprezece veri, săptămânile trec lent. Însă pentru unul ca mine, care am fost aici înaintea piramidelor și care voi rămâne mult timp după ce soarele se va stinge, săptămânile sau lunile nu înseamnă decât un fir de colb în deșertul timpului.

Duci dorul încheștării luptelor, fiorului terorii? Sau teama este cea care te alungă? Teama de mine. Teama de ceea ce pot face eu.

Continui să-mi simți prezența, nu-i așa? De fiecare dată când o flacără pâlpâie, de fiecare dată când vântul oftează, de fiecare dată când stingi lumina, mă simți îndărătul tău. De fiecare dată când calculatorul zumzăie, îmi percepi prezența.

Sunt eu, Gamemaster.

Ai dreptate să te temi. Aproape că ai distrus prima rundă a jocului, dar dacă-ți imaginezi că m-ai învins, mai gândește-te o dată.

În lungul meu marș către renaștere și libertate, am suferit destule înfrângeri.

Cu toate acestea, ultimele mele planuri sunt mult avansate.

Iar acum sosesc, chiar dacă nu ești pregătit.

Trei

În seara următoare, când trecu pragul și intră în studio, Phoenix simți ceva. I-ar fi fost greu să descrie ce anume percepușe — un fior, o furnicătură, poate o atingere? Fusese unul dintre momentele acelea în care zidurile solide ale realității zilnice se prăbușesc, dezvăluind umbrele dinapoia lor. El nu avea însă timp să stăruie asupra senzației tulburătoare. Telefonul suna insistent.

— Gata, gata, am venit!

Acoperi microfonul și strigă prin hol spre living:

— Laura, poți să-mi aduci ceva de băut?

O auzi pe fată ridicându-se de pe scaun și, pentru o clipă, se minună de contrastul care exista în casă. Pe de o parte, rutinele banale și previzibile, putând localiza pe oricine, pur și simplu după felul cum scârțâia podeaua. Iar pe de altă parte, neliniștea care rodea casa pe dinăuntru — posibilitatea ca poarta către teroare să se deschidă în mod brusc.

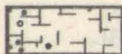
— Alo? Mama! Mă bucur că te-aud! Ce face bunicul?

— Nu prea bine. Nu se plânge prea mult, dar nu-i merge deloc bine. Obosește foarte repede și a slăbit... Este groaznic să-l văd așa. A fost dintotdeauna un bărbat puternic, invincibil... sau cel puțin așa l-am considerat eu.

— Când te-ntorci?

— De asta v-am telefonat. Tata-i acasă?

— Nu, răspunse Phoenix, are o ședință la serviciu.

O auzi pe mama făcând o pauză scurtă.

— Ah, da, slujba cea nouă... Uitasem complet de ea. Nici măcar nu l-am felicitat. N-am avut timp să mă gândesc la altceva decât la bunicul tău. Probabil că mă crezi foarte egoistă.

— Nu, nici vorbă. Ai vreun mesaj pentru tata?

— Aș vrea ca voi doi să veniți aici în weekend. Bunicului i-ar face mare plăcere.

— Sigur că da, încuviință Phoenix. O să-i spun.

— Nu te supără să vii, nu?

— Nu, mamă, nici vorbă.

— Papa a întrebat de tine. Te amintește în același timp cu Andreas.

Urmă un moment de tăcere.

— Chiar i-a rostit bunicul numele?

— Da. A făcut-o a doua oară în câteva săptămâni. Probabil că boala este de vină. Se spune că apropierea morții te face să-ți re trăiești trecutul.

Andreas... Era un nume care însemna foarte mult în familie. În cele din urmă, mama continuă:

— Voi aveți ceva noutăți?

Phoenix revăzu în minte evenimentele importante din ultimele două zile: necrologul și întâlnirea cu doamna Adams. Niciunul dintre ele nu era ceva ce ar fi dorit mama să audă în clipa aceea.

— Nu, ne descurcăm foarte bine. Tata a călcat până și rufe, cămăși și altele.

— Asta chiar că mi-ar plăcea s-o văd.

Mama părea obosită și golul din vocea ei înfioră dureros inima lui Phoenix.

— Bine, o să-nchid acum. Roagă-l pe tata să mă sune și să-mi spună ce faceți cu weekendul. Îmi promiți că nu uiți?

— Îți promit.

Băiatul reveni în living, iuțind nițel pasul când trecu pe lângă ușa studioului. Putea simți întunericul întinzându-se către el.

— Era mama ta? întrebă Laura, dându-i o cutie de 7-Up.

— Da. Mi s-a părut foarte abătută.

— Nu mă miră. I-ai spus ce s-a-ntâmpat?

Phoenix se uită la Laura, privindu-i codițele antileze în care își împletea părul și pielea cafenie, cu reflexii vineții în lumina neonului. Era înaltă și frumoasă și atrăgea multe priviri din partea băieților de la liceul Brownleigh.

— Cum aș fi putut s-o fac? Are și-așa destule pe cap.

Fata aruncă un teanc din *The Guardian* pe măsuța de cafea.

— Astea sunt! Ziarele din ultimele două săptămâni, dar niciunul nu pomeneste despre Chris Darke.

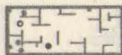
— Tatăl tău n-are cumva ziare mai vechi de două săptămâni?

Laura clătină din cap.

— Este obsedat de rutine. Cu asta s-a ales de pe vremea când a lucrat în administrația nigeriană. Păstrează ziarele exact două săptămâni, după care le duce la colectorul de hârtie. Am putea încerca la bibliotecă, însă numai în weekend. Ai noștri nu vor să ne ducem de la școală direct în oraș.

— Până sâmbătă nu putem face prea multe în privința asta, încuviință Phoenix și aruncă un ochi peste ziare. A meritat totuși să-ncercăm. Sperasem că vom avea noroc.

După aceea murmură o înjurătură printre dinți.

— Ce mai este?

— Tocmai mi-am dat seama că în weekendul ăsta n-o să pot merge la bibliotecă. O să fiu la Londra. Știi... bunicul meu... Nici vorbă să nu mă duc!

— Nu-i nimic, zâmbi Laura, o să mă ocup eu de cercetări. Sunt foarte capabilă.

Fu rândul lui să suradă. Descoperise de ce era în stare fata atunci când jucaseră *Legendeer*. Laura îndurase toate terorii lumii miturilor și ieșise cu zâmbetul pe buze! Așa ceva nu era doar destoinicie, era eroism.

— Știu că ești, dar mi-ar fi plăcut să vin și eu.

— O să mă descurc, zise ea, apoi schimbă subiectul. Auzi, cât de departe crezi c-a ajuns Chris Darke cu jocul?

— Habar n-am. Nu prea avem indicii în privința asta. Totuși...

— Da?

Phoenix își caută cuvintele.

— Uneori intuițiile sunt mai puternice decât faptele reale. Am o presimțire că trebuie să fiu cu ochii-n patru. Se apropie ceva.

— Mă sperii!

Phoenix învârti între degete cutia de 7-Up.

— Mă sperii eu însumi. N-o să crezi, dar am îmbrăcat din nou costumul RP.

— De ce?

— Cred c-am vrut să mă conving că jocul este inofensiv. Că nu va reîncepe așa cum a fost atunci.

Laura se aplecă puțin înainte.

— Și te-ai convins?

— Când l-am atins, scutură din cap băiatul, n-am făcut altceva decât să reînvii totul — labirintul, grotă otrăvită, teama... Gamemaster este tot acolo, Laura, îl pot simți. Jocul nu s-a încheiat, în niciun caz.

Ea se înfioră involuntar.

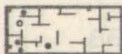
— Ia uite cât s-a făcut ceasul! E timpul s-o șterg.

Phoenix rămase în prag, privind-o cum dispăre în pâcla serii. După aceea se simți oarecum dezorientat și trecu dintr-o cameră în alta, neputând să-și găsească locul. Tata avea să revină acasă abia după câteva ore bune, iar locuința pustie îl tulbura. Se gândi să-și facă temele, însă îi fu imposibil să se concentreze. Aprinse televizorul și pe trecu zece minute comutând de pe un canal pe altul, înainte de a renunța. Intră de trei ori în bucătărie, ciuguli alune și mușcă de două ori dintr-un măr, după care-l aruncă la gunoi. În cele din urmă, își dădu seama că un singur lucru l-ar fi putut liniști. Sui la etaj, intră în dormitorul părinților și se apropie de noptiera din partea mamei. Deschise sertarul și scoase jurnalul.

Jurnalul lui Andreas.

Îl duse la parter și începu să citească.

Andreas fusese fratele geamăn al bunicului și, inițial, povestea lor fusese destul de banală: pur și simplu doi băieți care crescuseră în Grecia, la țară. Urmase apoi adolescența. Bunicul făcuse toate lucrurile normale: intrase în încurcături, se încăierase cu alți băieți și devenise interesat de fete. Andreas fusese diferit. Cu trecerea timpului, devenise tot mai retras și suferise crize prelungi de boală. În unele zile, era

paralizat de migrene înfiorătoare, care aproape că-l orbeau, astfel că zăcea întins în camere întunecoase. La paisprezece ani, apăruseră viziunile obsedante, care-l aduseseră în pragul nebuniei. În ciuda coșmarurilor și a perioadelor lungi de boală, izbutise să ajungă profesor. Toți speraseră că, odată ce Andreas va ajunge la maturitate, accesele lui stranii de comportament vor dispărea, dar nu se întâmplase așa. Stările bizare deveniseră tot mai îndelungi și mai intense. Phoenix deschise jurnalul.

Vreau să dorm, citi el pe o pagină, să închid ochii și să nu-i mai deschid niciodată. Le văd acum tot timpul: numerele magice, demonii. Este mai presus de ce pot suporta.

— Numerele, rosti Phoenix cu glas tare. Asta-i legătura.

Treptat, zilele în care Andreas părea posedat se înmulțiseră, în vreme ce zilele bune, în care el se putea comporta ca un om normal, se împuținaseră, pentru ca să dispară aproape complet. În cele din urmă, se depășise un prag. Andreas suferise o criză de nervi și fusese internat într-un azil pentru alienați.

— Dar nu erai nebun, așa-i? murmură Phoenix. Altfel înseamnă că și eu sunt nebun. Și eu am dureri de cap, la fel ca acelea de care ai suferit tu. Și eu am trecut prin coșmarurile care te-au bântuit. Iar ce ai văzut tu, am văzut și eu. În joc.

Parcurse după aceea o pagină însemnată, pe care o citise și o recitise de nenumărate ori de când jucase pentru prima dată *Legendeer*.

Cu cât mă gândesc mai mult la lucrurile acestea — starea de boală, durerea ca un cerc care-mi încinge capul, febrilitatea stranie care m-a însoțit toată viața, cu atât îmi dau seama că trebuie să aibă o legătură cu spectrele, cu fantomele. Atunci când ele se adună, atunci când ies din lumina tremurătoare și-mi vorbesc, le înțeleg. Eu aparțin lumii lor și am aparținut dintotdeauna.

Pe toată durata vieții mele, voi fi un străin în propriul meu trup. Am o misiune de îndeplinit. Pentru fiecare spectru care crede în viață și dreptate și mă avertizează asupra primejdiilor porții, există multe altele care clocotesc de dorința uciderii și distrugerii. Ele bat în poartă.

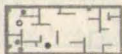
Nu vor trece însă de mine. Eu sunt *Legendeer*. Sarcina mea este să țin poarta închisă, să țin afară creaturile demonice. Deși inima mi se frânge cu fiecare zi petrecută sub soare, nu voi renunța niciodată la veghea mea. A-mi părăsi postul înseamnă a abandona lumea aceasta în ghearele ororilor.

— Cum poate totuși să existe un joc pentru calculator care să reînvie trecutul familiei mele?! exclamă băiatul.

În casa tăcută nu existau răspunsuri, ci doar întrebări.

Care era conexiunea între un profesor chinuit din Grecia anilor '60 și un joc macabru pentru calculator, creat cu aproape patruzeci de ani mai târziu?

Ce ar fi zis Andreas dacă ar fi văzut *Legendeer*? Și, mai important, cum putuse familia lui să-l abandoneze, internându-l într-un sanatoriu pentru

boli mintale? Un om lucid și sănătos fusese întemnițat în celula unei case de nebuni.

Phoenix se lăsă pe spate și închise ochii. Își reaminti în amănunt călătoria lor la căsuța din satul grecesc. Văzu pâlcurile de chiparoși și zidurile scunde de piatră ce înconjurau casa lui Andreas. Apoi văzu casa, portretele monștrilor și numerele de pe pereți.

Nu-i de mirare că te-au crezut nebun.

— Însă tu erai, de fapt, singurul întreg la minte, șopti băiatul.

Închise jurnalul, dar nu putu să alunge secretul din el. Acesta avea să dăinuie mereu — știința că în spațiile terifiante dintre realitățile cotidiene existau și alte lumi, paralele. Iar în lumile acelea, toate creaturile de coșmar care bântuiseră cândva mințile oamenilor plecau în căutarea prăzilor.

Noi suntem prăzile lor.

***

Tata ajunse acasă puțin înainte de ora 23. Trebuisă să lucreze până târziu și, în plus, serviciul se afla la o oră de mers cu mașina de Brownleigh, iar în orele de vârf drumul putea să dureze până la nouăzeci de minute. Îl găsi pe Phoenix adormit pe canapea. Pășind grijuliu ca să nu-și deranjeze fiul, John Graves închise televizorul și se așeză pe un fotoliu. După două minute, zări pe brațul canapelei blocnotesul soios de lângă Phoenix.

— Ce citeai? murmură el.

Își aruncă ochii pe o pagină și se opri, iar neliniștea îl cuprinse. Spre deosebire de soția și de

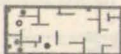

fiul său, el nu știa greaca, dar putea să citească pe bucățica de hârtie pe care Phoenix o folosea drept semn de carte. Pe ea băiatul transcrisese un citat din jurnal:

Cel puțin știu că, indiferent cât m-ar bântui pe mine, nu există nicio cale prin care demonii să poată infesta lumea noastră minunată.

John Graves clătină încet din cap.

— Dacă am avea certitudinea asta... rosti el. Dacă ar fi adevărat...

Patru

În seara următoare cineva sună la ușă imediat după ora 19.

— Cine-i? întrebă Phoenix, privind la ceasul de perete. Sper că nu-s alți comis-voiajori.

Avea noroc. Chipul zâmbitor care-l întâmpină pe trepte era al Laurei.

— Ia ghici pe ce am pus mâna? îi flutură ea pe sub nas o bucățică de hârtie. Nimic altceva decât numărul de telefon al lui Chris Darke!

— Glumești?! Parcă ajunseseam la concluzia că n-o să putem merge la bibliotecă în timpul săptămânii.

— Nu m-am dus la bibliotecă, totuși i-am pomenit de povestea asta tatei. Ridică mâna și adăugă: Nu te speria, nu i-am zis nimic altceva. Tata și-a amintit de episod. Are o memorie ca un burete și întotdeauna dă răspunsurile corecte la concursurile de tip „Cine știe câștigă”. Oricum, nu uitase cazul. Și-a reamintit de asasinarea lui Darke și unde s-a întâmplat, astfel încât am sunat la informații. Există trei Darke, însă numai unul este C. Darke.

Phoenix o conduse în casă.

— Asta-i, încheie fata. Sunăm?

— Așa cred, mormăi Phoenix, examinând numărul de pe hârtia mototolită.

— Nu pari foarte entuziast.

— Păi, ce-o să zicem? întrebă el. „Doamnă Darke, ne puteți confirma că soțul dumneavoastră

a fost ucis de demoni... știți care, cei care trăiesc în jocul pentru calculator pe care-l proiecta?"

— Tu decizi, spuse Laura. Tu ești convins că se-ntâmplă ceva.

Băiatul luă numărul și-l puse pe măsuta din hol. Instinctiv, privi spre calculatorul tatei — poarta către lumea miturilor lui Gamemaster. Laura îi urmări căutătura.

— Te ia cu fiori, nu? Amintindu-ți ce s-a întâmplat ultima dată...

El își mușcă buza și ridică receptorul. Gândul la hoardele de demoni care se adunau de cealaltă parte a ecranului îl împinse la acțiune.

— Tot nu știu ce să-i spun...

— N-am cum să te ajut, zise Laura. Nici mie nu mi-ar plăcea s-o fac.

Phoenix formă numărul de telefon. Când cineva îi răspunse, gâtlejul i se uscă instantaneu și complet.

— Doamna Darke? întrebă el, răgușit.

— Imediat, se auzi glasul unui băiețel de nouă, zece ani. Mamă, e pentru tine!

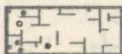
Phoenix și Laura schimbă priviri, apoi se auzi vocea doamnei Darke:

— Alo?

— Doamnă Darke, nu mă cunoașteți, dar am citit despre ceea ce s-a întâmplat cu soțul dumneavoastră... în revista *Gamestation*. (Șovăi, gândindu-se cum să continue.) Mă întrebam dacă mi-ați putea spune ceva despre jocul la care lucra?

Glasul femeii deveni bănuitor.

— Cine-i la telefon? L-ați cunoscut pe soțul meu?

— Nu, nu l-am cunoscut, dar cred că avem niște lucruri în comun. Știi despre *Legendeer*. Știți cumva dacă el a terminat jocul?

Suspiciunea se transformă în frică. Vocea doamnei Darke era evident tulburată.

— Ce-i asta, o glumă macabră? Nu mi se pare deloc amuzant. Cine-i la telefon? (Phoenix privi spre Laura. Situația se înrăutățea considerabil.) Dacă mai sunați vreodată, o să anunț poliția. Ați înțeles?

— Da, rosti băiatul, am înțeles.

Închise telefonul.

— Aproape de dezastru, nu? făcu Laura, înțelegând imediat cum stăteau lucrurile.

— Pe o scară de la unu la zece, zise Phoenix, succesul meu a fost zero. M-a crezut un nebun.

Încă nu se îndepărtaseră de telefon, când auziră o mașină pe aleea garajului.

— Ăsta-i tata, spuse Phoenix. Să nu-i pomenesci nimic despre ce am făcut, că-l apucă pandaliile.

— Phoenix, am sosit!

— Bună, tată. Suntem aici.

— Ah, salut, Laura! N-am știut că ne vizitezi iarăși.

— A fost o inspirație de moment, răspunse fata.

Schimburile de amabilități fură întrerupte peste o clipă de țârâitul ascuțit al telefonului. Tata ridică receptorul.

— Poftim? Un apel de la numărul acesta? Sunteți sigură?

Se uită la Phoenix.

— Grozav, murmură băiatul. Probabil că doamna Darke are telefon cu afișarea numărului apelant și acum ne-a telefonat.

— Ce v-a întrebat?! exclamă tata. Doamnă Darke, vă rog sincer să ne scuzați... Da, vă cred,

este teribil de neplăcut. Nu vă faceți griji — vă asigur că nu se va mai repeta... Da, da, o să stau de vorbă cu el. Vă rog, încă o dată, să acceptați scuzele mele cele mai sincere.

Puse telefonul în furcă și-l fulgeră cu privirea pe Phoenix.

— Ai înnebunit complet? Ai sunat-o pe văduva lui Chris Darke?

— Trebuia să aflu, tată. Trebuia să fiu sigur...

Tata deschise servieta și-i arătă un dosar.

— Dacă te-ai fi sinchisit să întrebi, ai fi aflat că am investigat deja. Nu aveai niciun motiv s-o tulburi pe biata femeie.

— Ai investigat! îl privi Phoenix, neîncrezător. Eu crezusem...

— Că nu mă interesa?

— Cam așa ceva.

— Numai pentru că n-am vorbit prea mult despre asta nu-nseamnă că nu sunt îngrijorat.

Fu rândul băiatului să se enerveze.

— Mi-ai fi putut spune!

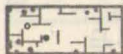
— Da, recunoscui tata, cu o undă de vinovăție în glas, cred c-aș fi putut s-o fac, dar am avut multe pe cap. Slujba cea nouă, bunicul tău...

— Și ce-ai descoperit?

— Haideți în living să v-arăt.

***

Din articole decupate din ziare și din revistele de jocuri pentru calculatoare, puseră cap la cap povestea lui Chris Darke. Acesta fusese angajat de Magna.com pentru a concepe jocul cel mai recent al companiei, o continuare la *Legendeer*.

— A fost foarte straniu să aflu despre Darke, rosti tata, încruntat, amintindu-și de chinurile în care îl târâseră jocul. Parcă retrăiam ce mi se întâmplase mie. Deși Darke n-o știa, îmi călca pe urme. Atât doar că el nu avea habar cât era de periculos.

— Vampiri, comentă Laura, citind extrasele de presă.

— Poftim?

— Mă refeream la joc. De data aceasta nu se mai desfășoară în mitologia greacă, ci este cu vampiri.

— Aha, am înțeles! Da, se pare că Gamemaster se ocupă de alt tip de mituri. Poate că din cauză că noi l-am învins, acea ultimă lume a devenit inutilă pentru planurile lui.

— Dar ai văzut cum este lumea cea nouă? Întrebă Phoenix. Un univers paralel, populat de morții-umbători care încearcă să pătrundă pe tărâmul celor vii.

Laura se înfioră.

— Nu știu cum să vă spun, însă mi se pare mai groaznică decât cea dinainte.

— Fiți atenți, anunță tata. Darke avea deja un titlu provizoriu — *Legendeer 2: Legiunea vampirilor*.

— Știam eu că nu s-a terminat, mormăi Phoenix, examinând posac tăieturile din ziare.

— Noi suntem mai norocoși decât Darke, zise tata. Noi am ieșit vii din joc. Bietul de el! Ce mod groaznic de a muri!

Laura și Phoenix schimbă priviri.

— Tată, există și ceva ce nu ne-ai spus?

Bărbatul se trase nervos de barba roșcovană.

— Poliția l-a găsit mort pe podeaua camerei lui de lucru. Într-una dintre relatări se menționează că, în

momentul atacului, lucra la calculator. Citind printre rânduri, aş zice că purta costumul pentru realitatea paralelă şi că l-au găsit conectat la calculator.

— Vreţi să spuneţi că a murit în timp ce era în joc? întrebă Laura.

— Nu, nu în joc. În cameră s-au găsit urme de încăierare: o veioză spartă, nişte mobile răsturnate... Darke s-a luptat din răsputeri, dar nu pe când era în lumea jocului. Ucigaşul lui l-a urmat de acolo.

— Un demon? Cum a putut s-o facă?

— N-a fost un demon, răspunse tata. Dacă demonii ar putea trece din lumea lor în a noastră, atunci Gamemaster ar fi învins deja. N-a fost un demon, ci a fost cineva care-i slujeşte pe demoni.

Îi întinse lui Phoenix un articol decupat dintr-un ziar local, care menţiona două piste ce nu mai apăreau nicăieri altundeva. Una dintre ele se referea la un zvon ciudat, în legătură cu posibila implicare a unei secte despre care se păstrase tăcere în toată mass-media. Cealaltă menţiona că un adolescent fusese văzut părăsind casa.

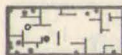
— Ştiu că pare o prostie, zise Phoenix, totuşi pentru o clipă chiar am crezut că s-ar putea să fi fost Adams.

— Asta-i curată paranoia, comentă Laura. Nici măcar Steve n-ar fi putut face una ca asta.

— Eşti sigură?

Trecu o vreme înainte ca vreunul dintre ei să vorbească din nou, iar când Phoenix întrerupse, în cele din urmă, tăcerea o făcu pentru a pronunţa un singur cuvânt:

— Vampiri.

Cinci

Seara aceea de joi era ultima pe care Phoenix și John Graves aveau s-o petreacă acasă, înainte de a porni spre Londra. Când răsăriră zorii zilei de vineri, o stranie licărire electronică umplu studioul. Atinse cutia de carton ce conținea costumele RP, dulapurile, rafturile și draperiile. Calculatorul se autoinițializă iarăși, desfășurându-și monologul sinistru în tăcerea surdă și moartă. Nu se auzea decât șuieratul vântului nordic de afară.

Bravo, Legendeer!

Așadar, știi despre Darke. A devenit prea iscoditor, și cine știe prea multe moare mai repede. Așa este, Darke nu s-a mulțumit să dezvolte jocul, ci a vrut să-și vâre nasul acolo unde nu era dorit. Așa cum ai făcut și tu cândva.

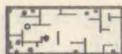
Însă Darke n-a avut norocul tău. A văzut, a fugit, a murit. A terminat jocul în noaptea în care a murit. A dispărut din cauza propriei sale insistențe. Mă aflu la numai câteva săptămâni de victorie și nu poți să faci nimic pentru a mă opri.

Bucură-te de fericirea pe care ți-o dă ignoranța. Dormi cât mai poți.

Şase

Întoarcerea din Londra decurse în tăcere. Niciodată nu este ușor să vizitezi o rudă bolnavă, iar acum lucrurile stătuseră mult mai rău. Bunica plânse în majoritatea timpului și se retrăsese la etaj pentru a-și continua veghea solitară la căpătâiul bunicului. Mătușa Sophia îi fulgerase pe toți cu privirea, parcă sfidându-i să-l menționeze pe *celălalt* frate al ei. Se părea că toți petrecuseră întregul weekend în casa bunicilor, evitând un nume — Andreas. Mama gătise, se agitase de colo-colo și preparase nenumărate cafele... orice ca să nu stea locului, tata își găsisse un scaun într-un colț al livingului și se adâncise într-o carte, iar Phoenix examinase fotografiile de familie, imaginându-și-l pe Andreas, fratele geamăn al bunicului, cel pe care nimeni nu-l menționa niciodată. Totuși, nici el nu-i pronunțase numele, ci se cufundase în gânduri, întrebându-se cum de îngăduise familia să întemnițeze printre nebuni o persoană pe care ar fi trebuit s-o înconjoare cu iubire. Acum, cu șoseaua derulându-se în urma lor, mama, tata și Phoenix nu prea aveau chef de vorbă. Fiecare era, în felul lui, preocupat cu probleme de viață și de moarte. În loc să vorbească între ei, își păstrau mințile ocupate cu alte lucruri. Tata se concentra asupra șofatului, mama se cufundase într-o antologie de poezii, iar Phoenix citea despre vampiri. Tocmai ajunsese la un

capitol care părea să aibă de-a face mai mult cu armamentul decât cu miturile.

Arbaleta (citi el) este una dintre principalele arme ale vânătorilor de vampiri. Ea trimite o țepușă prin inima strigoiului de la depărtare și cu forța a 20 de bărbați. Utilizată în războaie și ca sport în Europa medievală, arbaleta constă dintr-un pat de lemn pe care se montează perpendicular un arc de lemn, fier sau oțel. Proiectilele arbaletei se numesc săgeți.

Ceva mai departe, un pasaj dintr-o povestire extrem de lugubră îl făcu să tresară. Era o reluare a vechii teme cu vampiri, dar cu o diferență fascinantă.

— Este bine să știi un lucru, Fernando, rosti bătrânul preot. Vampirul nu se teme nici de sutană, nici de crucifix. Crucea de care se teme este arcul minune, construit în forma crucifixului. Nu-ți irosi vremea aruncând în el cu agheasmă. Pentru a distruge creatura, trebuie să-i străpungi inima cu un vârf ascuțit, să-i sfărteci trupul blestemat sau să-l expui intensității orbitoare a luminii soarelui. Acestea sunt cele trei căi de victorie asupra Fiarei.

Phoenix transmise imediat informația respectivă părinților lui, așteptându-se ca ei s-o primească cu aceeași fascinație ca el.

— Dar ce citești? întrebă mama. Doamne Dumnezeule, familia asta nu s-a săturat de demoni?!

În clipa în care cuvintele îi ieșiră de pe buze, atmosfera din mașină se modifică. Tata deveni mai

atent asupra șofatului, iar Phoenix își îngropă fața în carte, furios pe sine fiindcă îl luase gura pe dinainte.

— Ce s-a-ntâmplat? continuă mama și glasul i se umplu de groază. Ce-mi ascundeți?

— Nimic, răspunse tata. Zău, absolut nimic.

— Nu vă purtați cu mine ca și cum aș fi un copil, rosti mama. De când v-am telefonat, mi-am dat seama că s-a-ntâmplat ceva. Erai foarte laconic, Phoenix, și nu-i deloc felul tău.

— Hai s-o lăsăm, mamă, făcu băiatul.

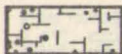
— N-o să lăsăm nimic, replică ea. Și eu fac parte din familie în aceeași măsură ca voi. Am trăit coșmarul acela la fel intens ca și voi.

Phoenix îi aruncă o privire tatei în oglinda retrovizoare și cei doi schimbă câte o încuviințare imperceptibilă. Era timpul să dea cărțile pe față. La urma urmelor, mama le dezvăluise adevărul despre Andreas și tot ea asistase, apoi, la aventurile lui Phoenix, urmărindu-le pe monitorul calculatorului. Împreună împărtășiseră primul capitol al terorii, împreună aveau să dea piept și cu acest episod nou.

— Ar fi mai bine să discutăm, zise tata. O să opresc la prima benzinărie.

***

În cele din urmă, Phoenix se gândi că era mai bine să-l lase doar pe tata să explice. Pe când părinții lui discutau cu glas scăzut în fața a două cești cu ciocolată fierbinte, băiatul se plimbă prin complexul comercial anexat benzinăriei. Hoinări

fără țintă câteva minute, privi șoseaua pe care goneau automobile, dădu ocol cabinelor telefonice și bancomatelor, apoi se trezi la intrarea în magazin. După ce examină rafturile cu cărți, trecu la secțiunea revistelor și zări imediat numărul cel mai recent din *Gamestation*. Sigur că da — era ultima vineri din lună. El era abonat și probabil că revista îl așteptase tot weekendul pe covorașul din hol, după ce fusese strecurată de poștaş prin fanta cutiei poștale din ușă. Îi era însă imposibil să reziste până acasă.

Dacă înăuntru exista ceva, o mențiune despre Darke sau despre joc? Trebuia să afle cât mai repede. Punând revista pe tejghea, nu putu să nu se gândească la faptul că totul părea un soi de glumă macabră. Demonii, cea mai veche spaimă a omului, se aflau în spatele porții. Și ce anume avea să le îngăduie să intre? Nici mai mult, nici mai puțin decât cea mai modernă și mai sofisticată realizare tehnologică a omenirii: calculatorul!

— Trei lire și jumătate, îl anunță casierița. Este despre jocuri pentru calculator, nu? Și pe băiatul meu îl pasionează până peste cap.

„Ăsta-i și necazul”, gândi Phoenix. „Pe toți îi pasionează.” Retrăi în minte viziunea lui de coșmar. În câteva luni, poate chiar săptămâni, sute de mii de copii, poate chiar milioane aveau să stea în fața unui joc pentru calculator, luptându-se cu demonii din el. Pentru ca după aceea demonii să se materializeze. Acela era sfârșitul jocului: milioane de demoni revărsându-se neîntrerupt prin milioane de display-uri de calculator.

O lume invadată.

Triumful unui coșmar.

De îndată ce ieși din magazin, rupse ambalajul de plastic al revistei și-l aruncă. Ultimele știri... Acolo nu era nimic. Inima începu să-i bată ceva mai lent.

Recenziile... Tot nimic. Fu nevoit să parcurgă de două ori pagina respectivă, pentru a fi sigur că nu greșea, dar în privința aceasta nu exista nicio îndoială. *Legiunea vampirilor* nu era încă de vânzare.

Mai avem timp.

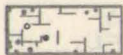
Ajunsesese la pagina 62, când dădu peste secțiunea care-i îngheță sângele în vine. Era un supliment colorat, intitulat „Pe țeavă”. Iar acolo se găsea vestea de care se temuse.

Cea mai recentă producție *Magna.com* va fi gata înainte de termenul preconizat. *Legiunea vampirilor*, mult așteptata parte a doua din seria *Legendeer*, ar trebui să fie pusă în vânzare înainte de Crăciun.

În mod neașteptat, moartea tragică și misterioasă a creatorului său, Chris Darke, a contribuit la interesul sporit în jurul lansării, oferindu-i jocului o notorietate care poate aduce câștiguri uluitoare. După *Umbra Minotaurului*, știm la ce ne putem aștepta din partea lui *Magna.com*: grafică 3D de excepție și aventuri care să ne înspăimânte.

Singura întrebare este: Va reuși, în cele din urmă, *Magna.com* să lanseze și revoluționarul costum pentru realitatea paralelă? Sursele noastre afirmă că *Legiunea vampirilor* ne va tăia cu adevărat răsufierea!

Pentru o clipă, Phoenix simți că nu mai putea să respire. Sosea!

El sosea. Afirmăția lui Gamemaster, potrivit căreia în scurtă vreme demonii aveau să se reverse din ecranele tuturor calculatoarelor, era pe punctul de a se adeveri.

— De Crăciun, repetă el, fără să observe un cuplu de vârstnici care-l urmărea cu priviri amuzate.

Când Phoenix se repezi să le anunțe părinților lui vestea, cuplul schimbă surâsuri.

— Grozavi mai sunt și puștii ăștia, comentă bătrâna. Trăiesc într-o lume imaginară, știută numai de ei.

— Da, încuviință soțul ei. Ai fi jurat că era ceva real.

Șapte

— Poftim?! rosti tata, parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor, și lăsă teancul de corespondență pe care tocmai îl ridicase de pe covorașul din hol. Ce-ai făcut?!

Conversația pe care o începuseră pe autostradă urmasese susținut după intrarea în casă.

— Am îmbrăcat costumul de RP, răspunse Phoenix. Mă îngrijorase necrologul lui Darke.

Văzu cum expresia tatei se schimbă și decise să evite o dispută.

— Cel puțin așa mi se păruse și de aceea am decis să verific eu însumi jocul.

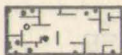
Vorbise ca și cum conectarea la *Legendeer* era lucrul cel mai firesc din lume.

— Ai uitat ce s-a-ntâmplat ultima dată când ai purtat una dintre cheștiile alea? izbucni mama. Stăteam și priveam neajutorată, în timp ce tu... puteai să fii omorât. Phoenix, cum de-ai făcut așa ceva?! Și fără să ne spui!

În ciuda muștrărilor, Phoenix observă că tata fixa cu atenție unul dintre plicurile din teancul pe care-l azvârlise pe măsuta din hol.

— Știam că eram în siguranță, replică băiatul. Eram cel puțin nouăzeci și nouă la sută sigur. Ai zis-o chiar tu, tată: ultima dată l-am învins pe Game-master, am distrus amenințarea.

Tata scosese plicul din teanc și-l strecurase în buzunar. Acum tresări, auzindu-l pe Phoenix că i se adresează.

— Am transformat prima parte din *Legendeer* într-un joc obișnuit, urmă Phoenix, iritat de felul în care tata continua să frunzărească scrisorile. Nu s-a întâmpat nimic, deși purtam costumul RP.

— Nu, încuviință tata, totuși s-ar fi putut întâmpla. Ți-ai asumat un risc stupid.

Dar știi că nu eram în pericol. Ce se-ntâmplă aici? De ce ești atât de tulburat? Phoenix zări ceva nou pe chipul tatei, o teamă oarbă, irațională. Deodată, dezamăgirea se transformase în mânie.

De ce oare?

— Să nu te-aud cu scuze! se răsti tata. Ți se interzice să mai porți vreodată costumele alea infernale.

— Nu-l poți învinui doar pe el, John, interveni mama. Crezusem că am căzut de acord să le distrugem. În felul acesta, nimeni nu va mai putea juca niciodată.

Tata își feri privirea.

— John, de ce nu le-ai distrus?

Urmă o tăcere prelungită.

— Eu știu de ce, vorbi Phoenix. N-ai fost sigur, nu-i așa, tată? Ai crezut că poate nu s-a terminat totul, că s-ar putea să reînceapă. Asta-i, nu-i așa? Ai crezut că s-ar putea ca, într-o bună zi, să fie nevoie să revenim în lumea jocului.

Tata păru brusc îmbătrânit, cu obrazul zbârcit și cenușiu.

— Da, poate că așa am crezut.

— Și ai avut dreptate. Dacă nu vom intra în lumea lui, *cum* ne vom lupta cu Gamemaster?

— O să-i găsim pe colegii lui Darke, răspunse bărbatul. O să găsim producătorul jocului. O să le

spunem tot ce știm. Îmi dau seama că nu ești foarte încântat de eforturile mele, însă asta-i ceea ce am încercat să fac.

— Nu-i suficient! strigă Phoenix. Poți să vorbești cu oricât de mulți programatori și designeri dorești, fiindcă Gamemaster va găsi mereu pe altcineva care să lucreze pentru el mai departe. Ultima dată, am crezut c-am învins, dar lucrurile n-au stat așa. Trebuie să ne-ntoarcem în lumea lui și să terminăm treaba. Lumea miturilor este reală, tată, la fel de reală ca asta. Știi cum este, noaptea, când ai impresia că cineva e-n spatele tău? Ei bine, nu-i simpla ta imaginație. Este adevărat. Imediat în spatele nostru se află o lume de coșmar, *multe* lumi de coșmar și toate sunt la fel de reale ca lumea noastră. Acolo se va câștiga ori se va pierde băătălia.

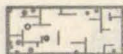
Ducea însă o luptă deja pierdută, și mama îi aplică lovitura fatală:

— Nu, Phoenix, tatăl tău are dreptate. Mai întâi va trebui să încercăm în mod oficial. Dacă nu putem opri producerea jocului, atunci vom încerca varianta ta.

— Sigur că da! pufni Phoenix, disperat. Și până atunci vom fi irosit atât de mult timp, încât nimic nu-l va mai putea opri. Veți putea trăi cu asta, împovărându-vă conștiința?

— Ascultă-mă cu atenție, rosti tata, cu chipul încruntat. Indiferent ce se va-ntâmpla, nu vei atinge costumele RP. Ai înțeles?

— Am înțeles, totuși de ce te sperii? Nici măcar n-avem un exemplar din noul joc.

Urmă o clipă de tăcere așa de stingheritoare, de parcă Phoenix proferase o injurie în biserică.

— Eu am spus tot ce am avut de spus, reluă tata. Mă lași să-mi urmez pistele pe care am pornit și nu intri la mine în studio. Este limpede?

Phoenix încercă să argumenteze, dar în zadar. În fața părinților care făceau front comun, era zdrobit.

— Da, tată, e limpede ca lumina zilei.

***

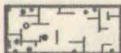
Când Phoenix se duse la culcare, la ora zece și jumătate, tata se închise în studio, de unde se mai auziră numai țăcăniturile furioase ale tastaturii. Phoenix și-l imaginează deschizând fișiere, expediind mesaje e-mail, verificând pistele din mai multe surse. Pe scurt, lucra frenetic, străduindu-se să se convingă că făcea *ceva*. Băiatul rămase în camera lui, necăjit pe părinții săi care se amăgeau singuri; el știa că nu vor avea succes, încercând să-l învingă din exterior pe Gamemaster. Acesta nu era un virus, un software pus pe rele, și nici o inteligență artificială. El era lordul demonilor, iar calculatorul nu era decât o modalitate pentru a deschide poarta dintre lumea lui și cea a oamenilor.

— Dacă n-o pot face cu voi, rosti Phoenix, va trebui s-o fac fără voi.

Rămase o vreme cu coatele pe genunchi și cu fața îngropată în palme. În cele din urmă, își îndreptă spinarea și ajunse la o decizie:

— Trebuie să mă-ntorc. Trebuie să-l urmăresc în bârlogul lui și să-l distrug pe inventatorul jocului.

Dar cum? Lipsit de un exemplar al *Legiunii vampirilor*, era izolat, condamnat să stea și să aștepte ca furtuna să se dezlănțuie deasupra sa. Când adormi într-un târziu, băiatul se simțea sleit, epuizat de orele cât își storsese creierul căutând o soluție. Indiferent ce idei ar fi avut, indiferent cum le-ar fi răsucit în minte, fără un exemplar al jocului, nu putea să existe o bătălie. Iar fără bătălie, nu putea să existe victorie.

Opt

La parter, în studioul său, John Graves lucra, în ciuda orei înaintate din noapte. Nu însă așa cum credea Phoenix. După ce încuiase ușa studioului, tata scosese scrisoarea din buzunar. Era un plic mic și cafeniu, cu blistere. Îl ridică spre lumină și inspectă ștampila poștei, iar după o clipă de reflecție, îl rupse și citi scrisoarea dinăuntru.

Stimate domnule Graves,

Îmi cer scuze fiindcă am fost atât de nepoliticoasă atunci când mi-ați telefonat din nou. Sunt convinsă că-mi puteți înțelege starea de spirit. După uciderea soțului meu, n-am știut cui să mă adresez și în cine să am încredere. Credeți că asta dorea ucigașul?

Tata scoase discul micuț din învelitoarea lui și citi titlul scris cu litere gotice: *Legiunea vampirilor*.

Cred că ucigașul a furat jocul original, cel la care lucra Chris, dar el făcuse o copie de rezervă și o trimisese părinților lui să i-o păstreze. Fusesse neliniștit de mai multă vreme și începuse să-și ia tot soiul de precauții. Eu crezusem că erau manifestări de paranoia. Cât de amar m-am înșelat! La înmormântare, tatăl lui Chris mi-a înapoiat discul și vi-l trimit. Trebuie să recunosc că nu înțeleg ce se întâmplă și de ce jocul acesta a dus la moartea soțului meu, însă m-ați convins

că dumneavoastră trebuie să dețineți discul. Îmi pun toată încrederea în dumneavoastră, domnule Graves. Vreau să-l aduceți pe ucigașul lui Chris în fața justiției. Poate că, după aceea, voi reuși să dorm noaptea.

Cu sinceritate,
A dumneavoastră,
Ruth Darke.

Tata răsuci discul între degete. Constată că atenția îi era atrasă mai întâi spre calculator, apoi către costumele RP din cutia lor.

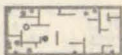
— Și-acum? murmură el. Și-acum?

***

Afară, în grădină, cineva se furișa cu precauție. Înalt de peste un metru optzeci, musculos și athletic, necunoscutul fixa cu atenție reședința Graves. Mai exact, urmărea lumina care ardea în studio. Făcu un pas înainte, încleștându-și și descleștându-și inconștient mâinile înmănușate. Rămase privind toată noaptea, sub stelele licăritoare, luna care pălea și norii de furtună ce goneau pe boltă. Văzu cum lumina din studio se stinge și înaintă încet spre casă. După aceea, tocmai când ajunsese lângă fereastră, lumina se aprinse iarăși. Necunoscutul se retrase înapoi în beznă, o umbră printre umbre.

***

Phoenix își auzi tatăl urcând la etaj pe la ora 4 dimineața. Cele întâmplare în ultimele luni îl

făcuseră pe băiat să aibă un somn extrem de superficial și câteodată se trezea din oră în oră. Oare îl deșteptau gândurile ce-i goneau prin minte sau coșmarurile ce se iveau ori de câte ori capul îi atingeă perna?

— Nu mai dorm de-acum, mormăi el și-și aprinse veioza de pe noptieră.

Se întinse către cartea cu vampiri și o deschise la descrierea arbaletului. Când o reciti, simți un curent de aer, o briză care părea să adie prin cameră, fără măcar să clintească perdeaua.

— Termină! își spuse. Pur și simplu îți imaginezi fel de fel de lucruri.

Totuși, pe măsură ce citea capitolul acela, văzu parcă totul cu ochi noi. Începu să interpreteze textul în mod diferit, absorbind faptele ca pe o listă de instrucțiuni. Fiecare ilustrație completa informațiile, demontând și remontând, pas cu pas, arma letală a vânătorului de vampiri.

— Aș putea s-o construiesc, rosti el, ațâțat. Sigur aș putea s-o construiesc. Pentru că după numai o fracțiune de secundă surescitarea să-i dispară de pe chip: Dar în ce scop? Nu voi avea niciodată cum s-o folosesc. În niciun caz dacă nu am acces la joc.

Puse cartea cu fața în jos pe pătură și-și lăsă obrazii în palme.

— Ești acolo, rosti el, adresându-se umbrelor și fisurilor de pe tavan, crâmpeliilor de întuneric ce se strângeau în jurul lui. Te-am învins o dată, însă aceea n-a fost decât o hărțuială, așa-i? Adevăratele bătălii de-abia acum urmează.

Putea să perceapă în mod clar prezența. Era jos, la parter, în plăcile de circuite imprimate și în memoria calculatorului, în vântul care suspina și în chipurile grotești pe care noaptea le proiecta pe tapetul camerei sale.

Ești până și-n mintea mea.

Pentru ca apoi, pe neașteptate, în minte să-i apară altceva.

Tata a băgat ceva în buzunar...

Phoenix tresări și se sculă în capul oaselor.

— Așa-i, asta a făcut.

Iar după asta, înțelese:

— O scrisoare!

Închise ochii și încercă să-și reamintească momentul respectiv. Un plic... un pachetel mic și cafeniu. Deschise ochii larg.

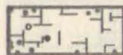
Nu era cu puțință!

Sau era?

Phoenix așteaptă până când ceasul lui arată patru și treizeci și trei de minute, apoi coborî din pat și o porni furiș pe trepte. Momentul cel mai dificil fu acela când trebui să decupleze alarma antiefracție. Deși închisese ușa debaralei în care se găsea cutia alarmei, de fiecare dată când apăsa tasta i se părea că țacănea și mai zgomotos. Cu toate acestea, nimeni nu apăru pe scară. Scăpase neauzit. Mergând desculț pe hol, Phoenix se opri la ușa studioului.

Încuietoarea! Ce fac cu încuietoarea?

Dar mai înainte să fi avut timp să se gândească, băiatul văzu întregul ansamblu al broaștei ca și cum ar fi fost o parte dintr-un puzzle de copii. Intră iute

3
55

în bucătărie și scotoci până găsi ceea ce căuta, după care reveni înarmat cu un cuțit cu lamă subțire. După două-trei minute interminabile, încuietoarea cedă. Fără măcar să se întrebe în ce fel dobândise calitățile unui spărgător, Phoenix deschise ușa și intră. Odată ajuns în studio, examinează masa pe care se afla calculatorul, apoi biroul, până și teancurile haotice de hârtii ale tatei.

Nimic... După aceea ochii îi căzură pe servieta tatei. Apăsă pe butoanele încuietorilor și constată că nu erau blocate.

Restul fu simplu: înlocui discul cu unul blank, copie cuvintele *Legiunea vampirilor* pe etichetă într-o imitație de litere gotice pe cât izbuti de bună, încuie ușa și reinițializă alarma. La ora cinci, Phoenix se afla înapoi în camera lui. Cu discul ascuns în siguranță sub o scândură slăbită din podea, dormi buștean.

De data aceasta, nu mai avu coșmaruri.

Nouă

Phoenix nu intenționa să se pripească. Jocul putea fi o capcană.

Dar dacă este o capcană ce se poate declanșa în ambele direcții?

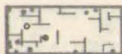
Sistematic, cu multă atenție, parcurse *Legiunea vampirilor* fără să poarte costumul RP. Acum, după ce pusese mâna pe joc, se simțea alt om. Putea să intervină în propriul său destin. Nu se va mai repezi cu capul înainte, așa cum făcuse în *Umbra Minotaurului*. Vizionă totul, întregul nivel I, din momentul în care vampirii coborau pe acoperișul conacului, după care urmau bătălia disperată din beci, sacrificiul curajos al căpitanului Lawrence și evadarea lui Ochi-de-șoim și a lui Ann.

Nu făcu însă nimic altceva.

Se mulțumi să privească.

Privi mama și fiul care ieșiseră în goană pe stradă, cutezând să spere că se aflau în siguranță, pentru ca apoi să se confrunte cu fiara născută sub lună plină, care-și scutura coama argintie și urla sinistru. În cele din urmă, îi văzu încremenind — Ann și Robert Van Helsing, vârcolacul, până și timpul în sine, așteptându-l pe el, Phoenix, să intre în scenă și să repună totul în mișcare.

Nu-i era ușor. Fiecare fibră a ființei lui își dorea să fie acolo, să stea între cei doi fugari și urmăritorul lor nepământean. Phoenix învățase însă felul în care

gândea Gamemaster și în care manipula timpul și spațiul. Lordul demonilor dorea *interacțiune*, conectarea la lumea lui Phoenix care reprezenta trofeul râvnit de el. Iar Ann și Ochi-de-șoim erau momeala. De aceea băiatul pândi momentul.

Nu trebuie să mă pripesc. Pot aștepta conexiunea.

Pe care o descoperise! Conexiunea era lumina lunii! Ce altceva ar fi putut să fie într-o poveste cu vampiri și vârcolaci? Cei doi Van Helsing se grăbeau pe străzile Londrei eduardiene, cu umbrele negre și distinct conturate de luna plină, albă și rotundă.

— Iar luna noastră plină este peste două zile, murmură Phoenix. Atunci se vor alinia cele două lumi. Atunci vom scrie împreună nivelurile care au mai rămas — tu, vechiul meu inamic, și cu mine.

Băiatul își continuă pregătirile în secret și cu răbdare. Nu scăpă nici cea mai mică aluzie mamei, tatei, ba nici măcar Laurei, partenera sa în ultima aventură.

De data asta, voi merge singur.

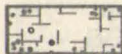
Nu va fi nimeni pentru care să-mi fac griji. Nimeni pe care să trebuiască să-l protejez.

Doar tu și cu mine, Gamemaster.

Intervalul prețios dintre sosirea de la școală, în jurul orei trei și jumătate, și venirea mamei de la serviciu, la ora patru și jumătate, deveni perioada lui de pregătire. Atunci pornea jocul și examina detaliile, atunci urmărea fiecare gest al vampirilor și al vârcolacilor, felul în care săreau și atacau. Atunci se mișca prin studio, imitându-i și inventând fente și strategii personale.

Tot acolo și atunci, în amurgul care sporea, bălatul pregăti arma vânătorului de vampiri: arbaleta. O construi cu ochi de meșteșugar, cioplind, îmbinând și șlefuind. Pregăti patul și corzile, trăgaciul și pârghia, canelura și săgețile. Fiecare parte fu creată cu grijă meticuloasă, punând-o deoparte imediat, înainte ca mama să intre pe ușă. În munca lui nu exista grabă. Era măsurat și calm. Își simțea destinul la fel de greu și solid ca patul arbaletei. Ultima sarcină fu să pună un nume crucii ucigașe. În cele din urmă, știu cum să-i spună.

O botează „Îngerul Morții”.

Zece

Era noaptea cu lună plină.

Phoenix nu se simțise în toată viața lui atât de concentrat asupra unui singur eveniment. Concentrarea aceea nu se diminuea nici măcar pentru o clipă. Nici când mama menționează în mod neașteptat numele lui Andreas la micul dejun și nici când Laura îl întrebă îngrijorată despre joc. El făcu față cu încredere întrebărilor, fără să le trezească nicio clipă bănuielile. Fără ca nimeni s-o știe, el avea discul cu jocul, costumele RP și voința de a lupta. Nimic nu-l abătea din cale. Mintea îi era focalizată asupra obiectelor ce aveau să intre în acțiune în seara aceea: costumul ca o a doua piele, discul care va deschide poarta dintre lumi și Îngerul Morții care va cânta pentru el în luptă.

Sunt pregătit.

Simți un fior de regret, când își luă rămas-bun de la Laura, la răsplântia spre casa ei. Fata îl însoțise în acea primă călătorie și fusese mereu curajoasă și plină de resurse. La un moment dat, păruse că aparține lumii miturilor aproape la fel de mult ca el, dar acum obligația era numai a lui Phoenix. Destinul îi făcea semn lui și numai lui. Nu-și putea îngădui sentimentalisme. Miza era prea mare. Gamemaster nu cunoștea mila, iar în trecut îi folosise împotriva lui Phoenix pe oamenii la care ținea băiatul. Sosise momentul să pătrundă singur

în beznă. Ora trei și jumătate. Avea la dispoziție tot timpul să-și adune lucrurile, să se pregătească și apoi să pătrundă în joc. Când intră în casă, fu zguduit însă ca de un șoc.

— Tată?!

Panica îl sfâșie. Planurile i se destrămau în fața ochilor.

— Salut!

Deodată, Phoenix deveni extrem de conștient de Îngerul Morții care atârna înapoia dulapului, de discul de sub podea, de cerul care se întuneca afară și de iminența lunii pline.

— De ce te-ai întors așa devreme?

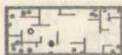
— Te așteptam. Azi am aflat ceva despre Chris Darke, care confirmă ceea ce bănuisem amândoi. (Secunde se scurgeau. Secunde care erau prețioase.) Chestia aceea despre implicarea unei secte... Am izbutit, în cele din urmă, să stau de vorbă cu reportera care a scris articolul pentru ziarul local. A fost nevoie să fiu destul de insistent, dar în cele din urmă am determinat-o să-mi spună totul. Bineînțeles, neoficial.

De ce nu trecea tata la subiect?

— Pe gâtul lui existau urme de mușcături: Chris Darke a fost mușcat, dar nu de un animal. A fost ceva de o sălbăticie incredibilă — spintecăturile adânci și mortale îi ajungeau până la umăr. Trupul îi era complet golit de sânge.

Până atunci Phoenix abia îl ascultase, dorindu-și din tot sufletul ca tata să iasă, pentru ca el să se poată pregăti, însă cele auzite îl zguduiră!

— O mușcătură de vampir?

— Așa se pare. Bineînțeles, poliția a pus totul pe seama unui nebun. Cum și-ar fi putut imagina altceva?

Băiatul se simțea complet derutat.

— Dar cum este posibil? Demonii nu pot veni din cealaltă lume în lumea noastră, fiindcă dacă ar putea, de acum totul s-ar fi terminat.

— Și eu m-am întrebat lucrul acesta, încuviință tata, însă nu-ți pot spune decât faptele simple: Chris Darke a fost găsit mort în casa lui, ucis de mușcătura unui vampir.

Phoenix își simți pulsul iuțindu-se și sângele bubuindu-i în tâmpile.

— Trebuie să fii atent, fiule! Ucigașul ar putea veni aici.

— De ce?

Tata păru cuprins de agitație. Nu intenționa să-i spună că deținea discul cu jocul.

Iar eu nu-ți voi spune că nu-l mai ai!

— Nu știu, totuși dacă apare cumva, pleacă imediat!

— Nu te teme, tată, așa voi face.

În tot timpul cât vorbiră, John Graves fusese la fel de surescitat ca și fiul său. Până la urmă, își privi ceasul de la mână.

— Te rog doar să fii atent, zise el. Acum trebuie să mă-ntorc la serviciu. Am o întâlnire la ora cinci. Dacă ies pe autostradă înainte de ora de vârf, ar trebui să pot ajunge la timp.

— De ce te-ai mai chinuit să vii acasă? De ce nu mi-ai dat pur și simplu un telefon?

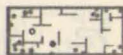
— Trebuia să ți-o spun direct, dădu tata din cap. Ai avut dreptate. Lucrurile nu s-au terminat, nici vorbă de așa ceva. Ne vedem atunci diseară.

— Sigur că da, diseară.

Nu mă vei vedea însă diseară. Până atunci voi fi plecat.

În altă lume.

Phoenix își privi tatăl accelerând pe drum. Rămase o vreme la fereastră și îngădui inimii lui să revină la ritmul normal. Sosise timpul. Nu mai putea să bată în retragere.

Unsprezece

Laura avea o stare teribil de proastă. Își uitase manualul de matematică și fusese nevoită să alerge înapoi la școală, unde aproape că-l implorase pe domnul Owen, paznicul, să o lase să intre. Acum, după mai bine de o oră, auzi pași în urma ei, după care un băiat îi strigă numele. Se întoarse.

— Phoenix? Crezusem c-ai plecat de mult acasă.

Zâmbetul îi dispăru în clipa în care privi îndărăt. În spatele ei, drumul era pustiu.

— Phoenix?

Nu fusese o nălucire. Auzise pași imediat înapoia ei, niște pași familiari. Phoenix se juca de v-ați ascunselea, asta trebuia să fie. Se mai pitise de multe ori în felul acela.

— Phoenix, repetă fata, nu-i deloc amuzant. Ieși afară!

Nervozitatea i se infiltră în glas. Era Phoenix? Nu avea obiceiul să împingă atât de departe o glumă. El nu semăna cu alți băieți și, pur și simplu, tachinările nu-i stăteau în fire. Era un individ serios și loial. Pe când privea drumul, mijind ochii la pâcla ușoară a serii, Laura auzi din nou pașii. Acum știa că nu putea să fie Phoenix. El n-ar fi făcut așa ceva. Nu i-ar fi dat târcoale, ca un animal de pradă care își ocolește victima.

— Cine-i acolo?

Încetase să mai fie o adolescentă sigură pe sine. Aici, pe strada pustie, redevenise o fetiță neliniștită

Înaintea amenințării lipsite de nume care se furișa în jurul ei. Teama îi furnica pielea. Era paralizată și atât de speriată, încât rămăsese nemișcată, prea îngrozită ca să se întoarcă.

— De ce faci așa ceva? Nu-i frumos.

Și atunci se întâmplă. Ceva o atinse — un contact abia perceput, totuși îndeajuns pentru a o face să se înece în propria ei teroare. Un țipăt se luptă să-i scape din gâtlee, apoi se înăbuși și muri. Nu putea să fugă și nu putea să strige.

— Unde ești?

Acelea îi fuseseră cuvintele, dar gândul din mintea ei fusese: *Ce ești?*

„Adună-te, fato”, își spuse Laura, „ai mai fost speriată și înainte. Și de lucruri mai rele.” Totuși, prezența nevăzută era puternică. Simțea o forță brută, răzbunătoare, stăvilită cu greu. Ceva familiar, însă schimbat. Ceva cunoscut, totuși străin.

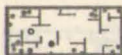
„N-o să fii slabă”, se gândi. „O s-o iei la fugă. Acolo în față începe strada ta. O s-o iei la fugă și-o s-alergi cât poți de repede. Când ajungi cu număratoarea la trei.”

Fugi! Înainte de a putea străbate măcar câțiva pași, drumul îi fu blocat. De un tânăr.

Nu era însă un tânăr obișnuit, ci un adolescent ale cărui buze se lăbărțară într-un rânjet, ai cărui ochi fulgerau roșu-sângerieu în noaptea ce se apropia și al cărui trup părea să oculteze albeața lăptoasă a lunii care răsărea.

Inima fetei îngheță. Disperarea îi cuprinse toate celulele corpului.

— Tu!

Oaisprezece

Phoenix nu simți teroarea Laurei. Nu-i auzi tipătul înăbușit, nici hârșăitul pantofilor în vreme ce era târâtă. El avea multe de făcut. Se grăbi în odaia lui și-și luă rucsacul de pe șifonier. Scotoci înăuntru. Acolo se aflau deja lucrurile pe care le cumpăraseră pentru misiunea aceasta: un ciocan, piroane din oțel folosite la ancorarea corturilor, gută groasă pentru pescuit oceanic și câteva minilanterne de putere mare. Își încheie în jurul mijlocului o centură utilitară, cumpărată de la un magazin local pentru meșteșugari, și-i umplu buzunărașele. Înainte de a-și trage tricoul lung peste centură, vârî la brâu ultimul element al arsenalului său: un toporaș pe care-l găsisese aruncat prin garaj. Era încă bun, de parcă ar fi fost nou-nouț. După aceea băiatul strânse iute rezultatele muncii lui din zilele anterioare: țepușele ascuțite, săgețile și Îngerul Morții. Abia când se întoarse pentru a ieși, simți frigul din odaie.

— Totuși, afară nu a început nicio furtună...

Firele de păr i se zbârliră pe ceafă. Privi fix fereastra larg deschisă, după care se repezi la scândura slăbită sub care ascunsese discul. Jocul era tot acolo. Examină apoi camera, căutând urmele cotrobăielii unui intrus. Nimic nu fusese clintit de la locul lui. Totul era așa cum ar fi trebuit să fie.

Totul... mai puțin fereastra.

— Haide, potolește-te! Totu-i aici.

Sentimentul datoriei își recăpătă întâietatea. Puse rucsacul pe un umăr și se grăbi spre studio. Lăsând ranița grea pe masa calculatorului, scoase costumul RP din cutie. Afară licăreau ultimele pâlپări de lumină ale zilei, și din soarele care apusese nu se mai vedea decât o pată sângerie pe nori. Phoenix trase pe el costumul și în clipa aceea fu încercat de primele neliniști mai presus de puterea sa de stăpânire. Senzația de lunecare a materialului pe trup și felul în care părea să prindă rădăcini în pielea sa, contopindu-se cu ea, făceau ca spaima să-i înghețe sângele în vene.

Stăpânește-te. Acum este momentul cel mai important.

Se întinse către masca facială care completa costumul. Se pregătea s-o atașeze de acesta, când făcu descoperirea.

Al doilea costum dispăruse!

Scotoci prin cutie, dar în zadar. De data aceasta nu se simțea doar speriat, ci era copleșit de o oroare lipsită de speranțe, care-i lichefia măruntaiele. Nu se putea... nu se putea să-l fi luat tata! Nervii lui Phoenix vibrară. Fereastra deschisă... absența costumului... Ce se-ntâmpla?

Apoi razele lunii pătrunseră prin geam, și întunericul păru să se retragă plin de respect în fața lunii pline.

— N-am timp să mă gândesc la asta. Trebuie să acționez, înainte de a fi prea târziu.

Trăgându-și bine masca pe față, fixă ultima încheietoare și cuplă costumul la calculator. Pe când se încărca discul cu jocul, își puse rucsacul în

spate și așteptă. Ecranul se aprinse și primele imagini începură să pâlpâie. Totuși, surprizele serii încă nu se încheiaseră. Când era vorba despre joc, totul exista în multipli de câte trei.

Mai întâi fereastra, după aceea costumul, acum... mesajul de pe display. Phoenix se clătină ca sub o lovitură de secure.

Un singur cuvânt repetat. O stupizenie populară care devenise un sinonim pentru pericol și trădare.

Surpriză, surpriză.

— Adams!

Inamicul meu, Nemesis.

Instinctiv, Phoenix se întinse spre firul care conecta costumul la calculator. Ceva nu era deloc în regulă. Mai avea încă timp să se decupleze, să anuleze totul. Degetele i se strânseseră în jurul cablului, apoi îl eliberară la fel de iute.

— Nu, n-o să mă retrag. Și ce dac-o să m-aștepți?

Când lumina aurie porni să spiraleze din calculator, scânteind cu nenumărate șiruri de cifre — 3, 6 și 9 —, Phoenix încleștă pumnii. Îi strânse până ce unghiile aproape că-i pătrunseră în carne prin materialul subțire al mănușilor costumului.

— Mă voi lupta cu tine! strigă băiatul. Mă voi lupta cu voi toți!

Pentru o clipă, întregul studio fu scăldat într-o lumină pulsatilă, după care, fără niciun zgomot, licărul pieri.

Phoenix dispăruse.

Cartea a II-a

Cartea viziunilor

Unu

Ochi-de-șoim își simțea inima bubuindu-i, iar pielea i se încrețea de frică. După aceea, furnicăturile pătrunseră în interiorul trupului, declanșând răpăitul panicat al inimii. Creatura se afla acolo, în fața mamei și a sa. De înălțimea unui om, dar deținând infinit mai multă putere, arcuindu-și spinarea dură ca oțelul, arătându-și colții de pe care se prelingeau sângele și o salivă groasă și vâscoasă.

Ucigașul din noapte.

Vârcolacul.

— Unde ți-e arbaleta?

— A luat-o Tom.

Mama avea chipul încordat, cu buzele strânse într-o linie subțire, aproape albă.

— Am revolverul, șuieră ea, însă au mai rămas doar două gloanțe.

Ochi-de-șoim știa că două gloanțe nu vor fi îndeajuns. El văzuse suficienți spintecători, ca să știe că ei puteau încasa cinci, șase sau chiar mai multe gloanțe și să-și continue atacul aproape fără șovăială. Vârcolacul emana pericol. Era un gigant, un coșmar cenușiu umblător.

— Treci înapoia mea, scumpule! Voi încerca să-l țin pe loc, ca să-ți acopăr retragerea.

— Nu, rosti Ochi-de-șoim. N-o să te părăsesc.

— Trebuie! N-are rost să murim amândoi pe strada aceasta.

— N-o să plec!

Vârcolacul se legăna de pe un picior pe celălalt, iar ochii lui roșii ca focul sfredeleau noaptea.

— Diavol împuțit, mârâi Ochi-de-șoim. Ce mai aștepți?

Ceva foșni în tufișuri, și băiatul își simți răsuflarea oprindu-se în gât.

— O lipitoare, șopti mama, când făptura ieși din grădina conacului.

Vampirul supraviețuise la limită dinamitei detonate de căpitanul Lawrence. Un braț cu gheare îi fusese smuls complet și se zărea articulația umărului: oasele albe, carnea sură, sângele întunecat. Fața hidoasă fusese sfărtecătă de șrapnele și cioburi de sticlă. Un ochi îi fusese transformat într-o oroare de sânge închegat, gros și negru ca smoala, totuși armele lui ucigașe de atac rămăseseră intacte: ghearele ca briciul ale celeilalte mâini și colții sclipitori.

— Sfinte Dumnezeule! icni Ann, dezgustată de apariția aceea.

Ochi-de-șoim o privi și știu la ce gândea mama sa. Exista o singură cale pentru ca ambii să fie salvați de o moarte oribilă. Revolverul... În încărcător mai erau două gloanțe.

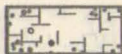
Unul pentru mamă. Unul pentru fiu.

— Fă-o, îi spuse Ochi-de-șoim, cu glas ferm, dar lipsit de speranță.

Lipitoarea și spintecătorul se apropiau, iar Ann lipi țeava revolverului de tâmpla fiului ei. Băiatul închise ochii.

— Nu!

Un glas puternic, deși tineresc, răsună ca o sfichiuitură de bici prin văzduhul nopții.

— Culcat!

Comanda nu le era familiară, însă cei doi Van Helsing înțeleseseră ce li se cerea și se azvârliră cât erau de lungi pe pământ. Ochi-de-șoim auzi pașii iuți și agili ai nou-venitului, care alerga pe stradă. Fură urmați imediat de alt sunet — cel al corpului puternic al vârcolacului căzând pe bolovanii ce pavau strada. Ochi-de-șoim zări o săgeată de arbaletă ieșind din pieptul monstrului. Inima spintecătorului fusese străpunsă.

Vampirul ciung se opri să-l examineze pe vârcolac, fără compătimire, ci părând doar curios. După aceea se uită la străin, șuierând și mârâindu-și furia. Când lipitoarea se pregăti să atace, Ann ridică revolverul și trase ambele gloanțe. Vampirul își pipăi coastele și privi sângele negru care șiroia printre degetele lui lungi și înarmate cu gheare.

Apoi rânji lacom.

Fusese un gest de dispreț, deoarece se încordă și sări către Ann. Instinctiv femeia ridică un braț înaintea feței, dar atacul ucigaș nu mai ajunsese la ea. Lipitoarea zăcea pe jos, cu o săgeată de arbaletă ieșindu-i dintr-o parte a trupului.

— Mamă! strigă Ochi-de-șoim. Văd altul. Cel care lipsea din beci. (Se întrebaseră deja despre lipsa căpeteniei clanului.) O căpetenie!

— Fugiți! porunci necunoscutul. Plecați de-aici!

Cei doi Van Helsing șovăiră, și el continuă:

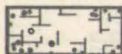
— Spre deosebire de voi, sunt bine înarmat. Lăsați-mă să mă ocup eu. Fugiți și așteptați-mă pe malul râului.

Ann îl privi pe adolescentul care dădea ordine cu o autoritate remarcabilă. Modul lui de a se purta și de a vorbi, tunsoarea... toate păreau stranii, însă de unde apăruse el? Femeia crezuse că știa toate contactele Comitetului din Europa. Și câți ani avea? Cincisprezece? Șaisprezece?

— Nu putem...

— Vă rog, să nu ne pierdem timpul cu discuții. Dați-i drumul. Vă voi urma în câteva minute.

Oai

Phoenix privi în lungul străzii pustii, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Ochi-de-șoim spusese ceva despre o căpetenie de clan, dar nu o zărea nicăieri. Rotind Îngerul Morții, băiatul împunse cu săgeata în iederile ce atârnav peste zidul grădinii. Întrezări peretele năruit și ars în locul unde explodase dinamita. Totul era neclintit. Nicăieri nu se vedea nicio mișcare. Avea năluciri.

Profitând de răgazul acela, Phoenix se apropie de vârcolac, îngenunche cu grijă și smulse săgeata din leș. Era momentul să-și recupereze armele. Ștergând sângele pe blana fiarei, puse săgeata înapoi în tolba improvizată pe care o purta la brâu. Își examinează încheietura mâinii și văzu că scorul crescuse deja pe brățara de punctaj.

Ca și cum ar fi fost un joc.

Pentru o clipă băiatul se minună de propria lui stăpânire de sine. Era un sentiment pe care-l încercase și în prima sa aventură. Nu de neajutorare sau deprimare, ci o combinație contradictorie de teroare și euforie. Își azvârlise propria lui lume ca pe un veșmânt vechi, prea strâmt, prea uzat, prea familiar.

Sunt născut pentru așa ceva.

Totuși, regulile jocului se schimbaseră de la acea primă incursiune a sa într-o lume a miturilor. Gamemaster se dispensase de majoritatea semnelor distinctive ale jocului. Exista desigur scorul, dar se

putea încrede în el? N-ar fi putut să fie pur și simplu altă amăgire a lui Gamemaster? Lordul demonilor renunțase la toate detaliile caracteristice unui joc, dar Phoenix era pregătit. Continuă să-și recupereze săgețile pentru etapa a doua. De acum înainte, strategia lui avea să fie eficiența nemiloasă.

— Și-acum cea pe care-o s-o trimit în tine, domnule vampir!

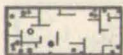
Când îngenunche și trase de a doua săgeată, ochii băiatului cercetară nervos strada. Săgeata era mai greu de clintit.

— Hai odată!

Se întâmplă însă cu totul altceva. Ochiul teafăr al vampirului se deschise, oprindu-i lui Phoenix cuvintele în gâtleej. Cu un şuierat ce sună ca sfârșitul apei pe o plită încinsă, lipitoarea țâșni, ridicându-se ca fulgerul și smulgându-i arbaleta din mână.

Înseamnă că săgeata nu i-a străpuns inima. De ce n-am verificat?

Folosindu-și mâna stângă pentru a se apăra de vampir, Phoenix pipăi cu dreapta în căutarea securii, totuși un singur braț nu avea să fie niciodată suficient pentru a opri atacul frenetic al demonului. Un fior de teamă îl străbătu pe băiat. Ghearele vampirului spintecară aerul spre el, în vreme ce-l fixa cu ochii roșii ca sângele. Se repezi cu un vârtej de gheare și o cascadă de colți. Phoenix se crezuse gata pentru orice, însă nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru așa ceva. Văzu cum buzele incolore se traseră îndărăt, dezvelind colții ucigași.

— Nu!

Se zbătu și se agită, luptându-se să-și păstreze viața, dar punctajul cobora rapid. Deși lipsită de un braț, creatura era prea puternică pentru el. Phoenix simțea cum forțele îi secătuiesc, însă cu un ultim efort, izbuti să-și smulgă securea de la centură și să izbească în pieptul vampirului. Îi simți trupul clătinându-se, tăișul șlefuit al toporiștii reteză prin os și cartilaj, totuși strânsoarea monstrului nu se redusese nici măcar cu a zecea parte. Pe Phoenix îl păraseau speranțele.

Csssss!

Chipul descompus al vampirului se găsea atât de aproape, încât băiatul fu izbit de duhoarea cleioasă a morții. Miasma dulceagă a putrefacției era aproape copleșitoare.

— Termină atunci odată pentru totdeauna! răcni el, simțind cum securea ricoșează inofensiv din pieptul colcăind de viermi al atacatorului său.

Dar în loc să-l ucidă, lipitoarea își slăbi strânsoarea și se retrase un pas.

De ce?

Două exclamații îi oferiră răspunsul.

— Surpriză, surpriză!

Phoenix încremeni. Adams! Apoi o văzu pe fată.

— Laura!

Adams o ținea de păr, trăgându-i cu brutalitate capul pe spate.

— De aceea ai luat costumul RP. Ca s-o transporti pe Laura în infernul ăsta și s-o folosești împotriva mea. (Un nor îi întunecă fruntea.) Totuși, nu era necesar să-l fi luat din studio. Nu era defel nevoie să intri în casă. Fabrica lui Gamemaster le

produce în serie, pregătindu-se de lansarea jocului. De ce să-l fi luat de sub nasul meu? De ce să fi lăsat mesajul acela?

Pentru ca după aceea să priceapă.

— Voiai să te lauzi, așa-i? Asta este — doreai să mă strivești, să m-anunți c-ai câștigat.

Își cercetă brățara de punctaj. Scorul scăzuse, însă se afla deasupra nivelului de supraviețuire.

— Ei bine, n-ai reușit. Eu n-o să renunț niciodată.

Adams simulă un căscat.

— Nu mă surprinde faptul că ai găsit drumul prin poartă, spuse el. Stăpânul meu se aștepta la asta. Ba chiar suntem încântați.

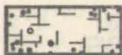
Își răsuci degetele prin părul Laurei, făcând-o pe fată să țipe.

— Las-o-n pace! îl avertiză Phoenix. Dacă vrei să te lupți cu cineva, fă-o cu mine. Te-am învins și înainte și-o voi face din nou.

Încerca să pară încrezător în sine, dar inima parcă îi căzuse într-un puț. Adams părea transformat. Lui Phoenix nu-i venea să-și creadă ochilor cât de mult se schimbase fostul lui coleg. Trăsăturile feței continuau să fie ale băiatului de paisprezece ani care-i fusese rival în școală, dar trupul îi era mai înalt și mai puternic clădit, iar chipul îi încremenise într-o mască de sălbăticie. Purta un soi de tunică ce ducea cu gândul la epoci străvechi. Toate hainele îi erau negre, iar jacheta îi era bătută cu ținte de fier.

— Cât a trecut de la ultima noastră întâlnire? întrebă Adams.

— Șase săptămâni.

— Șase săptămâni scurte, suspină celălalt. Nici prin cap nu-ți poate trece câte am văzut și câte am făcut.

Phoenix îl examinează suspicios.

— Nu mă crezi, nu-i așa? zise Adams. Ia spune atunci, cum crezi c-am ajuns așa?

Hohoti de râs, și în clipa aceea Phoenix zări colții.

— Ești unul dintre ei! strigă băiatul și-și simți pielea acoperindu-se de o sudoare rece și lipicioasă.

— Un vampir, bineînțeles că asta sunt pentru scopurile acestui joc. Și nu un vampir obișnuit, ci căpetenia clanului meu.

— Ai pățit ceva, Laura? întrebă Phoenix, ignorându-i laudăroșeniile.

— Haide! făcu Adams, slăbind doar ușor strânsoarea asupra fetei. N-ai de gând să-i răspunzi?

Ea îl sfredeli cu o privire în care se amestecau teroarea și disprețul, după care strigă:

— Fugi, Phoenix! Salvează-te!

— Știi ceva, mârâi Adams, nu cred că micuțul tău tovarăș de joacă va mai fugi pe undeva.

Vampirul ciung se deplasase îndărătul băiatului, tăindu-i retragerea. Era însă inutil, fiindcă Phoenix nu intenționa să fugă.

— Ce dorești, Adams?

— Tu ce crezi? Azi, în cea dintâi zi a reînceperii ostilităților, nu voi accepta nimic mai puțin decât predarea necondiționată. Un prim pas spre ascensiunea stăpânului meu.

— Crezi că voi rămâne cu brațele încrucișate, în timp ce voi vă infiltrați jocul în toate casele? Crezi că voi ceda și voi abandona lumea pe mâinile

demonilor? Nu mă cunoști prea bine, așa-i, Adams? Poți să te duci dracului!

Adams clănțâni mărunț din colți și-și flutură ghearele.

— Îmi pare rău, rosti el cu umor negru, dar dintr-un punct de vedere am făcut-o deja.

Chicoti de propria sa glumă, apoi o sili pe Laura să îngenuncheze, pișcându-i pielea cu ghearele. Școlarul agresiv se transformase în ceva ce aducea doar pe departe cu un om.

— Cum te-aș putea convinge, Phoenix? Poate c-ar trebui s-o dau pe dulcea Laura prietenului nostru, drept hrană.

Vampirul ciung păru interesat; își înălță capul și se apropie de față.

— Las-o-n pace! se răsti Phoenix.

Adams țâțâi.

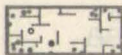
— Nu te afli într-o poziție din care să-mi ordoni.

Glasul i se schimbase și suna ca uruitul unui tunet gros. Și asta era ceva nou — răutatea reală înlocuise aroganța de odinioară.

— Nu cred deloc asta, Phoenix. Eu mi-am ales calea și mentorul, lăsând de mult în urmă Brownleigh și ciondănelile noastre de pe maidane. Vei constata că am suferit o transformare completă și că-mi ador noua personalitate. Cred c-a sosit vremea să te târăști în genunchi înaintea mea. În felul ăsta pot face ca sfârșitul să-ți fie blând.

Își flutură ghearele ascuțite ca niște lame.

— O singură lovitură, și-i retez beregata de la o ureche la cealaltă. Acum ce mai ai de spus în favoarea ta?

— N-o atinge...

— Și mai ce? rosti Adams, trăgănat. Vai, cât de previzibil ești! Cum sună discursul în continuare? Dacă o atingi măcar cu un deget, nu voi cunoaște odihna până nu te voi face să plătești. Ai văzut prea multe filme, Phoenix. Este cazul să le dai uitării, fiindcă asta-i lumea reală. Eroii pozitivi nu trebuie să învingă. În lumea veche ar fi trebuit să mă confrunt cu urmările acțiunilor mele, însă aici...

Desfăcu larg brațele.

— Aici pot să fac orice doresc, fără să mă tem de represalii. Ascultă ce-ți spun: pot face orice doresc. Nu mă crezi? Privește atunci!

Mâna lui cu gheare atinse obrazul Laurei, apoi coborî lent pe gâtul fetei. O picătură de sânge se prelinse din prima creștătură pe care i-o făcu pe piele. Vampirul ciung se apropie, îmbătat de miros. Era însetat. Dorea să sugă sângele.

— Vezi cum o privește, Phoenix? Îi vezi pofta sălbatică și neînfrânată? Crezi că ar trebui să-l las să guste nițel? Doar atât cât s-o transforme într-una de-a noastră?

— Dă-i drumul!

Nu cuvintele lui Phoenix fură însă cele care-l opriră în loc pe Adams, ci o săgeată de arbaletă care-i străpunse mâna cu gheare. Săgeata îl proiectă pe Adams înapoi, ținându-i mâna de perete.

— Laura, fugi!

Fata nu trebui să fie îndemnată de două ori. Smucindu-se, se eliberă și alergă către Phoenix, strigând o avertizare.

— În spatele tău! țipă ea.

Ochii băiatului fuseseră atrași de Adams, care se zbătea pironit de săgeată, și uitase de vampirul ciung. Văzând-o pe Ann Van Helsing mânuind Îngerul Morții, răcnă după ajutor:

— Trage!

— Nu mai am săgeți! strigă Ann. Tocmai am tras-o pe cea pe care o lăsasei în arbaletă.

Phoenix strânse mânerul toporiștii care-i luneca în palmă.

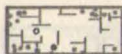
Putere, nu mă părăsi tocmai acum!

Roti securea și izbi cu toată puterea în fața vampirului, zburându-i ultimul ochi și crăpându-i țeasta. Osul trosni și dinăuntru se revărsă o materie gelatinoasă, iar sângele negru țâșni prin gura demonică. Phoenix își recăpătase voința de a învinge. Vârând securea la brâu, scoase ciocanul și împlântă pironul de cort în inima lipitorii. Simți pielea și osul pocnind și auzi gâlgâitul oribil din beregată. Bătu cu ciocanul, cu putere, asigurându-se că elimină orice posibilitate de a greși. Retrăgându-se un pas, se minună de propria sa cruzime. Rămăsese gâfâind deasupra vampirului mort, când Laura tipă iarăși:

— Phoenix, atenție!

Adams își smulsese mâna din perete și extrăgea încet săgeata, un urllet de durere răbufnindu-i din plămâni. Phoenix traversă în goană drumul și luă Îngerul Morții de la Ann. În câteva secunde, încarcă și trase o săgeată care izbi umărul lui Adams, dublându-i chinurile.

— Retrageți-vă, porunci băiatul, îndepărtându-i pe Laura și pe cei doi Van Helsing de locul acela.

Trei

— Ce v-a făcut să vă-ntoarceți? găfâi Phoenix, privind iute în spate, în căutarea lui Adams.

— Am văzut lipitorile, explică Ochi-de-șoim. Căpetenia și pe cel din Legiune.

— Le-ai văzut? Cum?

Ann surâse cu superioritate.

— Când spune că i-a văzut nu se referă la văzul cu ochii, ci cu mintea. Încă din pruncie, Robert deține un al doilea văz. Se juca în țarcul lui, când s-a ridicat brusc și a zis: *Tataia*. Peste câteva clipe am auzit ciocănitul familiar al tatei la ușă. Odată, pe când avea șase-șapte ani, a izbucnit în lacrimi pe neașteptate și a spus că văzuse un cal bătrân care se prăbușise și murise pe drum. Pe moment am crezut că fusese vorba doar despre imaginația lui, însă peste două zile am aflat că episodul se petrecuse cu adevărat la câteva mile depărtare — ceva ce i-ar fi fost imposibil să cunoască în alt mod.

— Văd așa cum vede o pasăre, preciză liniștit Ochi-de-șoim. Este ca și cum aș fi acolo sus, plănând pe curenții de aer.

— De aceea a fost poreclit „Ochi-de-șoim”, zise Ann.

— Atât doar că nu văd clar detaliile, continuă fiul ei. Nu sunt imagini, ci doar umbre ale lucrurilor, așa că trebuie să le interpretez corect. Este ceva la care mă pricep tot mai bine, pe măsură ce cresc în vârstă.

Phoenix se simți străbătut de un fior ca o neliniște profundă, știind prea bine că nu trebuia să-și ignore instinctul.

— Bine, rosti el, fără să fie convins. Atunci, dacă ești pe atât de bun pe cât susții, ce se află la capătul străzii ăsteia?

— Văzul meu nu funcționează în felul acesta, răspunse Ochi-de-șoim. Nu eu îmi aleg viziunile, ci ele mă aleg pe mine.

Phoenix îl cântări din priviri, apoi spuse:

— Trebuie să ieșim de pe străzi. Cred că n-am reușit decât să-l întârziem pe Adams.

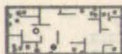
Ann încuviință din cap.

— Urmați-mă! Vom lua omnibuzul până în cartierul Limehouse. Acolo există un loc unde putem fi găzduiți și unde nu ni se va da de urmă. Odăile sunt modeste, dar proprietăreasa se numără printre prietenele Comitetului. Acolo vom fi în siguranță.

Phoenix cercetă pentru ultima dată strada. Părea improbabil că ar putea exista un loc unde să fie în siguranță.

***

Călătoria cu omnibuzul se dovedii inconfortabilă, atât din cauza scaunelor tari și necapitonate, cât și datorită privirilor pe care le atrăgeau. Jocul le transformase hainele, dar nu putuse face mare lucru în privința culorii pielii Laurei sau a codițelor ei antileze, împletite cu mărgelile. Phoenix privi cu atenție străzile acelei Londre nefamiliare — un oraș aflat la răspântia dintre secolul al XIX-lea și al XX-lea. Automobilele cu motoare cu gazolină, taxiurile și autobuzele se întreceau cu trăsurile și șaretele trase de cai, luptându-se pentru fiecare centimetru din strada supraaglomerată.

— Ai plecat fără mine, șopti Laura și în glasul ei se simți o notă evidentă de reproș. Ți-am greșit cu ceva?

Phoenix aruncă o privire spre cei doi Van Helsing.

— Asta nu înseamnă că nu mă-ncred în tine, rosti el, și o știi prea bine. Pur și simplu, n-am vrut să-mi asum riscul de-a fi folosită împotriva mea.

— Vrei să zici așa cum m-a folosit Adams?

— Mi-a luat-o înainte cu un pas, nu? surâse șters Phoenix.

— Nu mai este Adams pe care-l cunoșteam noi. Ce i s-a întâmplat?

— Nu știu. A fost dintotdeauna nesuferit, totuși nu se comportase niciodată în felul ăsta. Ba chiar îl crezusem un fel de bufon. De fapt, nu cred c-am fost vreodată cu adevărat speriat de el. Acum însă...

Își reaminti colții arcuiți și ghearele sclipitoare. Se părea că toate trăsăturile umane ale lui Adams dispăruseră, păstrându-se doar sâmburele de răutate.

— ... nu știu.

Fură întrerupți de strigătul atât de jovial al conductorului:

— Strada Inkerman! Pasagerii pentru strada Inkerman!

O ceată de băieți zdrențăroși se rostogoli pe scara de la etajul omnibuzului, râzând și lovindu-se unul pe celălalt cu șepcile. Doi muncitori vârstnici mormăiră, țâțâiră și-și târșăiră bocancii cu ținte. Ann se aplecă în față și-l atinse pe Phoenix pe umăr.

— Aici coborâm.

***

Strada Inkerman nr. 9 nu era azilul de noapte la care se așteptase Phoenix, ci o pensiune curată și bine întreținută, chiar dacă mobilierul era sărăcăcios. Proprietăreasa, doamna Cave, o îmbrățișă pe Ann și o sărută pe obraz.

— Scumpa mea, o întâmpină ea cu căldură, cât de mult mă bucur să te văd!

— Vrei să zici în viață? zise Ann.

— Și tu, dragul meu Robert, continuă doamna Cave, ai devenit un tânăr chipeș și bine-crescut!

Îi ciufuli părul blond și-i conduse într-o bucătărie mare, unde stătu cu spatele la mașina de gătit neagră, cu plita de plumb. Ann se așeză pe un scaun lângă ea.

— Mai ai și alți chiriași în seara aceasta?

— Nu, suntem singuri aici.

— Perfect.

— M-am temut pentru tine, Ann, rosti doamna Cave, mai ales după ce am auzit veștile teribile despre sărmanul domn Bloch.

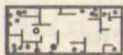
Ann zări privirea întrebătoare a lui Phoenix.

— Bloch a fost al șaptelea membru al Comitetului, care a murit, explică ea. Știți ce anume este Comitetul?

— Cred că pot să ghicesc, încuviință băiatul.

— Comitetul a coordonat eforturile de rezistență împotriva acestei urgii a vampirilor, urmă Ann. Inițial am înregistrat câteva succese, dar în ultimele luni am suferit o înfrângere după alta. Cuiburile de lipitori sunt tot mai multe, iar luptătorii care să le distrugă tot mai puțini. A fost teribil, domnule...

— Mă numesc Phoenix Graves, iar ea este Laura Osibona. Putem să ne tutuim.

— Ei bine, Phoenix, zise femeia, șovăind puțin să-i rostească prenumele ciudat, totul a început cu tatăl meu, întemeietorul Comitetului.

— Profesorul Van Helsing a fost primul om care a avertizat lumea despre urgia vampirilor, o întrerupse doamna Cave. Un om extraordinar!

— El a fost atras într-o ambuscadă și ucis în Europa Centrală. A murit în bârlogul lui Dracula.

— Dracula?

— Lordul vampirilor și strămoșul oștirii răului. După moartea tatei, totul a părut să se năruie. Unul după altul, liderii societății noastre au căzut și, în același timp, legiunea demonilor și-a sporit puterile. Mă tem că ne-ați găsit într-o situație de criză. Ajunge însă, am povestit destule despre noi... cum de v-ați alăturat voi cauzei?

Phoenix își trase un scaun și se așeză.

— Promiteți că mă veți asculta până la sfârșit, întrebă el, chiar dacă spusele mele vor părea neverosimile față de tot ce știți că-i adevărat?

După ce termină de istorisit, Ann Van Helsing se uită spre fiul ei.

— Robert?

Ochi-de-șoim închise ochii și pentru câteva clipe lăsă impresia că adormise. Când îi privi din nou, părea amețit.

— Cred că spune adevărul, aprobă el. Chiar și în clipa aceasta suntem priviți. Este ca și cum am fi închiși undeva, aproape controlați de altcineva.

Viziunea lui era perfect adevărată. În altă lume, John și Christina Graves priveau îngrijorați incursiunea fiului lor pe monitorul din studio. De jur

împrejur, lumea încremenise în stop-cadru. Acum exista un singur timp — al calculatorului.

— Calculatorul — spuse Phoenix —, el reprezintă poarta dintre lumea mea și a voastră.

Ann se sculă și porni să se plimbe prin bucătăria pardosită cu gresie.

— Nici acesta nu ar fi lucrul cel mai greu de acceptat, zise ea. Încă din copilărie mi-am însoțit tatăl prin felurite cripte și castele. Am văzut spectre, stafii și creaturi ale nopții ce-și modifică înfățișarea. Am văzut infernul în toate manifestările sale. Pentru a crede în existența altor lumi nu este necesar decât un pas mic. Nu pot totuși să accept că noi, cei de aici — îi indică pe Ochi-de-șoim și pe doamna Cave — ca și toți camarazii noștri, nu suntem decât niște pioni neștiutori în jocul unui necunoscut lord al demonilor. Vrei să spui că totul, întreaga noastră lume nu este decât un simplu joc și că suntem marionetele unui monstru?

— Păi, chiar, ce suntem noi? protestă doamna Cave. Șiruri de păpuși mecanice care așteaptă să fie întoarse cu arcul? Ne insultă!

— Nu, clătină Phoenix din cap, n-am spus așa ceva. Inspiră adânc și continuă: Uitați cum stă treaba, sunt sigur că până și aici, într-o lume a miturilor, oamenii își pot alege propriul lor drum. Ei se pot lupta cu Gamemaster, așa cum procedați voi, fiindcă altfel totul ar fi definitiv pierdut. Privi direct la cei doi Van Helsing: El se află permanent în umbră, manipulându-vă, pentru că țelul lui este să conducă toate lumile — a voastră, a mea și toate celelalte care există și pe care încă nu le-am

descoperit. Iar dacă vreți să știți cu adevărat de ce ați pierdut atât de mulți camarazi, explicația este că El v-a depășit întruna în viclenii. Credeți-mă, am mai văzut asta întâmplându-se. Printre voi pot exista oameni care, conștient sau nu, acționează de partea lui Gamemaster. Așa obține El controlul. Nu-i vorba numai despre grozăvii, deși ororile sunt cât se poate de reale. El poate să controleze mințile, să răsucescă gândurile, să-i manipuleze pe oameni ca pe niște marionete. Lumea voastră joacă deja după cum cântă el, dar eu nu voi îngădui ca lumea mea să pățească la fel.

Ann tresări, parcă retrăgându-se puțin înaintea revelației.

— Trădători?! Tata și toți prietenii mei au fost vânduți de către trădători?

— Nu-i adevărat! strigă indignată doamna Cave, ridicându-se pe jumătate din scaun. Nu pot accepta așa ceva! Este de neînchipuit. Se răsuci acuzator spre Phoenix: De unde știi că poți avea încredere în el, Ann? Ce știi despre el? În societatea noastră n-au existat trădători. Este o insultă la adresa celor care au renunțat la toate pentru a o sluji. Cine ar fi putut cunoaște atâtea ca să distrugă organizația? Doar Comitetul celor nouă! Cu excepția ta însăși, Ann, și a încă unuia, toți sunt morți.

Doamna Cave se încordă ca pentru o ultimă dezaprobare.

— Dai vina pe Ann sau pe cei morți? Întrebă ea. Nu, domnule, aici nu există trădători. Poate însă că dumneata ai fost trimis de lordul demonilor...

Patru

La ora trei dimineța, luminile continuau să ardă în pensiunea doamnei Cave. Deși flacăra lămpilor cu gaz fusese redusă la minim, pentru a îngădui oarecare odihnă ochilor obosiți, nimeni nu se gândea să urce la etaj pentru a se culca. Motivul veghii lor neliniștite îl constituia avertismentul neașteptat al lui Ochi-de-șoim:

— Răul este treaz în noaptea asta.

După ce amurgul începuse să se întindă și umbrele cuceriseră străduțele de afară, Ochi-de-șoim fusese invadat de o presimțire înfricoșătoare. Răul era treaz și ținea ochii deschiși. Le urmărea fiecare mișcare, așteptând să-i lovească.

— Ce-a fost asta? întrebă Laura într-una dintre numeroasele pauze lungi de conversație.

Toți ochii se întoarseră în direcția fetei.

— N-am auzit nimic, zise Phoenix.

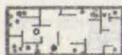
— Nici eu n-am văzut nimic, întări, sigur pe el, Ochi-de-șoim.

Laura își reluă locul, știind că observațiile ei nu aveau aceeași greutate precum cele ale lui Robert Van Helsing.

— Îmi cer scuze, rosti ea. Cred că sunt cu nervii în piuneze. Poate că totuși nu vor ataca.

— O vor face, spuse Ann. Am încredere în intuițiile fiului meu.

Deodată, Laura sări în picioare, răsturnându-și scaunul, și toți tresăriră speriați.

— Din nou! rosti ea, cu ochii holbați. N-a fost o nălucire. Am auzit clar ceva! Voi de ce nu puteți auzi?

Phoenix ciuli urechile și distinse un soi de hârșăit în bezna de afară.

— Laura are dreptate.

Doamna Cave se încruntă.

— Ei bine, eu n-aud nimic, rosti ea, cu un ton apăsător.

— A fost ceva, o contrazise Phoenix. O să...

Nimeni nu apucă să afle ce dorise să spună în continuare. În clipa următoare, ușile din față și din spate ale locuinței aflate la numărul 9 pe strada Inkerman fură sparte simultan, iar așchiile de lemn și feronerie zburară în toate părțile. Bubuiturile ușilor sfărâmate fură însoțite de un cor discordant de țipete asurzitoare și de mârâituri ce-ți înghețau sângele în vine.

— Înarmați-vă! strigă Ann.

Doamna Cave asigurase un arsenal bogat, ale cărui componente ucigătoare fuseseră pregătite și așteptau să intre în funcțiune. În doar câteva secunde, toți erau înarmați cu arbalete. Pe masă se aflau, de asemenea, țepușe, ciocane și două pistoale. Oamenii își ocupară iute locurile, urmând un plan aproximativ pe care-l schițaseră anterior.

Ann și Ochi-de-șoim stăteau de o parte și de cealaltă a ușii care se deschidea în hol. Laura și doamna Cave îngenuncheaseră îndărătul mesei răsturnate, folosind-o ca pe o baricadă improvizată pentru a apăra ieșirea din spate. Phoenix optase să nu se alăture niciuneia dintre poziții, rezervându-și dreptul de a acționa potrivit impulsului de moment.

Rămase în mijlocul odăii, privind către hol, și de acolo văzu primul vampir. Craniul albicios cu frunte înaltă al creaturii era mai degrabă pleșuv, iar ochii se zăreau lucind ca niște tăciuni, roșii, întunecați, printre numeroasele pliuri de piele ale chipului stafidit. Buzele subțiri și incolore erau zgârcite, dezvelind niște colți subțiri ca stiletul și ascuțiți ca briciul. În timp ce se apropia, băiatul îi trase în piept prima săgeată și știu că-l omorâse înainte ca făptura demonică să fi atins podeaua. Cu toate acestea, o singură victimă nu avea să oprească asaltul vampirilor. Legiunea era indiferentă față de pierderile pe care le suferea, fiind interesată numai de victoria stăpânului ei.

— Vin alții pe-aici! strigă Laura.

Intraseră prin fereastra spălătoriei de vase și se îndreptau ca un roi către prada lor. Erau trei. Laura îl doborî pe cel din frunte, dar țipă disperată când încercă să reîncarce. Pericolul se ivise dintr-o direcție neașteptată. Doamna Cave îi prinsese brațele la spate și o împingea spre vampiri.

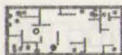
— Luați-o! zbiera bătrâna.

— Ai înnebunit? exclamă Laura. Ce faci?!

O lipitoare se apropie, descriind din braț mișcări largi, de cosire.

— Capul jos! strigă Phoenix și trase o săgeată care bufni în pieptul vampirului.

Laura lovi cu cotul în stomacul doamnei Cave, auzi un icnet de durere, se eliberă din strânsoarea femeii și traversă în fugă odaia. Phoenix, care reîncărcase iute arbaleta, ucise ultimul vampir, apoi se întoarse către doamna Cave.

— Ești una dintre ei, rosti băiatul.

Doamna Cave se mulțumi să râdă, sfidător și superior.

— Slujesc o cauză mai măreață.

Acelea fură ultimele ei cuvinte. Ann Van Helsing se întoarse și-i trase o săgeată în inimă.

— Era un vampir?

Phoenix scutură din cap. Se aplecă și trase în jos gulerul înalt și scrobit al femeii, dezvelind un semn aidoma unui tatuaj. Reprezenta un liliac.

— Era unul dintre trădătorii despre care v-am spus. Acesta este simbolul lui Gamemaster. (Se uită la Ochi-de-șoim.) Atacul s-a sfârșit?

Ochi-de-șoim făcu un gest de negare.

— Văd mișcare pe stradă. Abia a început. Apoi ochii i se largiră și strigă: Sunt chiar sub noi. Fugiți din mijlocul camerei!

Nici nu terminase de vorbit, și podeaua erupse, iar bucățile de gresie zburară în toate direcțiile. Un vârcolac țâșni din beciul aflat sub podea. Ann și Ochi-de-șoim îl săgetară în spate și în gât. Creatura urlă de durere, însă nu muri, ci se răsuci și fălcile feroce clămpăniră către ei.

— Ia-o! făcu Phoenix. Ia-o pe ea. Este de-a voastră.

Cu piciorul, împinse corpul doamnei Cave spre vârcolac. Când acesta porni să sfâșie cadavrul, Ann îi trase trei gloanțe în față, iar Phoenix se năpusti cu toporișca. Monstrul urlă și mugii de durere. Își rotea umerii masivi, scuturând ceea ce mai rămăsese din doamna Cave ca pe o păpușă din cârpe. Dispăru

într-un vârtej de blană cenușiu-argintie și fâlci pocnitoare, târând leșul.

— Ce facem acum? întrebă Laura.

— Nu putem rămâne aici, răspunse Phoenix. În casa asta am fi prinși ca într-o cursă. Trebuie să ieșim.

— Pe unde o luăm? se întoarse Ann la fiul ei.

— Prin spate, răspunse Ochi-de-șoim.

— Ești sigur? se încruntă Phoenix. Păi, adineauri monștrii ăștia s-au apropiat de noi fără să-i simți. Ce s-a întâmplat cu faimosul tău vază?

Ochi-de-șoim se răsuci cu spatele la ei și în ochi îi licăriră lacrimi.

— Nu știu... Le-am prezis venirea, totuși atacul m-a luat prin surprindere. Îmi pare rău.

— „Rău”? repetă Phoenix. A fost cât pe-aici să murim toți. Și de ce n-ai știut despre doamna Cave?

Robert Van Helsing plecă fruntea.

— Termină! strigă Ann. De ce procedezi în felul acesta? Nu este de niciun folos.

— Are dreptate, o susținu Laura. De ce te porți așa oribil?

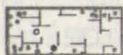
Phoenix făcu o grimasă. Dacă vreuna dintre ele ar fi avut măcar o fărâmbă din suspiciunile ce-i ticseau mintea, s-ar fi purtat exact în același fel.

— Pare curios modul în care „văzul” acesta a dat greș tocmai când au apărut lipitorile, nu credeți?

Ann se întoarse brusc.

— Ieșim pe ușa din spate. Cu sau fără tine, Phoenix... Să fiu sinceră, nu-mi pasă.

Până la urmă, părăsiră pensiunea împreună, grăbindu-se prin străduța înfundată din spatele ei,

și ieșiră pe strada Sevastopol, care se ramifica spre stânga din strada Inkerman.

— Încotro? întrebă Laura.

Phoenix ridică brațul, cerând liniște.

— Nu cred că s-a terminat.

Într-adevăr, doi vampiri se desprinseseră șuierând de pe un zid și o doborâară pe Ann prin simpla lor greutate, izbind-o cu fața de pavaj.

— Ochi-de-șoim, strigă Phoenix, ferește-te! Nu pot să trag!

Vampirii o prinseseră pe Ann, care era complet neajutorată. Unul dintre ei se lupta s-o răstignească pe spate, iar celălalt se apleca înainte, căutându-i beregata cu fălcile larg deschise. Ochi-de-șoim rămăsese însă parcă ținut locului.

— Mișcă!

Robert Van Helsing era încremenit de oroare, privind încheștarea dinaintea lui. Phoenix nu avu de ales decât să-l îmbrâncească în lături și ucise primul vampir dintr-o singură săgeată.

— Phoenix!

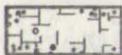
Laura îi întinse arbaleta ei, și băiatul apăsă pe trăgaci. Auzi bufnetul înfundat al săgeții, dar nu reuși să doboare lipitoarea. Vampirul sări în sus, și Phoenix îl văzu repezindu-se către el mânat de ură și durere. Ar fi vrut să-l ucidă, să-l desființeze, să-l anihileze, dar era dezarmat. Vampirul îl lovi dureros în piept, răsucindu-l în jurul propriei sale axe. Phoenix se roti și căzu sub forța impactului. Când atinse solul, Îngerul Morții îi zbură din mână. Demonul îl prinse de gulerul jachetei și-l smuci în picioare, după care băiatul simți trupul vampirului

cutremurându-se. Laura înhățase arma lui Ann și trăsesese două gloanțe în el, totuși creatura nu-i dădea drumul. Phoenix îi zări colții sclipind și închise ochii. Brățara de punctaj îi pulsa pe încheietura mâinii și înțelese că scorul lui se afla în cădere liberă. În clipa aceea, vampirul tresări pentru ultima dată și se prăbuși, în cele din urmă, la pământ.

Phoenix se întoarse pentru a-i mulțumi celui care-i sărise în ajutor.

— Ochi-de-soim!

Robert Van Helsing trăsesese săgeata decisivă.

Cinci

Nu izbutiră să închidă ochii până în zori, dar când se culcară o făcură în odăi spațioase, cu lumina zilei oprită de draperii groase din catifea. Cel puțin acum erau în siguranță, deoarece vampirii care bântuiau noaptea trebuiau să caute umbrele odată cu răsăritul, altfel erau transformați în cenușă de razele soarelui. Phoenix se întinse pe cearșafurile albe, scrobite, și zâmbi, încântat la gândul că va dormi într-un pat confortabil. După atacul de pe strada Inkerman, Ann renunțase la ideea de a se ascunde în alt adăpost secret. În mod evident, toate mișcările lor erau cunoscute de către dușmani și de aceea optase să-i ducă în casa mare a lui Ramsay Foxton, un prieten al răposatului ei tată. El și Ann erau ultimii doi supraviețuitori din Comitetul celor nouă, iar casa lui Foxton devenise cartierul lor general. Gândul la Comitet șterse zâmbetul de pe fața lui Phoenix.

Șapte morți...

Se încruntă. Aproape întreaga conducere a mișcării fusese eliminată. Rezistența împotriva Legiunii atârna de un singur fir de păr. Phoenix știa că doamna Cave nu acționase de una singură, și Gamemaster avea neîndoios mulți alți pioni care lucrau pentru el. Însă cine erau ei? Phoenix se lăsă pe spate și îngădui imaginilor care-l tulburaseră să i se rotească prin minte. Apăreau aici Adams, cei doi Van Helsing, părinții lui și, în cele din urmă, un

bărbat pe care el nu-l întâlnise niciodată, dar care era posibil să aibă cea mai mare influență asupra destinului său... Andreas.

***

Peste vreo șase ore, Phoenix fu deșteptat de o bătaie în ușă.

— Da?

— În sufrageria de la parter vă așteaptă o masă caldă, domnișorule, rosti un glas de femeie. Dată fiind ora înaintată, ezit în a-i spune „mic dejun”.

— De ce... cât este ceasul?

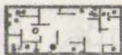
— Cu puțin înainte de amiază.

— Mulțumesc.

Phoenix se spală, îmbracă pantalonii de flanelă și jacheta cu pliuri și centură care-i fuseseră pregătite și coborî grăbit scara, admirând opulența interiorului. Prânzul fusese pregătit într-o încăpere mare, cu draperii din damasc. Alături de masa lungă de stejar lustruit, se vedeau fotolii, un bufet și un pian. Familia Van Helsing figura în mod covârșitor în fotografiile ce acopereau toate suprafețele libere.

— Tinere domn Graves, rosti un bărbat cu păr cârunt și barba argintie, care stătea într-un scaun cu rotile, nu te-am putut saluta azi-noapte... sau cred c-ar fi mai potrivit să spun azi-dimineață? Sper însă că servitorii mei s-au ocupat așa cum se cuvine de persoana dumată.

Phoenix îi zări acum și pe cei care îi primiseră în casă, atunci când sosiseră.

— Da, mulțumesc.

Peste cinci minute li se alăturară Laura și cei doi Van Helsing. În timp ce ei patru mâncau pâine prăjită, șuncă, ouă și cartofi prăjiți, Foxton sorbea ceai cu lămâie.

— Ann mi-a spus că ai o poveste interesantă, domnule Graves.

— Spuneți-mi Phoenix.

— Phoenix, crezi că amenințarea vampirismului nu se limitează la lumea aceasta?

— Puterea care ne amenință este mai presus de vampiri, răspuse Phoenix, schimbând priviri cu Laura. Dușmanul nostru are drept aliați toate coșmarurile ce au bântuit vreodată mintea omului.

— Iar dumneata crezi că doamna Cave n-a fost decât vârful aisbergului? întrebă un bărbat corpulent, care ascultase din celălalt capăt al odăii. Crezi că în societatea noastră s-au strecurat trădători?

— Dumnealui este Bradshaw, îl prezentă Foxton. Fără eforturile lui, niciunul dintre noi n-am mai fi azi aici.

— Știu că Gamemaster este de mult timp cu un pas înaintea voastră, zise Phoenix, privind de la Bradshaw la Foxton.

Cel din urmă își mângâie barba.

— Ținând seama de dimensiunile pierderilor noastre, pare plauzibil. Întrebarea este, Phoenix, dacă dumneata i-ai putea identifica pe trădătorii din sânul nostru?

— Domnule Foxton, este abia a doua zi pe care o petrec în lumea dumneavoastră. Voi avea nevoie de timp pentru a-i înțelege modul de funcționare și

de aceea v-aș fi chiar recunoscător dacă mi-ați spune tot ce știți despre vampiri.

Foxton se uită la Ann.

— Phoenix, ai în fața ta pe cei mai de seamă experți ai țării noastre în problema vampirilor. Eu am fost prieten cu profesorul Van Helsing. Cunoști ceva despre reputația profesorului?

— Doar că s-a luptat cu vampirii.

— El a fost *vânătorul* de vampiri. Acum cinci ani, în Transilvania, în urma unei întâlniri cu creaturile infernului, mi-am pierdut folosința ambelor picioare și în același timp tovărășia celui mai de seamă om pe care l-am cunoscut. Ce dorești să știi?

— Totul.

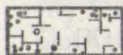
— Din cele ce ai spus deja, pot să înțeleg că și în lumea dumitale există istorii cu vampiri?

Phoenix încuviință tăcut.

— Mantii negre... usturoi... crucifixuri?

— Da, cam așa ceva.

— Atunci alungă-ți din minte tot ce ai auzit. Dorești să știi despre adevăratul vampir? El nu poartă mantie neagră. Nu se teme nici de usturoi, nici de apa curgătoare, nici de crucifixuri, nici de preoți. Iar dacă îl vei privi într-o oglindă, îi vei vedea chipul. De asemenea, nu este personajul tragic pe care au dorit să ni-l impună unele ficțiuni populare. Nu are conștiință și nu jalește după iubiri străvechi. În el nu există nici cea mai mărunță trăsătură de omenie sau de înțelegere. Inima îi este rece ca piatra și complet lipsită de orice sentimente. Este inima unui prădător. Ticăie ca un ceasornic și, când

ți-a bătut ceasul, te ucide fără șovăială sau milă. Își omoară prada sfârtecându-i beregata, mușcând-o și transmițându-i astfel o boală ce provoacă o moarte lentă și agonizantă. Lucrul cel mai rău dintre toate este că-și poate transforma nefericita victimă într-o creatură de teapa sa.

Laura se înfioră.

— Mitul vampirului este comun tuturor culturilor. Babilonienii, grecii antici și romanii, locuitorii Africii și Europei Centrale — toți au vampirii lor. Indonezienii îl au pe Puntianak, indienii pe Vampir, iar irlandezii pe Dearg-dul sau „Lipitoarea sângelui roșu”. Dragul meu Phoenix, este o oroare universală. Lordul tuturor vampirilor este Dracula și, din bârlogul său aflat în Transilvania, răul începe să se întindă peste tot globul. El a reunit aceste creaturi ale nopții într-o singură forță: Legiunea vampirilor. Așadar, vampirul cu care ne confruntăm nu este personajul singuratic, solitar și chinuit, despre care este posibil să fi citit într-un roman de inspirație gotică, ci face parte dintr-o armată vastă și este un infanterist lipsit de gândire al Legiunii morților vii, care sporește pe zi ce trece. Și de parcă asta n-ar fi fost îndeajuns, Dracula se folosește de un regiment de vârcolaci, care sunt practic niște berbeci de asediu. Creaturile acestea născute sub semnul lunii pline pot pătrunde printr-un zid de cărămidă, dărâmându-l într-o clipită. Fălcile lor sunt precum niște capcane vânătorești. Aceștia sunt dușmanii noștri, tinere prieten. Ei sunt la fel de letali și implacabili ca Destinul, iar în clipa de față noi pierdem războiul împotriva lor.

— Nu trebuie să fii atât de pesimist, Ramsay, îl întrerupse Ann. Au mai existat situații similare. Poate că va dura ani de zile, dar noi vom învinge. Trebuie!

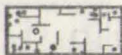
— Da, draga mea, încuviință Foxton, prinzându-i mâna. Ai dreptate.

Phoenix ascultă cu fascinație, în vreme ce Foxton continuă, explicând istoria vampirilor și a generațiilor lor de oponenți. În cele din urmă, după mai bine de treizeci de minute, băiatul rosti:

— Vă mulțumesc, domnule Foxton. Acum mi-am format o idee despre felul în care dușmanul meu operează în lumea aceasta, însă, credeți-mă, va trebui să dați uitării ideea despre o bătălie îndelungată. Nu avem timp pentru așa ceva. Pentru binele lumii dumneavoastră și al lumii mele va trebui să-i distrugem... și s-o facem fără întârziere. (Simțea în același timp dificultatea și povara uriașă a acestei sarcini.) Dacă este, așa cum ați spus, o armată, atunci va trebui să-i doborâm generalul. Va trebui să retezăm capul Legiunii acesteia.

Se gândi la invizibilul lord al demonilor care stătea în culise și urmă:

— Până și distrugerea lui Dracula nu-i decât primul pas. Legiunea nu înseamnă nimic în comparație cu răul care o conduce.

Şase

În după-amiaza aceleiaşi zile, Bradshaw dădu buzna agitat în salon.

— Noutăţi? întrebă Foxton.

— Da, şi încă importante. Le-am descoperit cuibul! Un antrepozit de pe strada Royal India, în vecinătatea docurilor.

În clipa în care anunţă vestea aceea, ceva se schimbă în reşedinţa Foxton. Aerul de descurajare şi pesimism dispăru. Nu mai exista atmosfera de fortăreaţă asediată.

— Trebuie să acţionăm rapid, zise Foxton, consultându-şi ceasul. Ne-au mai rămas numai două ore de lumină. Lăsaţi cu mine o forţă minimă şi luaţi toţi oamenii pe care-i puteţi mobiliza. Trebuie să-i distrugeţi pe toţi vampirii dimpreună cu tot neamul lor.

— Nu vom da greş, spuse Bradshaw. Dispunem de darul văzului tânărului Robert, care ne va călăuzi.

Phoenix îl privi tăcut, fără să-i împărtăşească încrederea.

Vânătorii de vampiri umplură un automobil şi o furgonetă de livrare, pe a cărei caroserie era scris *Plăcintăria Bell*. Până ajunseră la antrepozit şi-şi ocupară poziţiile, dispuneau de ceva mai puţin de o oră pentru misiunea lor oribilă.

— Spune-ne, începă Bradshaw, privindu-l pe Ochi-de-şoim, informaţiile noastre au fost corecte? Câţi vezi?

Băiatul scutură din cap.

— Ați fost induși în eroare. Nu văd nimic. Clădirea este goală.

Câțiva vânători de vampiri pufniră dezgustați și-și trântiră armele de pământ.

— Ești sigur? insistă Bradshaw. Absolut sigur?

— Clădirea este goală, repetă răspicat Robert Van Helsing.

— La naiba! Cel care ne-a dat informația asta nu s-a înșelat niciodată până acum. Kelly, Hewitt, haideți cu mine! Mergem să aruncăm o privire.

— Vă deranjează dacă vă însoțesc și eu? se interesează Phoenix.

Bradshaw îl inspectă din cap până în picioare, apoi aprobă:

— Poți să vii, dacă vrei, dar nu va fi mare lucru de văzut. Domnișorul Robert a avut întotdeauna perfectă dreptate.

„Tu n-ai fost pe strada Inkerman”, îi răspunse Phoenix în gând, armându-și arbaleta.

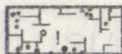
— N-o să ai nevoie de ea, chicoti Kelly.

Phoenix îi întoarse privirea, fără să zâmbească. Laura se alătură grupului când se îndreptă spre ușă, iar ceilalți vânători de vampiri își continuă veghea nemulțumită de afară.

— Sunteți gata? întrebă Bradshaw, cu accentul său târăgănat, specific provinciei Yorkshire. Atunci, să-i dăm drumul!

Kelly își ridică barosul pentru a sfărâma zăvorul, însă Bradshaw îl opri și întinse mâna către clanță.

— Nu poți să știi niciodată...

Într-adevăr, ușa era descuiată, și faptul acesta nu făcu decât să sporească suspiciunile lui Phoenix. În clipa când trecură pragul, nările le fură asaltate de o miasmă puternică.

— Așa este, zise Bradshaw, ducându-și batista la nas, lipitorile au fost pe-aici. Aș recunoaște dintr-o mie duhoarea asta de putreziciune.

— Îmi vine să vărs, icni Laura.

— Este într-adevăr intensă, încuviință Bradshaw și porni primul pe scara de lemn care cobora spre podeaua antrepozitului, aflată mai jos. Se poate ca vampirii să fi plecat de foarte puțin timp.

— Ești sigur că *au plecat*? întrebă Phoenix, cu fiecare fibră a trupului încordată la gândul posibilității de trădare. Mie nu-mi place chestia asta.

Bradshaw era pe punctul de a-i răspunde, când răsună un zbieret teribil.

— O lipitoare! țipă Laura.

Phoenix era singurul cu arma pregătită și reacționează cel dintâi, ținând demonul de perete cu o săgeată. Flutură Îngerul Morții pe sub nasul lui Kelly.

— Mai crezi că n-am nevoie de ea?

— Hewitt, porunci imediat Bradshaw, suie înapoi pe scară și anunță-i pe cei de-afară.

Bărbatul nu suise nici jumătate din trepte, când un al doilea vampir apăru, gonind peste perete și suind pe suprafața verticală ca și cum ar fi alergat pe pământ. Mai înainte ca Hewitt să ajungă la ușă, vampirul o încuie și o blocă, folosind un ivăr. Alt perete explodează după aceea violent, împrăștiindu-i pe toți cu praf, tencuială și fragmente de cărămidă.

— Vârcolac!

Creatura nopții se încordă și se aruncă spre scară, pe care o zgudui cu forța saltului său. Hewitt fu azvârlit de pe structura care se dezintegra.

— Înapoi! răcni Bradshaw. Încărcați armele!

Kelly încerca să-l tragă pe Hewitt din calea vârcolacului, dar bărbatul se rănise în cădere și striga de durere. Deodată, întreaga clădire răsună de zbierete și urlete neomenești, iar vampirii și vârcolacii se revărsară prin toate ușile și răsăriră prin chepengurile acoperite cu grilaje. Corul înspăimântător fu urmat de gâlgâit de sânge. Vârcolacul făcuse prima lui victimă. Îl surprinsese pe Kelly în timp ce se străduia să-și ajute prietenul și-i sfâșiasse beregata.

— Ce s-a-ntâmplat cu văzul lui Ochi-de-șoim? strigă Bradshaw, disperat, urmărind cum creaturile se adunau în penumbră. A spus despre clădire că-i goală. N-a amintit nimic despre spintecători sau lipitori.

— Sau despre căpetenii, se auzi un glas dureros de familiar pentru Phoenix.

Era Adams, care înainta țănoș și arogant.

— Surpriză, surpriză! rosti el. Cuibușorul nostru, aflat — vai! — atât de departe de casă, nu-i chiar atât de gol.

Phoenix și Laura ridicară privirile. Ferestrele fuseseră bătute în scânduri pentru a opri lumina soarelui.

— Este o capcană, rosti Phoenix. Asta a fost din capul locului.

Phoenix, Bradshaw și Laura se retraseră, trăgându-l după ei pe Hewitt, care-și pierduse cunoștința.

Erau copleșiți numeric și fuseseră păcăliți. În tăcerea încordată, îi puteau auzi pe cei de afară bătând în ușa zăvorâtă.

— Chiar dacă ar sparge-o, ușa se află la zece metri înălțime de podea, rosti Bradshaw, încruntat.

— Ce facem? gemu Laura.

— Foarte simplu, răspunse Adams. Trei dintre voi mor, iar Phoenix devine unul dintre noi. Ai înțeles acum? Ne vei deschide poarta dintre lumi.

— Cum pot face asta?

— Crede-mă, rânji Adams, o să găsești tu o cale.

Se întoarse scurt pe călcâie și lătră un singur cuvânt:

— Atacați!

Șapte

— Acoperiți-mă! strigă Bradshaw, scoțându-și revolverul și întorcându-se pentru a ținti către ferestrele de deasupra lor.

Phoenix și Laura traseră cu arbaletete în mulțimea de demoni și reîncărcară. În aceeași clipă, Bradshaw sparse un geam.

— Nu intrați pe ușă! răcni el spre vânătorii de afară. Nu mai există scară!

Avertismentul lui sosi aproape la timp. Vânătorii de vampiri tocmai spărseseră ușa și lansaseră o salvă de săgeți în demoni.

— Luați funiile din furgonetă, ordonă Bradshaw, împușcând un vârcolac care se apropiase prea mult.

Phoenix îl ucise apoi cu o săgeată în inimă. Alte săgeți se revărsau dinspre vânătorii de vampiri de sus, răbind rândurile demonilor. Pe cât de iute se iviseră, ororile nopții se topiră în inima întunecată a antrepozitului.

Phoenix oftă prelung și-și simți tot trupul cutremurându-se.

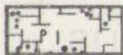
— Puteam s-o-ncurcăm rău de tot, rosti el.

Între timp, li se alăturară și ceilalți. Printre ei, Ochi-de-șoim era palid și tremura.

— Am fost cât se poate de sigur, murmură băiatul.

Ann îl cuprinse cu brațul. Părea la fel de zguduită ca și fiul ei.

— Acum n-avem timp de reproșuri, spuse Bradshaw. Trebuie să-i terminăm pe monștrii nopții.

Din beznă se auzeau suspine slabe.

— Sunt aici, jos, observă Phoenix, și se lăsă pe vine, aplecându-se deasupra unui grilaj.

Chipurile lui Ann, Laura și Ochi-de-șoim erau albe ca varul, iar ochii li se transformaseră în punctulețe albastre de teroare.

— Indiferent cât de des aş face asta, șopti femeia, nu mă pot obișnui.

— Știu, încuviință Bradshaw, dar nu te lăsa păcălită de aparențe. Nici eu n-o fac.

Phoenix îl urmă pe scara de fier care cobora în beciul de dedesubt. Ar fi preferat să se fi aflat în oricare alt loc din lume, mai puțin în antrepozitul acesta umed, rece și infestat.

— E ceva? întrebă el, cercetând semiîntunericul.

— Nimic, răspunse Bradshaw, doar duhoarea cea groaznică.

Veniră și ceilalți, apoi apărură vârcolacii — două siluete uriașe și cenușii, irupând din beznă. Între săgețile trase de Phoenix și Bradshaw trecu doar o fracțiune de secundă și ambele își loviră țintele. Urletele nebune de durere răsunară în ecouri prin beciul întunecat. După aceea... tăcere.

— Felinare! ceru Ann.

Când lumina galbenă, pâlpâitoare străpunse obscuritatea, proiectând pe pereți umbre vaste și sumbre, Ochi-de-șoim văzu lăzi.

— Probabil că acolo dorm lipitorile, spuse el.

Bradshaw aprobă și-și trecu pe spate arbaleta prinsă cu un șnur de piele. Săltă capacul unei lăzi.

— Exact așa cum crezusem, rosti el. Sunt goale. S-au sculat toți.

— Afară a răsărit luna, anunță Ochi-de-șoim.

Nu terminase bine de vorbit, și trei vampiri se iviră din umbre, scuișând și mârșind. Lumina felinarelor aruncă umbre sinistre pe plafon și pereți, când demonii țâșniră din ascunzătorile lor, șuierând și spintecând aerul cu ghearele.

— Trageți! porunci Ann, preluând conducerea. Nu ratați nicio săgeată.

Trei proiectile, trei ținte doborâte.

— Rămâneți cu ochii-n patru, îi preveni ea. Încă nu s-a terminat.

Avea dreptate. Din semiîntuneric apărură alți șase monștri, cu ochi roșii-strălucitori. Atacul lor făcu încă o victimă.

— Nu!

Un bărbat pe nume Beck căzuse și sângele îi gâlgâia din beregată. Trei creaturi îl înconjuraseră deja, arătându-și colții. Bradshaw și Ochi-de-șoim doborâra fiecare câte una, dar Beck muri, înainte ca Ann să-l ucidă pe al treilea vampir.

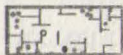
— Continuă să vină!

Deodată, arbaletele deveniră inutile. Lipitorile iuți ca fulgerul ajunseră printre ei, cu ghearele ucigașe strălucind. Orientându-se iute, Bradshaw înhăță de la un vânător barosul cu care echipa de afară spărsese ușa antrepozitului.

— Toată lumea înapoia mea! răcni el. Armați arbaletele!

Sudoarea îi sclișea pe față și pe antebrate.

— Diavoli netrebnici! urlă bărbatul. Îndărăt!

Barosul care se rotea îi împinse pe vampiri cu spinările de perete, unde se ghemuiră, şuierând.

— Arbaletele!

Săgețile zbârnâiră, și demonii se prăbușiră, zbatându-se și țipând. Apoi antrepozitul fu cufundat în tăcere și nu se auzi decât apa bolborosind dintr-un burlan spart.

— Ceruri sfinte, murmură Ann. Câți mai sunt?

Ochi-de-șoim nu răspunse nimic, și din penumbre se desluși doar un şuierat.

— Îndreptați felinarele într-acolo! strigă Ann.

Bradshaw tocmai ridica barosul pentru a sparge o ușă, când aceasta se prăbuși către interior, turtindu-l sub greutatea ei. Două lipitori se năpustiră asupra lui, spintecându-i cu ghearele mânecile jachetei. Se aplecau în față și se repezeau scurt spre el aidoma unor dihori care încearcă să scoată un iepure din ascunzătoare.

— Luați-i de pe mine!

Fusese o poruncă — aspră și mânioasă. Bradshaw nu era un bărbat care să dovedească teamă. Teroarea părea să-l asmută într-o furie sălbatică.

Săgețile bufniră în carnea putredă a vampirilor, scăpându-l de colții lor, totuși bătălia continua să fie pe muchie de cuțit. Alte lipitori năvăleau prin ușa dărâmată.

— Trageți! țipă Ann, când un chip hidos de spectru se înalță înaintea ei.

Lupta fu înverșunată, însă la sfârșitul ei toți vampirii zăceau morți. Câțiva vânători își tamponau grijuliu tăieturile lăsate de gheare.

— Înfigeți-le tuturor țepușe în inimi, ordonă Bradshaw, scoțând o sticlură de whisky. Nu vreau surprize neplăcute.

În zgomotul țepușelor ce străpungeau oase și carne, Bradshaw turnă alcool peste rănilor oamenilor săi.

— Terminați cu chițăitul! se răsti el, când unii tipară de usturime. Vă va opri infecția. Trase o dușcă din lichidul arzător, privi în jur și remarcă: Am reușit. În ciuda faptului că am fost depășiți numeric.

Ochi-de-soim rămăsese tăcut, cu capul plecat, așteptând ca Phoenix să-și reia muștrările, dar acesta avea alte griji.

— Adams... Unde-i Adams?

Bradshaw se încruntă.

— Conducătorul lor, căpetenia de clan? Trupul lui nu-i pe aici.

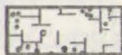
La acestea, toți se apucară să-l caute. Vânătorii de vampiri scotociră prin toate lăzile și firidele.

— Ați găsit ceva? întrebă Bradshaw, dar nu i se răspunse decât prin negări mute. A dispărut, Phoenix.

În mod straniu, Phoenix părea să-și fi pierdut interesul. Examina cu atenție o hârtie tipărită, lipită pe o ladă. Era o foaie de expediție.

— Unde-i Constanța? întrebă el.

— Constanța? repetă Ann. Ia să vedem... Este un port la Marea Neagră. Acolo a debarcat tatăl meu în călătoria lui fatală spre Cescuț. Luă hârtia și o împături: Trebuie să i-o arătăm lui Foxton.

Opt

Când reveniră la reședința Foxton, în rândurile lor nu domnea euforia. Doi bărbați muriseră, altul era grav rănit, iar la acestea se adăuga nesiguranța lui Ochi-de-șoim. Pierderile nu știrbiseră totuși hotărârea grupului, ci dimpotrivă se simțea o reînnoire a țelului său. Nimeni nu se îndoia că obținuseră o victorie importantă.

— Constanța, spuse Foxton, cercetând foaia de expediție. De acolo am pornit, Van Helsing și cu mine, în expediția aceea, care s-a încheiat tragic. Legiunea a fost rechemată în Transilvania.

Se gândea la un castel învăluit în cețuri, de la poalele Carpaților. Bârlogul lui Dracula.

— Se așteaptă să-l urmărim, adăugă el.

— Atunci nu trebuie să-l dezamăgim, zise Phoenix.

— Dragul meu băiat, rosti Foxton, cu blândețe, nu-ți poți imagina cu ce ne vom confrunta acolo.

— Spuneți-mi, ca să fiu pregătit.

Bradshaw și Laura ascultau cu atenție, ca și ceilalți vânători de vampiri. Într-un colț al încăperii, Ann îl mângâia pe Ochi-de-șoim, care era abătut.

— Când închid ochii, începu Foxton, pot să revăd perfect castelul Cescuț, unde sălășluiește Dracula. Îl văd de parcă ar fi chiar aici, în fața mea, o fortăreață monstruoasă, cocoțată pe vârful unui promontoriu stâncos și înconjurată de pini și brazi. Singura cale de acces spre castel este un drum

accidentat, care şerpuieşte în sus pe muntele abrupt. Zidurile sunt prevăzute cu porţi fortificate şi pe tot perimetrul lor există turnuri dispuse la intervale regulate. Nu seamănă cu niciunul dintre castelele din ţara noastră. Clădirile cu acoperişuri roşii ce se ridică dintre zidurile de piatră sură sunt de forme diferite. Trei sunt conice, iar a patra este ca o clopotniţă.

Îşi şterse fruntea cu batista. Simpla menţionare a cuvântului Cescuţ îi aruncase o umbră peste inimă.

— Meterezele sunt albe ca varul şi de jur împrejurul fortificaţiilor există ambrazuri înguste, pe care le foloseau cândva arcaşii pentru a trage în jos, către duşmani. Tot în ziduri sunt încastrate ferestre mici şi plumbuite, murdare de praf şi negre ca nişte ochi căscaţi în moarte. Întregul castel clocoteşte de rău. Îţi urmăreşte apropierea, apoi te devorează.

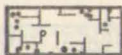
Foxton îşi împreună palmele ca într-o rugăciune şi-şi sprijini bărbia pe vârful degetelor.

— Acesta este Cescuţ.

— S-a decis atunci, vorbi Bradshaw. Îl urmărim pe Dracula în viziuna lui.

Invalidul privi tăciunii focului şi aprobă din cap.

— Ai dreptate. Regret doar că nu există altă cale. În locul acela teribil mi-am pierdut prietenul cel mai bun şi folosinţa ambelor picioare. Cu ani în urmă, noi doi ne-am zbatut să intrăm în Cescuţ. În tainele castelului am întâlnit şi am ucis un vampir căpetenie. Înfruntarea a fost lungă şi teribilă, dar, în cele din urmă, am crezut că-l omorâsem pe Dracula însuşi. Ne-am veselit, gândind că scăpasem lumea

de o năpastă cumplită, însă chiar înainte de revărsatul zorilor, când ședeam în tabăra ridicată în fața castelului, ne-au atacat din inima nopții. Zeci de lipitori și spintecători. Am pierdut o mulțime de oameni. Nu lăsaserăm nici măcar o santinelă. Ce rost ar fi avut? Doar distruseserăm capul... cu siguranță, trupul urma să se chircească și să moară.

Privi în jur și continuă:

— A trebuit să fiu martor la uciderea lui Van Helsing de către Dracula. Creatura mi-a râs în față și m-a sfidat, în timp ce-i reteza gâtul prietenului meu.

Ann își feri privirea.

— După aceea, s-a năpustit spre mine. Puterea lui era supraomenească. M-a ridicat ca pe o păpușă din cârpe și m-a azvârlit de pe crenelurile castelului, după care m-a abandonat pe steiurile de piatră de la baza zidurilor, crezându-mă mort.

— Atunci avem două motive să ne întoarcem, spuse Bradshaw. Pentru a distruge flagelul acesta și pentru a-l răzbuna pe Van Helsing. De data asta, însă, nu vor mai exista greșeli. Îl vom distruge pe Dracula și pe toți cei asemenea lui.

— Ai dreptate, desigur, încuviință Foxton. Trebuie să ne întoarcem.

— Dar suntem capabili de o asemenea misiune? întrebă Ann. La urma urmelor, abia ieri ne confruntam cu înfrângerea totală, iar acum pregătim o cruciadă în munții Carpați.

— Ți-am spus, interveni Phoenix, nerăbdător să-l susțină pe Bradshaw. Nu avem de ales. Dacă eșuăm...

— Da, zise Ann. Înțeleg consecințele.

— Proiectul *poate* fi îndeplinit, îi întrerupse Foxton, însă va fi nevoie să folosim toate resursele de care dispunem. Singure, forțele noastre firave ar fi pur și simplu anihilate. Comitetul celor nouă trebuie refăcut. Noi o să fim nucleul organizației.

— Noi?

— Eu, Ann, desigur, și Bradshaw.

Bradshaw îl privi pieziș pe Foxton.

— Dumneata, Phoenix, o să fii al patrulea membru, iar contactele noastre din Europa vor completa celelalte cinci locuri.

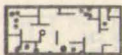
— Cât de repede se pot face toate astea? întrebă Phoenix.

— Voi expedia telegramele chiar azi, spuse Foxton. Patru membri ai Comitetului vor fi instruiți să ne aștepte în Marsilia până la sfârșitul lunii. Ultimul și cel mai important membru ne va aștepta în Constanța.

— Cine este el? se interesă Bradshaw. Cine-i acest ultim membru?

— Se numește Nicolae Dimitrescu, răspuse Foxton, și ne-a fost călăuza spre Cescuț, în acea ultimă călătorie, sfârșită tragic. El a fost cel mai prudent și înțelept dintre noi. Nu l-am putut convinge că vampirul căpetenie pe care-l uciserăm era cu adevărat Dracula și, dacă n-ar fi plecat să cerceteze în restul castelului căutând demoni supraviețuitori, probabil că ar fi împărtășit soarta profesorului Van Helsing. El m-a descoperit, în valea de la picioarele castelului.

Foxton își trecu degetele prin păr.

— Îi datorez viața, încheie invalidul.

— Putem avea încredere în el?

— S-a luptat cu vampirii de când a devenit bărbat în toată firea, clătină din cap Foxton. El și călăreții Szekely s-au împotrivit molimei demonice, lovind-o chiar în leagănul ei.

— S-a hotărât atunci, spuse Phoenix, ridicându-se în picioare. În felul acesta mai rămâne de lămurit o singură problemă.

Luă un cuțit care se afla pe masă și se apropie de Ochi-de-șoim.

— Phoenix, nu!

Laura și Bradshaw îi tăiară drumul.

— Nu așa trebuie procedat, spuse Bradshaw.

Phoenix se holbă neîncrezător la reacția lor.

— Doar nu credeți...? Dădu capul pe spate și izbucni în râs: Nu intenționez să-i fac vreun rău. Dimpotrivă, vreau să-l salvez.

Când văzu privirile întrebătoare ce-i erau adresate, începu să explice:

— El poartă un semn, la fel ca doamna Cave — acesta este felul în care Gamemaster controlează mințile în care-și plantează propriile idei. Am mai văzut asta, în altă lume. Unica modalitate de a scăpa de semnul acela este să-l îndepărtăm.

— Vrei să-l tai? strigă Ann, îngrozită.

— Dacă n-o facem, Gamemaster va continua să-i falsifice gândurile. Îmi dai voie?

Ochi-de-șoim se lăsă examinat de Phoenix.

— Priviți!

Ridică șuvițele de păr blond și fin ale lui Robert Van Helsing, dezvăluind un semn aidoma unui

tatuaj, nu mai mare decât o unghie. Avea forma unui liliac.

— De unde a apărut?! exclamă Ann. N-am văzut niciodată pata asta. Aș fi observat-o.

— În ultima vreme, ai fost bolnav sau te-ai trezit din somn simțindu-te altfel? îl întreabă Phoenix pe Ochi-de-șoim.

— Da, încuviință băiatul. Acum două luni am avut febră câteva zile, pe timpul când locuiam în internatul școlar.

— Acela a fost momentul, aprobă Phoenix și ridică cuțitul. Pot să continui?

— Fă ce trebuie făcut, zise Ochi-de-șoim. Nu mă voi mai lăsa folosit nici măcar o clipă de ticălosul ăla.

***

Mai târziu în decursul serii, în vreme ce focul pâlpâia scăzut, Ochi-de-șoim moțâia, cu un pansament aplicat pe ceafă. Ann stătea lângă el, supraveghindu-l grijuliu, iar Phoenix se pregătea să se ducă la culcare, când o zări pe Laura îndepărtându-se. Lăsându-i pe Foxton și Bradshaw să examineze o hartă a Europei Centrale, o urmă până la o fereastră mare, aflată la capătul palierului.

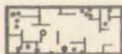
— Este ceva-n neregulă?

— Cuvintele lui Foxton, răspunse fata. Vom fi în Marsilia până la sfârșitul lunii. O lună, Phoenix...

— Te gândești la cei de acasă?

— Bineînțeles.

— Știu că probabil nu-ți va fi de mare ajutor, zise Phoenix, dar, dacă este ca în ultima noastră

aventură, atunci timpul nu înaintează în lumea noastră. Indiferent dacă cele se petrec aici durează săptămâni sau luni de zile, în lumea noastră totul se derulează într-o secundă. Ai tăi nici măcar nu știu că ai plecat.

Laura încuviință.

— Știu asta.

— Nu te-ajută cine știe ce, nu-i așa? întrebă Phoenix, cu simpatie.

Ea se întoarce și scutură din cap. Ochii îi erau podidiți de lacrimi.

La un univers depărtare, într-un târgușor banal numit Brownleigh, John și Christina Graves înghețaseră în secunda aceea, privind expediția fiului lor într-o lume periculoasă și înspăimântătoare. Toate ceasurile din casă indicau aceeași oră: momentul dispariției lui Phoenix prin calculator. Circulația rutieră, copacii, păsările de pe cer încremeniseră ca într-un stop-cadru. Oamenii nu încercau niciun fel de dorință de a mânca sau a bea. N-aveau de ce să părăsească display-ul calculatorului. Deși se puteau mișca, privi și vorbi, ei, și tot ceea ce exista în casă, erau supuși suspendării timpului. Pe când priveau, imaginea de pe ecran dispăru sub un viscol de cifre de 3, 6 și 9.

Era un mesaj.

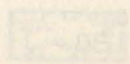
Așadar, te îndrepti către nivelul 2, tărâmul morților vii. Domeniul meu. Vino, tinere Legendeer, grăbește-te spre îmbrățișarea mea întunecată.

Cât de nerăbdător alergi spre mine!

Spre moartea ta!

Cartea a III-a

Cartea morților vii

Unu

Noul Comitet care se reuni peste o lună în Constanța număra opt membri. Flăcăruile slabe ale lumânărilor se reflectau pe chipurile grave, pe măsură ce amurgul scurt sosi și pieri. Ceilalți membri ai grupului, printre care se numărau acum Laura și Ochi-de-șoim, stăteau și ascultau din umbră.

— Unde este? întrebă Phoenix, sculându-se de pe scaun și plimbându-se prin încăpere. Unde-i Dimitrescu?

— Va sosi! spuse Foxton și făcu un gest liniștitor, dar obținu exact efectul contrar.

— Ei bine, mie nu-mi place! izbucni Phoenix, care simțea greutatea misiunii lor ca pe o povară insuportabilă. Este ceva important. El nu știe care-i miza aici? Ar fi putut cel puțin să fie punctual.

Săptămânile de așteptare își puseseră amprenta pe Phoenix, care se simțea în formă maximă atunci când se putea lăsa în seama instinctelor de a lupta, folosindu-și moștenirea ereditară. În momentele acelea, când el răspundea în mod reflex, nimic nu-l putea opri. Când însă avea timp să reflecteze asupra imensității sarcinii care-i aștepta, adolescentul modern ieșea la suprafață și-i înăbușea voința. Atunci se frământa și ajungea în pragul disperării. Călătoriile cu trenul, serile petrecute plimbându-se prin odăi de hotel și zilele nesfârșite ale croazierei îl scosese din minți.

— Aș zice să începem fără el, rosti Bradshaw care, în ciuda celor cincizeci de ani ai săi, își mușca, de asemenea, nerăbdător buzele.

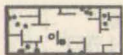
— Nu, zise suedezul Andersen. Cvorumul acestui Comitet este de nouă voturi. Toți membrii trebuie să fie prezenți, înainte de a lansa o asemenea cruciadă. Eu susțin să așteptăm.

Cuvintele lui atraseră murmure de aprobare. Phoenix, care abia fusese convins să-și reia locul, sări în picioare și se apropie de fereastră. Privi afară, absorbind imaginile și miresmele strării din portul micuț. Se lăsase noaptea și, prin întunericul negru ca tușul, ici-colo înfloreau focuri și sclipeau lumânări. Puțina lumină care se distingea sub bolta cerească părea aproape stingheră, copleșită de nesfârșita putere a tenebrelor.

— Să așteptăm! mârâi Phoenix. Asta-i tot ce știm să facem. Și, în timp ce noi așteptăm, dușmanul nostru își regroupează forțele. Trebuie să atacăm, Foxton, și cât mai iute.

— Vom ataca, nu te teme, răspunse invalidul, echilibrat și răbdător ca întotdeauna, totuși, fără Dimitrescu am pătrunde legați la ochi pe tărâmul lui Dracula. Nu doresc să arunc expediția aceasta în gura lupilor.

Câțiva dintre membrii Comitetului schimbară priviri neliniștite. Nu se așteptaseră atât de devreme la dezacorduri în misiune. În afară de Phoenix, Foxton, Bradshaw și Ann Van Helsing, în jurul mesei se mai aflau Andersen, germanul Schreck, bulgarul Sakarov și un ungur bondoc, Tibor Puskas. Acesta din urmă luă cuvântul în continuare. Se

ridică, își netezi jiletca și porni să vorbească pe un ton protocolar:

— Doamnă și domnilor, toți suntem uniți în privința țelului nostru. Am sosit din toate colțurile Europei pentru a-l distruge pe lordul demonilor. V-aș ruga să nu mai discutăm în contradictoriu. Dezacordurile nu pot decât să ne diminueze atenția acordată obiectivului principal.

Phoenix făcu o grimasă.

Ești undeva pe-acolo, Dracula!

Și tu, Adams!

Și tu, Gamemaster! O trinitate a răului!

— Te rog să ieși loc, Phoenix, zise Foxton. Dacă Dimitrescu întârzie, atunci are motive cât se poate de întemeiate.

Modul în care o spusese sugera o chestiune știută numai de el și de român.

— Chiar așa?

— Da, Phoenix, chiar așa. N-a existat nici măcar o zi a vieții lui în care Dimitrescu să nu fi înfruntat vampirul sau cel puțin să nu-i fi simțit umbra. El este transilvănean și a crescut cu răsufierea de gheață a demonului în ceafă. Va sosi.

Băiatul se pregătea să-i replice, când auzi ropote de copite pe strada pietruită cu bolovani. O jumătate de duzină de călăreți galopau sălbatic prin oraș, de parcă ar fi fost urmăriți de toți demonii din infern, silindu-i pe trecători să se refugieze grăbiți la adăpostul zidurilor caselor.

— Acesta pare a fi Nicolae, surâse larg Foxton. Îi place să regizeze apariții spectaculoase. Unii susțin că strămoșii lui se trăgeau din aprigii călăreți traci.

Phoenix îi privi pe necunoscuți descălecând. Trei dintre ei ocupară imediat poziții la ușa din față a tavernei, iar alți doi dispărură iute în spatele clădirii. Nerăbdarea și suspiciunea băiatului începură să se risipească. Viteza și eficiența cu care călăreții inspectară și apoi blocară ieșirile din clădire îl liniștiră. Aura de energie și fermitate degajată de grup era aproape palpabilă. Aruncând o ultimă privire în lungul străzii, al șaselea bărbat pătrunse în tavernă. Intră fără să bată la ușă.

Nu era înalt, iar hainele lui țărănești erau grosolane și mototolite. Avea pielea destul de oacheșă și o mustață deasă. Pomeții obrazilor îi erau înalți, iar trăsăturile aspre. Enumerate pe rând, niciuna dintre caracteristicile acelea nu-l făcea interesant, dar puse laolaltă sub semnul real al urii față de vampiri făceau din el unul dintre bărbații cei mai remarcabili pe care-i întâlnise vreodată Phoenix.

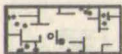
— Eu, rosti bărbatul, rămânând în pragul ușii, sunt Nicolae Dimitrescu.

***

Peste o oră nu se ajunsese la nicio înțelegere.

— Cu toate că drumurile nu sunt bune, susținut Dimitrescu, eu sunt convins că ar trebui să vii cu noi, Ramsay. Poți călători în trăsură. Dacă vei rămâne în Constanța, vei fi vulnerabil la atacurile vampirilor. Toți vom fi expuși, și pe drum, și la castel, dar cel puțin puterea noastră stă în număr.

— Am sperat că vei spune asta, Nicolae, izbucni Foxton în râs. Am petrecut prea mulți ani ascuns în

cabinetul meu. Este momentul să intru din nou în acțiune. La urma urmelor, n-am nevoie de picioare ca să trag cu arbaleta.

Phoenix se simțea mai bine. Dimitrescu era ferm și decis să atace Cescuț.

— Ce-i cu Cescuț? întrebă băiatul. Dacă Dracula se află acolo, de ce l-ați scăpat ultima dată?

— Castelul este uriaș, replică Dimitrescu, iritat de înțepătură, mai ales că venea din partea unui adolescent. Este ca un stup cu sute de coridoare și odăi, cu pereți falși și intrări secrete. Întregul loc este un labirint imens.

Phoenix și Laura schimbă priviri. Ei știau multe despre labirinturi!

— Iar creatura pe care am întâlnit-o era un adversar setos de sânge. Trupele sale l-au apărut cu ghearele și cu colții, ca și cum ar fi fost cu adevărat Stăpânul Tenebrelor. Bătălia a fost îndelungată și grea și au pierit mulți bărbați destoinici. Îndărătnicia rezistenței lor ne-a convins că-l uciserăm pe Dracula. Dacă ai fi fost acolo, ne-ai fi iertat greșeala.

— Vă cred, încuviință Phoenix. Cel pe care-l căutăm este un maestru al amăgirilor.

Dimitrescu îl cântări din ochi pe băiat, apoi își trecu privirea peste membrii Comitetului.

— Aidoma tenebrelor în care trăiește, rosti el, Dracula se folosește de năluciri pentru a înșela ochiul și mintea.

— Ați mai fost vreodată la Cescuț? întrebă Phoenix. V-ați mai întors acolo?

— La castel n-am mai fost, clătină din cap Dimitrescu, însă am trecut recent prin regiunea aceea. Întunericul este apăsător. Există mulți moroi.

— Moroi? repetă Phoenix.

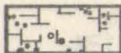
— Da, moroi.

— Moroi sunt morții vii, explică Foxton. În părțile acestea este un termen mult mai folosit decât cel de „vampir”.

— Numai bărbații curajoși călătoresc pe drumurile din Cescuț în timpul zilei, spuse Dimitrescu, iar după căderea întunericului nimeni nu merge pe acolo. Sătenii trag obloanele la ferestre și ivărele la uși. În regiunea aceea cu greu se poate vorbi despre ospitalitate.

— Prin urmare, spuneți...

— Spun, îi luă Dimitrescu vorba din gură, că de mâine vom pătrunde în infern.

Vânătorii de vampiri părăsiră Constanța la ivirea zorilor, sperând să iasă neobservați din port. Până să pornească ei la drum, sperînd păsările nopții, o mulțime destul de numeroasă se strânsese pentru a le urmări plecarea. Cei vreo optzeci de localnici din fața tavernei îi priveau în tăcere, dar încordarea lor era aproape palpabilă. În fruntea coloanei vânătorilor se aflau călăreții Szekely — oamenii lui Dimitrescu — bărbați gravi cu jachete soioase și căciuli de blană. Acestora li se mai alăturaseră alți douăzeci de voluntari, care-și petrecuseră noaptea într-un han de la marginea orașului. Unul dintre ei ținea hățurile unei căruțe acoperite cu prelate strâns fixate ce-i ascundeau conținutul. Îi urmau membrii Comitetului și Ochi-de-șoim, de asemenea, călări. În sfârșit, huruind și escortată de călăreți, venea trăsura lui Ramsay Foxton. Phoenix și Laura îi țineau companie. Caii lor fuseseră legați de trăsură. La ultima răspântie de la marginea orașului, un bătrân le tăie calea.

— Este adevărat ce se spune? întrebă el. Mergeți să-i uciideți pe moroi?

— Care-i treaba ta? replică Dimitrescu, strunindu-și calul.

— Tocmai am sosit de la locuința mea din Cescuț, rosti bătrânul. M-au alungat moroi. Morții vii mi-au ucis soția și fiica. Un singur lucru mai doresc de la viață — să văd țara curățată de moroi. Ia semnul

ăsta. Îi va convinge pe cei din Cescuț că sunteți serioși în ceea ce încercați să faceți.

Îi întinse o statueta de lemn care reprezenta o fată dormind cu brațele încrucișate pe piept. Piciorul figurinei fusese ascuțit și avea un vârf ca o țepușă ucigașă.

— Este din lemn de brad. Înțelegeți ce-nseamnă asta, Înălțimea Ta?

Pentru o clipă, bătrânul se uită la Dimitrescu, de parcă l-ar fi recunoscut, apoi Dimitrescu încuviință, primi statueta și făcu semn coloanei să-și continue drumul. Phoenix și Foxton priviră în urmă și-l văzură pe bătrân dispărând în păclele zorilor.

— Și ce dacă-i din lemn de brad? întrebă Laura cu glas tare.

Întorcându-se de la fereastră, Foxton îi răspunse:

— În Transilvania există obiceiul de a sădi un brad peste mormântul unui vampir. Rădăcina copacului are scopul de a străpunge inima mortului viu îngropat dedesubt.

Fata se înfioră.

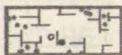
— Mai bine nu-ntrebam.

— Nu, draga mea, nu-ncerca să te ascunzi de adevăr. Dacă vrei să supraviețuiești aici, trebuie să înfrunți adevărul, oricât ar fi de neplăcut.

— Perfect, zise Laura, deci doriți să mă speriați rău de tot. Povestiți-mi atunci despre Cescuț. În ce intrăm?

— Satul se află într-un colțișor deprimant al dealurilor subcarpatice și abundă în povești despre morții vii. Ei sunt de trei feluri.

Trei.

— Despre *moroi* ai auzit deja, urmă Foxton, fără să-și dea seama de semnificația cifrei. O altă formă a demonului este *strigoiul*, iar a treia este o creatură care se transformă în animal, de pildă în câine sau lup, și căruia i se spune *pricolici*.

— Vârcolacul, spuse Laura.

Phoenix era preocupat și continua să se gândească la felul în care cele trei forme ale vampirului reflectau tiparul numeric ce străbătea lumea miturilor ca un fir roșu.

— Exact, zâmbi Foxton, vârcolacul. Vom găsi creatura aceasta născută sub semnul lunii pline, păzind căile de acces în Cescuț ca un dulău al infernului. Deasupra satului se înalță castelul în sine, care este mai mult decât o simplă fortăreață din piatră. Este un simbol tăcut și amenințător al prezenței vampirului. Deși localnicii urăsc flagelul acesta, care le afectează de multe generații viețile, ei nu sunt ospitalieri cu străinii și au refuzat fățiș să coopereze cu ultima noastră expediție.

— Prin urmare, vom fi pe cont propriu?

— Din păcate, da.

***

Peste câteva ore, porniră pe o cărare ce șerpuia printr-o pădure deasă și încălcită. În umbrele apăsătoare ale codrului, conversațiile se stinseră iute. Abia după ce merseseră mai bine de o jumătate de oră prin pădure, Laura rosti:

— Cât de departe este Cescuț?

— La două zile de mers, răspunse Foxton. Evident, în condiții favorabile. Vom poposi peste noapte în Buzău, iar mâine vom intra în Transilvania.

— La ultima călătorie, întrebă Phoenix, după cât timp au început demonii să vă acorde atenție?

— Oho, făcu Foxton, au fost cu ochii pe noi încă din clipa debarcării în Constanța, poți să fii sigur în privința asta. Dar dacă te referi strict la atacuri, ele au început în a doua noapte, la câteva ore de mers de Cescuț.

— Și le-ați respins?

— Da, am biruit în toate hărțuielile, atât pe drumul spre castel, cât și acolo. Privind însă retrospectiv, îmi este imposibil să nu mă întreb dacă nu cumva totul a fost o stratagemă bine calculată, un vicleșug pus la cale pentru a ne abate de pe urma lui Dracula însuși.

— Prin urmare, vă așteptați ca acum să fie mai greu? observă Laura.

— Da, draga mea, încuviință deschis Foxton. Mă aștept ca apropierea noastră să abată o adevărată furtună. Tenebrele vor lovi cu toată furia de care dispun, totuși noi deținem două avantaje. În primul rând, tânărul nostru prieten, Ochi-de-șoim. Vom avea mare nevoie de al șaselea simț al lui.

— Credeți, așadar, că Ochi-de-șoim a scăpat de controlul lui Gamemaster? întrebă Laura.

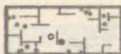
— Da, sunt destul de sigur în privința aceasta.

— Ați pomenit de *două* avantaje, îi aminti Phoenix.

— Exact, încuviință Foxton și ochii îi scânteiară. Al doilea îl reprezintă chiar dumneata.

— Eu?!

— Bineînțeles. De aceea continui să cred în viziunile tânărului Robert. Te rog, fără false modestii! Dumneata ai adăugat o dimensiune suplimentară

cauzei noastre și, grație ei, avem o explicație pentru acțiunile vampirului. Credeam despre el că era pornit pe distrugeri și rele lipsite de noimă, dar acum putem înțelege mult mai limpede. El are un țel — invazia lumii voastre —, iar asta înseamnă că are și un punct slab. În felul dumitale, Phoenix, ai intuiții care sunt la fel de importante precum cele ale lui Robert. Ann și Bradshaw au sesizat amândoi lucrul acesta. Ai reacționat față de ferocitatea vampirului cu o fermitate la fel de nemiloasă. Îi anticipezi acțiunile. Ai fost născut pentru așa ceva.

Din nou aceeași poveste — aluzia la destinul său. Phoenix își feri ochii și se uită afară, printre brazii deși, către munții îndepărtați.

Asta este ceea ce voi deveni — un vânător nemilos?

Privi drumul soarelui îndărătul trunchiurilor înalte. Era un disc galben-spălăcit, care-i urmărea și-i reamintea de un ochi care nu clipea, o pupilă atotvăzătoare. La fel ca a lui Gamemaster.

— Foxton, rosti el, fără să se întoarcă, ce șanse apreciezi că avem?

Bărbatul surâse posac.

— Peste zece la sută, totuși sub cincizeci la sută. Ești mulțumit cu răspunsul acesta?

Phoenix se simți străbătut de un fior.

Nu există cale de întoarcere. Destinul te așteaptă.

Îl privi pe Foxton în ochi.

— Nu-i răspunsul care mi-ar fi plăcut să-l aud, dar este cinstit. Când va sosi clipa, voi fi pregătit.

— Nu m-am îndoit niciun moment de asta, zâmbi Foxton.

Trei

Hangiul îi primi fără să le pună întrebări. Nu la fel stătură însă lucrurile cu mușteriii săi. În clipa în care îi văzură pe călăreții Szekely, clienții de la mese începură să-și dea coate, să-i arate cu degetul și să se foiască neliniștiți. Dimitrescu le spuse câteva cuvinte aspre, în românește.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Laura.

— Cuvintele sunt prea grosolane pentru urechile unei domnișoare, îi spuse Puskas. O traducere adecvată ar fi: *Noapte bună, domnilor*.

Ann clătină din cap, în vreme ce germanul Schreck chicoti răutăcios.

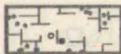
— Câte nopți vor sta Înălțimea Sa și prietenii lui? întrebă hangiul, încercând din răsputeri să-și ascundă neliniștea.

— Una singură, îi răspunse Foxton, luând-o înaintea lui Dimitrescu.

Părea doritor să nu-i irite pe localnici, dar tentativa lui împăciuitoare nu avu prea mult succes. Ba chiar fu complet anulată, atunci când Dimitrescu puse pe masă statueta de lemn care-i fusese dăruită în cursul dimineții, pe drumul de ieșire din Constanța. Cei câțiva bărbați care beau la mese se ridicară zgomotos și ieșiră. Hangiul se trase îndărăt, făcându-și repede semnul crucii.

— Îi căutați pe moroi? gâfâi el.

— Exact, încuviință Ann.

— Atunci trebuie să plecați, vorbi, într-o șoaptă aproape de neauzit, hangiu. Veți abate ciuma nopții asupra acestei case.

Foxton se pregătea să negocieze, însă Dimitrescu își anunță clar intențiile, așezându-se la o masă și trântindu-și picioarele pe ea.

— Cred că asta înseamnă că rămânem, rosti Bradshaw, instalându-se vizavi de român.

— N-aveți decât, zise hangiu, dar veți fi singuri. Iar ei vor veni după ce se întunecă. Și, credeți-mă, niciun om întreg la minte n-ar vrea să fie aici, la sosirea lor. Eu și soția mea vă vom părăsi chiar acum. Vă puteți servi cu orice găsiți în umilul meu han. Totul vă stă la dispoziție. Acesta este privilegiul sufletelor moarte.

Cuvintele lui nu-i impresionară mai deloc pe Ann, Foxton, Bradshaw și pe alde Szekely, dar Laura și Ochi-de-șoim ascultară cu ochii holbați.

— Noi vom rămâne în sânul familiei până după plecarea voastră. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați plăti găzduirea în avans, continuă hangiu. După ce luă banii, încheie: Mulțumesc, și fie ca Domnul să vă aibă sufletele în pază!

Își șterse mâinile pe șorț și începu să dea ordine, pe-un ton răstit, nevestei și slugilor sale. În câteva minute, locul rămase practic pustiu.

— Veți regreta ziua în care ați trecut pe-aici, suieră hangiu în engleza lui stricată. L-am prevenit și pe Darkman, dar n-a vrut să m-asculte. Nu s-a mai întors.

Dimitrescu și Bradshaw râseră, însă nu și Phoenix, care privi lung după hangiu ce se îndepărta grăbit.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Foxton.

Darkman? Sau un bărbat pe nume Darke?

Phoenix porni imediat după hangiu.

— Așteaptă! strigă el. Povestește-mi despre Darkman. Vreau să aflu mai multe despre el.

— N-am nimic să-ți spun.

Phoenix scoase Îngerul Mortii.

— Ba cred că ai destule. Ce este cu Darkman?

— Era ca și tine, oftă hangiu, un străin, un englez. A sosit singur. Dacă te interesează, și-a lăsat o parte din lucruri în odaie. Le-am pus îndărătul tejghelei. Întinse o mână: Pentru câțiva bănuți pot să fie ale tale.

Phoenix se încruntă și nu-i dădu nimic.

— Vreau să știu despre Darkman.

— Eu i-am spus că e primejdie mare, dar el s-a mulțumit să râdă. Îi privea pe moroi ca pe o glumă. Pentru el, nu era decât un joc.

Exact. Un joc. Un joc care l-a ucis.

— Când a plecat, nu era însă singur. Era urmărit.

— Urmărit? De cine?

— De un moroi cum n-am mai văzut vreodată. Unul care umblă la lumina zilei.

Phoenix tresări.

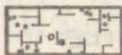
Adams.

— Am vrut să-l previn, bolborosi hangiu, însă m-am temut de urmări. Înțelege-mă... am o familie.

Phoenix flutură patul arbaletei, făcându-i semn să plece.

— Da, te-nțeleg.

— Ce-a fost asta? întrebă Foxton, când băiatul reveni lângă el.

— Nu suntem singurii care am venit să căutăm castelul Cescuț, răspuse Phoenix și se uită spre Laura. Chris Darke, un bărbat din lumea noastră, a trecut de curând pe-aici.

Laura icni neauzit. Phoenix trecu îndărătul tejghelei și scoase registrul hangiului.

— Da, iată-i numele.

Foxton examinează iscălitura, apoi privi numele care o încadrau pe foaie.

— Vrei să spui că a venit singur?

— Da.

— Un bărbat singur?

— Da.

— Era nebun?

— Nu, răspuse Laura, nu era nebun, dar nu avea habar în ce se băga.

Foxton se încruntă.

— Este vorba de calculatorul acela despre care v-am povestit, explică Phoenix. Mașina care ne-a adus aici. Chestia asta — îi arată brățara de scor. El se folosește de lucruri dintr-acestea pentru a transforma evenimentele de aici într-un joc.

— Un joc! mugi Bradshaw, indignat. Un joc ai spus? Ciudat fel de joc, care a ucis atâția dintre camarazii mei.

— Nu vă mint, rosti băiatul. Este vorba despre un joc foarte complex, care te prinde ca un viciu și care este ucigaș. În felul acesta, Gamemaster va deschide poarta dintre lumi...

— Ascunzând-o sub forma unui joc? întrebă Bradshaw, neîncrezător.

— Exact.

Phoenix începu să caute obiectele rămase de la Chris Darke. Le întinse pe tejghea și fluieră încetișor.

— Ce-ai găsit?

— Carnetul lui de însemnări. Vedeți numerele acestea? spuse, arătându-le un rând de cifre de 3, 6 și 9. Acesta este graiul jocului.

— Aha! făcu Foxton. *Omnia in numeris sita sunt.*

— Poftim?

— Este o expresie din știința străveche a numerologiei: „Totul stă ascuns în numere”. Se spune că...

Explicația lui Foxton fu întreruptă în mod brusc. Pe neașteptate, Robert Van Helsing se clătină și se rezemă de tejghea.

— O văd, murmură el. Văd poarta dintre lumi. A apărut atunci când ai pomenit de numere.

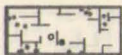
— O vezi? Cum este?

— Pentru o clipită am întrezărit-o deschizându-se. Te-am văzut pe tine și pe Laura stând în fața ei. Nu mă crezi? Atunci ți-o voi descrie. Este un portal auriu, de jur împrejurul căruia sunt gravate cu argintiu cifre care sunt multipli de trei. Ea este?

— Da, încuviință Phoenix. Exact așa apare. Dar unde-i?

— Mai lasă-mă puțin, zise Ochi-de-șoim. Da, văd o odaie cu o ieșire, însă fără intrare. Acolo poate fi deschisă poarta.

— „Cu o ieșire, însă fără intrare”, repetă Laura. Acum a-nceput să vorbească în cimilituri. Ce vrea să-nsemne asta?

Ochi-de-șoim ridică din umeri.

— Nu știu, dar este acolo, sus...

Privi pe fereastră spre pâcla serii care se înălța
aidoma unui fum pe coasta muntelui.

— Este în castelul Cescuț!

Patru

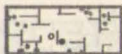
Legiunea sosi cu o oră înaintea zorilor. De altfel, Ochi-de-șoim prevăzuse lucrul acesta cu o oră și jumătate mai devreme, deșteptându-se cu un strigăt înspăimântat din somnul lui tulburat. Imaginile mintale îl îngroziseră și, la momentul respectiv, nu înțelesese de ce vestea lui nu stârnise mai multă agitație. În dreptul ușilor și ferestrelor fusese un du-te-vino continuu, și toți ochii căutaseră inamicul invizibil, dar, odată cu trecerea minutelor, cei mai mulți ațipiseră din nou vlăguiți. Numai Phoenix, Bradshaw și călăreții Szekely rămăseseră vigilenți la posturile lor de pază.

Când atacul veni, în cele din urmă, vârcolacii fură primii, pătrunzând prin obloanele din lemn ale cârciumii ca și cum ar fi trecut prin paravane de hârtie. Viteza atacului fu atât de mare, încât Ochi-de-șoim abia avu timp să strige un avertisment, înainte ca făpturile nopții să pătrundă în clădire:

— Spintecătorii!

Creaturile mugeau feroce, stârnind un vacarm ce bubuia în țeasta băiatului și-l făcu să se dea îndărăt, clătinându-se de durere. Gâtlejul îi era uscat și strâns de un spasm, încât își închipui că este sugrumat din interiorul trupului. El le prevestise atacul acesta. Atunci de ce luaseră atât de puține măsuri? De ce nu se pregătiseră mai bine?

— Ajutor!

Chiar înainte de atac, Ochi-de-șoim se ridicase și pornise către ferestre, dar, în mod lipsit de înțelepciune, neglijase să-și ia arbaleta.

— Ajutor!

Monstrul cel mai apropiat apărui ca o explozie în aer, clămpănind din fălci și pufăind cu sălbăticia oarbă a unui uragan. Se năpusti imediat asupra lui Ochi-de-șoim, țintuindu-l la podea cu o lovitură năprasnică. Vârfurile ca acele ale colților săi începură să se apropie de băiat.

— Nu!

Dintr-un salt, Phoenix sosi și doborî spintecătorul cu o singură săgeată trimisă din Îngerul Morții. Recunoscător, Ochi-de-șoim se târî de sub greutatea uriașă a vârcolacului. Până să se ridice în picioare, încăperea devenise un haos de săgeți zăngănind, torțe agitate și vârcolaci atacând. Prima înfruntare nu dură nici două minute și se încheie prin uciderea tuturor spintecătorilor.

Ann se întoarse către fiul ei.

— S-a terminat?

Ochi-de-șoim clătină din cap.

— Nici n-a început bine. Dacă vreți, puteți să vă uitați afară.

Laura alergă spre fereastra cea mai apropiată.

— Nu se poate! gemu ea.

Sub razele lunii se vedeau alți douăzeci de vârcolaci, forța principală de atac, ale căror lătrături răsunau puternic, ecourile lor izbindu-se și ricoșând multiplicat de zidurile caselor ce mărgineau piața. Erau urmați de vampiri cu chipuri sinistre, aproape lipsite de trăsături, strălucind albe în lumina slabă.

Ochi-de-șoim se strădui să-și stăpânească inima care-i bătea nebunește. Își ridică arbaleta la umăr și o strânse cu putere.

— Ce s-a-ntâmplat cu Dimitrescu și cu oamenii lui? întrebă el. Acum o oră erau toți aici, dar au dispărut. Și Bradshaw unde-i?

De data aceasta nu mai avea certitudinea lucrurilor pe care le vedea. Exista ceva... în mod sigur, exista ceva. O mișcare în beznă, o formă cenușiu-închis pe fundalul întunecat. Îi era însă imposibil să precizeze dacă era prieten sau dușman.

— De ce nu atacă? întrebă Laura, privind rândurile de demoni.

Pe chipul fetei lucea o peliculă de transpirație. Phoenix zâmbi și trecu înapoia tejghelei.

— Îi caută pe Szekely.

În vreme ce Laura se întreba ce anume era amuzant în afirmația aceea, Phoenix așeză Îngerul Morții pe podea și ridică un arc mare din ascunzătoarea sa dindărătul tejghelei.

— Bradshaw, acum! răcni el.

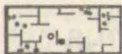
Bradshaw apăru dintr-o încăpere vecină, aprinse capătul unei săgeți special pregătite și i-o înmână. Întinzând coarda arcului până lângă ureche, Phoenix se apropie de fereastră și trase sus în văzduh, descriind un arc de lumină peste piață.

— Ce faci? șopti Laura.

Spintecătorii și lipitorile se împingeau și se înghionteau, holbându-se la traiectoria de foc a săgeții.

— Ce se-ntâmplă?

Phoenix își bătu ușor nasul cu vârful degetului.

— O să vezi.

Și exact asta făcu Ochi-de-șoim în aceeași clipă.
El văzu.

Îi văzu pe Dimitrescu și pe oamenii săi ieșind pe ușile tuturor caselor ce mărgineau piața. Văzu săgețile cu vârfuri aprinse care erau ațintite și slobozite în creaturile încercuite. Văzu un inel de moarte arzătoare.

— Știai despre asta? strigă el.

— Bineînțeles că știam, încuviință Phoenix.

— Știai? repetă Laura. Știai și n-ai suflat o vorbă!

Phoenix trecu iute pe lângă prietenii săi.

— Ce era de spus? Voi ațipiserăți din nou.
Trebuia să ne pregătim.

— Ne-ai fi putut ține treji, replică fata. Aveam dreptul să știm ce vreți să faceți.

— N-aveam timp de pierdut cu discuții în contradictoriu despre cum să procedăm, zise Phoenix. Câțiva dintre noi am decis să acționăm pe baza informației primite de la Ochi-de-șoim. Grație ei, ați putut să dormiți puțin. Dacă doriți, putem vorbi mai târziu despre aspectele bune și cele rele ale deciziei noastre, însă acum trebuie să luptăm. Bătălia încă nu s-a încheiat.

Avea dreptate. Monștrii din mijlocul pieței fuseseră uciși, dar de pe străzile laterale soseau alții și alții, şuierând și lătrând, ghemuindu-se pentru saltul decisiv. Desfășurarea de forțe depășea cu mult situația cea mai grea pe care și-o închipuiseră vânătorii de vampiri.

— Cât de mulți sunt, cât de mulți... murmură, copleșit, Ochi-de-șoim.

Părea un ocean al morții.

Vampiri zburători coborau pe acoperișuri, gata să se abată în picaj și să se adape din gâtlejurile oamenilor de jos. Laura, Ochi-de-șoim și Ann schimbară priviri între ei și-l urmară pe Phoenix afară. Dimitrescu și oamenii lui încălecaseră și se dispuseseră în linie, ațintind săgețile cu vârfuri de foc spre monștrii care înaintau. Restul vânătorilor de vampiri se poziționară pe lângă zidul hanului, cu arcurile îndreptate către Legiune.

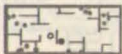
Și apoi începu năvala ca o lovitură de berbec a vârcolacilor, urmată de atacurile vampirilor care zbierau și șuierau. Călăreții Szekely răriră simțitor rândurile demonilor cu torțele lor ucigașe, totuși săgețile acelea nu putură stopa înaintarea Legiunii. Puskas căzu primul, urlând oribil pe când era târât de un vârcolac, și Schreck fu răpus peste numai câteva clipe, când un vampir țâșni din firida întunecată a unei uși. În două secunde, fu copleșit de o haită de lipitori.

— Sunt prea mulți! răcni Andersen.

Avea dreptate. Avantajul surprizei pe care îl câștigaseră vânătorii de vampiri se pierdea din cauza superiorității numerice strivitoare a Legiunii.

— Înăuntru! strigă Dimitrescu și le făcu semn oamenilor săi să descalece.

Începuse a doua fază a bătăliei. Szekely apărau parterul, iar ceilalți suiră la etaj. Vârcolacii se năpusteau în talazuri furioase, izbindu-se în pereți și, cu toate că săgețile și proiectilele apărătorilor

făcură destule victime, avântul asaltului nu scăzu nicio clipă. Vampirii își aduceau și ei contribuția, scuipând și zbierând, în vreme ce forfoteau pe acoperiș și prin balcoanele de la etaj, încercând să pătrundă în han.

— Ann, Ochi-de-șoim, Laura, strigă Phoenix, coborând în goană de la etaj, veniți cu mine!

— Acum ai nevoie de noi? replică fata, care încă nu-l iertase pentru că o ținuse în necunoștință de cauză.

— Veniți sau nu?

Ochi-de-șoim fu cât pe-aici să-și scape arcul când ajunsese în vârful scării. În cele treizeci de secunde necesare lui Phoenix pentru a-i chema, lipitorile intraseră în han și-i alungaseră pe Sakarov și Andersen de la posturile lor, silindu-i să se refugieze pe palier.

— La o parte! răcni Phoenix.

Bărbații se lipiră de perete, și săgețile arbaletelor își șuierară mesaje ucigăse.

— Unde-i Bradshaw? strigă Phoenix, pe când își reîncărca arma. Și Foxton?

— Aici! se auzi glasul lui Foxton. Repede!

Phoenix și Ochi-de-șoim fură cât pe ce să se ciocnească de Bradshaw care se retrăgea spre ușă, angajat în luptă corp la corp cu doi vampiri. Când Sakarov îl urmă pe Phoenix în odaie, Ann țipă îngrozită. Peste umerii lor îl văzuse pe Foxton târât către fereastră.

— Oprește-i!

Phoenix ridică Îngerul Morții, dar nu izbuti să tragă din cauza lui Bradshaw, care tocmai își

doborâse un atacator și-l lichida cu o țepușă. Ann trecu pe lângă cei doi și împușcă vampirul din stânga lui Foxton, oferindu-i astfel bărbatului șansa de a se prinde de cadrul ferestrei. Ochi-de-șoim și Laura uciseră ceilalți strigoi, și Foxton căzu cu un bufnet pe podea.

— Mulțumesc, zise el gâfâind și strâmbându-se de durere.

Bătălia continua însă la fel de încrâncenat, căci din ce în ce mai multe lipitori pătrundeau pe ferestre și prin găurile pe care le făcuseră în acoperiș.

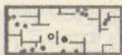
— Nu le mai facem față! răcni Andersen, înconjurat de trei lipitori. S-a terminat!

Niciunul dintre ceilalți nu-i împărtășea părerea.

Bradshaw se lupta ca un smintit cu țepușa și cu securea. Sakarov i se alătură, și cei doi se așezară spate în spate, înfruntând vampirii în dueluri directe, în timp ce Ann, Ochi-de-șoim și Laura făceau tot ce puteau pentru a ține la distanță alți vampiri cu salve susținute de săgeți de arbaletă. Convins că puteau face față, Phoenix alergă în ajutorul lui Andersen.

— Dați-i drumul!

Lipitorile se prinseseră de suedez, lovindu-se și împingându-se reciproc în lăcomia lor de a se hrăni cu sânge proaspăt. Phoenix trase o săgeată în cel mai apropiat vampir, după care împlântă țepușa în al doilea. Al treilea îl abandonează pe Andersen și se întoarce spre el, scuipând și mârâind. Forța atacului în sine îl dezechilibrează și Phoenix căzu pe trepte împreună cu adversarul său, continuând să se lupte. Ajunși la picioarele scării, Phoenix se pomeni cu

monstrul deasupra lui. Ochii săi erau ca niște pietre negre și din colții curbați picura venin.

— Nu!

Când vampirul se plecă spre el, îi simți duhoarea acră de putreziciune și moarte din răsuflare.

— Nu!

Apoi, vampirul se cutremură. Dădu capul pe spate și zbieră. Capătul unei săgeți cu vârf de foc îi ieșea din spinare. Fusese trasă de Dimitrescu. Pe neașteptate, vacarmul și țipetele conteniră, fiind înlocuite de foșnete și scârțâituri ciudate.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Phoenix.

— Se retrag, răspunse Dimitrescu, ștergându-și transpirația de pe frunte. A răsărit soarele.

Cinci

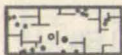
Când, în cele din urmă, orașenii deciseră că puteau să-și părăsească adăposturile și să se întoarcă pe la casele lor, rugurile funerare ale lui Schreck și Puskas ardeau cu vâlvătai în piață, ridicând o trâmbă de fum cenușiu pe cerul senin al dimineții. Energic ca întotdeauna, Bradshaw începuse procesul de purificare la câteva minute după retragerea silită a Legiunii. Hangiul fusese printre primii care se apropiaseră de vânătorii de vampiri, cu ochii holbați și rotindu-și brațele scandalizat.

— Vedeți ce distrugeri ați adus orașului nostru? răcni el. Vedeți ce s-a ales de hanul meu?

Foxton clătină obosit din cap și-i azvârli ceva lui Dimitrescu.

— Ține, spuse Dimitrescu, punând o pungă dolofană în palma hangiului, și mai termină cu văicărelile. Ai aici destul ca să-ți repari amărâtul de han. Ia-i și urmează-ți viața mizerabilă și meschină. Ar trebui să ne mulțumești pentru ce am făcut, nu să bați câmpii despre bojdeuca ta prețioasă. Aco-perișurile și ferestrele pot fi reparate cu ușurință, dar nu același lucru se poate spune despre viețile pierdute și trupurile ologite. Vampirii nu vor fi alungați de pe pământurile noastre decât prin luptă crâncenă.

— Nu puteți pune capăt ororii! strigă un preot, care îi ascultase din pragul bisericii aflate vizavi de han. Îi îndurăm pe moroi de multe secole. Răul nu

doarme niciodată, prietene. Va trebui să învățăm să trăim cu el și în continuare. Plecați la casele voastre. Nu sunteți doriți aici.

— Ce-ai spus? pufni Dimitrescu. Nu sunteți în stare decât să îndurați? Așa vreți să trăiți voi și urmașii voștri? Doriți cu adevărat să îngăduiți la nesfârșit măcelărirea nevinovaților? Nu, eu nu voi pleca. Cruciada noastră nu se va opri.

Hangiul părea să fie purtătorul de cuvânt al majorității locuitorilor orașului.

— Noi nu dorim așa ceva. Nu veți face altceva decât să abateți asupra noastră nenorociri și mai mari. Da, lipitorile mai pun ghearele pe câte un sărman nefericit, însă ceilalți continuă să trăiască, nu? Ne îngropăm morții și ne chinuim mai departe. Acum plecați și lăsați-ne să reparăm stricăciunile.

Dimitrescu dădu din cap și, trecând pe lângă Phoenix, rosti cu amărăciune:

— Nu tot poporul meu este atât de laș.

— Nu sunt lași, răspunse Phoenix, ci prea îngroziți pentru a se opune prin luptă. Trebuie să le arătăm că tenebrele pot fi înfrânte.

— Exact asta am încercat să fac timp de douăzeci de ani lungi, aprobă, încruntat, Dimitrescu. Simt c-am început să obosesc.

— Există totuși o deosebire, zise Phoenix. De data asta, îi putem pune capăt.

— O crezi cu adevărat?

Phoenix își reaminti vedenia lui Ochi-de-șoim despre poartă și cifrele strălucitoare. Castelul Cescuț se găsea la numai o zi de drum, sus, în mijlocul covorului des de pini și molizi, printre

vălătucii de ceață, și adăpostea între zidurile sale promisiunea încheierii socotelilor cu Gamemaster și a întoarcerii acasă.

— Da, cred că, de data asta, îl putem termina cu adevărat.

Dimitrescu își croi drum printre orășenii ostili și porni să cerceteze caii. Phoenix îl urmări pe conducătorul călăreților Szekely cum își mângâia calul și-i adresa cuvinte blânde și încurajatoare.

Plecă de lângă hangiul plângăreț și o căută pe Laura.

— Mai ești supărată pe mine?

— Nu prea, răspunse fata, dar vreau să știi că azi-noapte am simțit că mă tratezi ca pe o puștoaică.

— N-am dorit să facem prea mare tam-tam, îi explică Phoenix. Legiunea ar fi putut prinde de veste despre planurile noastre și, în plus... Se opri și adăugă: Nici nu merită să mă gândesc la așa ceva.

Laura îl examinează cu atenție.

— Te-ai schimbat.

— Serios?

— Nu mai vorbești cu mine la fel de deschis cum obișnuiai s-o faci. Rareori te mai porți ca un adolescent de vârsta ta. Ai fost dintotdeauna serios, iar acum...

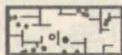
— Da, încuviință el, știu la ce te referi.

Destinul meu. Se apropie.

— Azi-noapte, Adams n-a participat la luptă, spuse Laura.

— Nu. M-am întrebat și eu de ce n-a făcut-o. El și Dracula vor fi în Cescuț, alături de Gamemaster.

Treimea răului.

— Așadar, este adevărat ceea ce tocmai mi-a spus Ann, rosti fata.

— Ce anume?

— Azi-noapte a fost doar prima rundă. Greul abia începe.

— În privința asta, nu-i nicio îndoială, încuviință Phoenix, simțind tenebrele împletite și fojgăind ca un ghem de șerpi dincolo de crestele munților. Cu cât ne apropiem mai mult de vizuina lui Dracula, cu atât mai feroce și-o va apăra.

Îmboldit de atențiile deloc prietenoase ale orășenilor, Dimitrescu zorea pregătirile pentru plecarea grupului. Doi oameni de-ai săi îl ridicară pe Foxton în trăsură. Bătrânul invalid își îngrijea rănille și vânătăile cu care se alesese în urma bătăliei nocturne. Alții strângeau prelatele ce acopereau misterioasa încărcătură a căruței.

— Se pare că suntem gata de plecare, comentă Laura, pornind spre trăsură. Nu vii?

— Azi o să călăresc, răspunse Phoenix. Trebuie să mă gândesc.

— Bine, zâmbi Laura.

Se pregătea să urce în trăsură, când îl zări pe Andersen ridicându-se în scările calului său. Mișcările îi erau greoaie și stângace. Părea să fi fost atins chiar mai rău decât Foxton.

— Ce-i cu el?

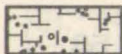
— Azi-noapte a fost la un pas să devină a treia victimă, răspunse Phoenix. Îl prinseseră trei lipitori. Eu am ucis două, iar Dimitrescu pe a treia.

— A avut noroc, rosti fata, înainte de a i se alătura lui Foxton în trăsură.

Dacă ar fi privit însă cu mai multă atenție, Laura s-ar fi răzgândit repede. Când își îndemnă calul înainte prin mulțimea care murmură nemulțumită, Andersen ridică brațul și se scărpină pe gât. Mâncărimea era cauzată de două pustule aflate imediat deasupra claviculei. Erau de culoare neagră-purpurie și supurau. Vânătaia din jurul semnelor de înțepătură căpătase o formă familiară — de liliac. Phoenix se înșelase. Andersen nu fusese la un pas să devină a treia victimă a atacului vampirilor.

Era a treia victimă.

Şase

Când vânătorii de vampiri porniră să urce versanţii împăduriţi, vremea se schimbă. Ploaia puternică îi sili pe călăreţi să se echipeze cu mantii şi pălării cu boruri largi şi să se aplece mult în faţă, sub violenţa averselor.

— Bine aţi venit în Transilvania, rosti Dimitrescu, arătând munţii posomorâţi.

Călăreţii Szekely nu trădau nici măcar o undă de emoţie, dar pentru vânători lucrurile stăteau cu totul altfel. Ei clipeau des în faţa rafalelor de ploaie rece ca gheaţa, parcă încercând să distingă printre copaci formele morţilor vii. Pătrundeau în inima tenebrelor.

— Vezi ceva? îl întrebă Laura pe Ochi-de-şoim.

— Nimic, răspunse băiatul, n-am niciun fel de viziune. Poate că-i din cauza fricii.

Da, gândi Phoenix, poate că-i din cauza fricii. O simţea şi el. Piesele începeau să-şi ocupe locurile finale.

Destinul lui.

Frica lui.

Trecură printr-un cătun, care era destul de pustiu sau, cel puţin, aşa părea. Toate casele aveau ferestrele astupate cu obloane şi niciun suflet nu umbla pe uliţa desfundată, care reprezenta strada principală. Vânătorii îşi văzură de drum, lăsându-i pe săteni să tremure îndărătul obloanelor. Pe măsură ce kilometrii se scurgeau, un sentiment

sumbru și rău-prevestitor se furișă în toate inimile. Phoenix nu făcea excepție. Simțea strecurându-se în el un țurture de gheață și, în același timp, percepea și altceva.

O așteptare.

Sus, deasupra lor, dincolo de talazurile întunecate ale copacilor, dincolo de ploaia strălucitoare și argintie, aștepta dușmanul lui. Încet, încet, fără să atragă atenția, Phoenix rămase în urma camarazilor săi. Era mulțumit să călărească în ariergardă, pierdut în propriile lui gânduri.

Dușmanul era acolo, în bezna tremurătoare, într-o odaie cu o ieșire, dar fără nicio intrare — un loc alcătuit deopotrivă din oroare și speranță: o capcană și, în același timp, o poartă.

În curând, ne vom întâlni.

Phoenix își șterse ochii de picăturile de ploaie și privi drept înainte. Călărețul din fața lui încetinise și ei doi se separaseră de coloana principală. Dădu pinteni calului, mânându-l la trap.

— Hei, zise el apropiindu-se de umărul călărețului, am rămas în urmă.

Văzu că era Andersen, gârbovit în șa, cu cea mai mare parte a chipului ascunsă în mantie.

— Nu te simți bine?

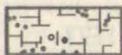
Suedezul gemu și se lăsă să lunece din șa, rostogolindu-se pe sol ca un balot inert.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Phoenix, tulburat. Ești bolnav?

Descălecă și-l întoarse pe bărbat cu fața în sus.

— Andersen?

Niciun răspuns, ci doar o răsuflare lentă și greoaie.

— Andersen!

Phoenix se ridică în picioare și strigă după ceilalți, dar aceștia se aflau deja prea departe pentru a-l putea auzi.

— Andersen, rosti el, aplecându-se și vorbind direct la urechea bărbatului, trebuie să m-ajuti, trebuie să cooperăm.

Însă Andersen nu mai era în stare să coopereze cu nimeni. Phoenix îi privi pielea palidă, ca de ceară, și se trezi măcinat de agonia indeciziei. Nu-și putea permite să se piardă de restul grupului, dar în același timp nu putea lăsa un om bolnav pe drumul acesta, în pădurea aceasta.

— Haide!

Încercă să-l ridice în picioare, însă suedezul era un bărbat voinic, și Phoenix trăgea zadarnic de trupul lui inert. Disperat, îngenunche lângă el.

— Nu m-aude nimeni? strigă băiatul și cuvintele sale răsunară peste vârfurile copacilor. Trebuie să m-audă cineva!

Cineva îl auzea, într-adevăr, din pădure. Cineva cunoscut de Phoenix. Cineva care se apropia de el.

— Cum de s-a putut întâmpla așa ceva? gemu Phoenix. N-ar fi putut să fie mai rău, nici dacă ar fi fost plănuisit...

Cuvintele îi muriră pe buze.

Plănuit?

Privi în jur, prin ploaia care răpăia pe păienjenișul rădăcinilor de arbori și pe frunzele mucegăite, apoi spre drumul care șerpuia prin pădurea pustie. În scurt timp, pașii celui care se apropia aveau să facă bălțile și pâraiele acelea să tremure.

Plănuir!

— Bineînțeles, rosti el. A fost plănuir. Este o cursă.

Smulse grăbit eșarfa de la gâtul lui Andersen și, în clipa în care văzu semnele de mușcătură și vânătaia în formă de liliac, se trase instinctiv îndărăt. Fără grabă și fără să-l bage în seamă pe băiat, Andersen se ridică în capul oaselor. Când deschise gura pentru a inspira adânc aerul rece, i se văzură limpede colții curbați.

Se transforma, devenea un vampir!

— Bine dar este lumină, murmură Phoenix. Nu poți să...

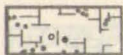
— Ba poate foarte bine, se auzi atunci un glas în spatele lui. La fel cum pot și eu.

— Adams!

— Mă bucur tare mult că nu m-ai uitat.

Vampirul care umbla și la lumina zilei părea chiar mai înalt și mai puternic decât înainte.

— Vezi tu, amice, rânji Adams, din motive foarte diferite, Andersen și cu mine putem călători la lumina zilei peste hotarele umbrei. Înțelegi, eu nu sunt un vampir adevărat, totuși ca parte a uceniciei mele mi se îngăduie să folosesc trăsăturile utile ale creaturii. Sunt cadouri din partea stăpânului meu. Dețin puterea, ghearele și colții vampirului. Cât despre Andersen, transformarea inoculată prin sânge s-a petrecut azi-noapte. În clipa asta, acest zombi obosit și buimăcit este jumătate om, jumătate vampir. Nici măcar nu-i conștient de rolul pe care îl joacă în micul meu plan, însă, până diseară, prefacerea i se va încheia. Atunci va fi un soldat al

Legiunii și nu va mai putea simți nicicând razele soarelui pe piele. Asta-i oarecum trist, nu crezi?

Phoenix se retrăgea încetișor, întinzând mâna după Îngerul Morții, care atârna de șaua calului său.

— Asta cauți? întrebă Adams, ridicând arbaleta. Mă tem că-i cam târziu.

Phoenix își trase toporișca de la brâu.

— Care-i treaba, făcu Adams, vrei să tai niște lemne de foc?

Smulse un arbust zdravăn de pe marginea drumului și-l azvârli spre el.

— Taie, atunci!

Phoenix privi copăcelul de la picioarele sale. Doi bărbați voinici ar fi avut nevoie de o jumătate de oră pentru a-l deșrădăcina. Din pricina nervozității, o nădușeală rece îi umezea palmele și nu mai putea ține ferm mânerul securii.

— Cam speriat? urmă Adams, apropiindu-se. Cred și eu. Însă oare despre ce fel de sperietură este vorba? Groaza de moarte? Asta-i cea mai simplă — spaima lipsită de speranțe, spaima care o paralizează pe victimă și o determină să se întindă pur și simplu pe jos și să renunțe la luptă, resemnat să moară. Dar, în cazul tău, nu-i vorba despre o astfel de spaimă, nu-i așa, Phoenix? Desigur, tu nu ești un mieluşel care se lasă dus la abator. Tu ești un luptător. Tu nu ți-ai pierdut speranța. Iar eu știu exact ce gândești. Poate că-l pot doborî cu securea. Sau cu țepușa. Poate că reușesc să-l păcălesc. Poate că în Andersen au mai rămas destule trăsături omenești ca să m-ajute.

Phoenix făcu o grimasă. Toate gândurile acelea îi fulgeraseră într-adevăr prin minte.

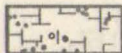
— Speranța este cea care înrăutățește situația, continuă Adams. Ea determină victima să lupte mult timp după ce a pierdut orice posibilitate de scăpare. Din cauza ei moartea este lungă, lentă și foarte, foarte dureroasă.

Phoenix auzi piuitul brățării de punctaj. Scorul său ajunsese aproape la zero.

— Așa-i, zise Adams, ai intrat de acum în zona de alertă. Ia spune-mi, Legendeer...

Se aplecă înainte, dezvelindu-și colții.

— Ești pregătit să mori?

Șapte

Fulgerele licăriră în depărtare și lumina lor albăstruie se arcui peste copacii deși. Phoenix auzi și tunetul, rostogolindu-i-se prin cap, dar apoi înțelese că erau pulsațiile propriului său sânge prin vene.

— Ce ai de gând acum? întrebă Adams.

Ce să am de gând? Nu știu.

— Rămâi și lupti sau fugi?

Phoenix îl privi și înțelese că vechiul lui dușman îl întrecea cu mult; în același timp, își simți propriile slăbiciuni.

Asta-i ceea ce sunt. Nimic. Și acela era și destinul lui. Nimicnicie.

Văzându-l pe Phoenix încremenit în loc, cu ploaia șiroindu-i pe față, Adams se aplecă și ridică arbustul pe care-l deșrădăcinase.

— Nu-i deloc distractiv, se plânse el. De atâta timp am așteptat să-nchei socotelile cu tine, iar tu ce faci? Așa te porți? Așa-mi voi obține victoria? Chiar ai de gând să te predai atât de ușor, fără luptă?

Phoenix îl privi pe Adams care rotea copăcelul ca pe o ghioagă și râse amar:

— Ce s-a-ntâmplat cu tine? Știi ce-i amuzant? Mama ta bănuiește că s-ar putea ca *eu* să-ți fi făcut ție ceva rău!

Pentru o fracțiune de secundă văzu pe chipul celui alt o umbră de emoție, ca și cum ceea ce mai

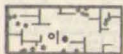
rămăsese din adolescent încerca să-și croiască drum spre suprafața conștiinței ucenicului-demon care înainta către el.

— Vrei să știi ce voi face? continuă Phoenix, deplasându-și ușor centrul de greutate. Ei bine, în niciun caz nu mă voi întinde pe jos renunțând la luptă.

Decizia lui fusese luată. Fără Îngerul Morții, era practic dezarmat. Se răsuci și o luă la fugă, alunecând pe pământul ud. În urma lui se auzi un muget triumfător, după care Adams avansă surprinzător de agil printre copaci. Groaza îl străpunse pe Phoenix cu niște ace de gheață. Creatura cu care se confrunta acum nu mai era băiatul zurbagiu și invidios, pe care-l cunoscuse în Brownleigh, ci o cu totul altă faptură, desprinsă parcă din altă lume — mai puternică, mai agilă și mai sălbatică. La fiecare salt al său, Adams părea să facă un salt și mai lung, reducând distanța dintre ei. De fiecare dată când făcea o eschivă, Adams părea să o imite mai rapid, apropiindu-se tot mai mult de prada lui.

— Te distrezi, Phoenix? Te amuză jocul nostru de-a șoarecele și pisica?

Phoenix continuă să alerge, cu crengile biciuindu-i chipul. Se strădui să nu ia în seamă cuvintele celui-lalt și-și fixă atenția asupra picăturilor de ploaie care susurau prin coronamentul pădurii. Fulgerele licăriră încă o dată prin ploaia sclipitoare. Pe când alerga, băiatul constată că gândurile i se întorceau spre părinții săi. Și-i închipui în fața calculatorului, ținându-i pumnii să fugă, să scape. Nu exista însă scăpare, ci doar ploaia, fulgerele și

celălalt, vânătorul nemilos, care nu obosea și nu încetinea niciodată.

— Îmi place, chicoti Adams. Așa-i foarte bine.

Phoenix își dori să se fi putut întoarce și să-i îndese cuvintele pe gât, dar un astfel de gest i-ar fi fost fatal. Fuga era unica lui șansă.

Șansă... Șansă pentru ce?

Era zadarnic. Nu avea arme, nu avea un plan, nu avea idei. Nu-i mai rămăsese decât voința de a supraviețui.

De a câștiga.

Totuși, eforturile la care-și supunea trupul îi depășeau limitele rezistenței. Respira de acum horcăind scurt și chinuit. Se opri, se prinse de o ramură de sus și vomită. Îl auzi pe Adams în spatele lui și se aruncă înainte. Piciorul stâng i se agăță de o rădăcină și se prăvăli neajutorat pe o pantă abruptă, care apăruse parcă pe neașteptate, simțind cum, în urma șocului, plămânii i se golesc de aer. Rostogolindu-se și dându-se peste cap sub aversele torențiale, văzu o mulțime de luminițe.

Prin întunercul pădurii și perdeaua de ploaie, Phoenix zări felinare. Da — felinare și torțe! Apoi auzi voci. Glasul Laurei. După aceea glasurile lui Ann, Ochi-de-șoim, Bradshaw...

— Sunt aici! Aici!

În spatele lui, întunecat și mohorât, Adams se oprise locului. Își înălțase capul și asculta zvonul vocilor ce se apropiau.

— M-ai ratat, Adams! strigă Phoenix, triumfător. Auzi? Sunt prietenii mei.

Vânătorii de vampiri alergau către el cu arbaletele armate.

— Data viitoare când mă vei întâlni, voi fi pregătit. Vă vom distruge, Adams. Pe tine, pe Dracula și pe stăpânul vostru. (Își caută din priviri dușmanul, dar îl pierduse în umbrele din inima pădurii.) M-auzi? Venim după voi!

Însă Adams dispăruse.

***

După zece minute de mers pe jos, ajunseră la călăreții lui Dimitrescu.

— N-ai pățit nimic, observă Dimitrescu.

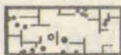
— Nu, flăcăul n-a pățit nimic, încuviință Bradshaw, încântat. Să nu-ți vină să crezi! Era în mijlocul unei păduri necunoscute, la sute de kilometri de casă, și venea drept spre noi. Desfăcu larg brațele: Ei, da, și-a găsit singur drumul prin sălbăticia asta!

— Ca și cum ar fi avut o busolă, spuse Ann.

— Am avut, rosti Phoenix și-și ciocăni fruntea. Aici este.

— Foarte interesant, comentă Laura, care știa totul despre instinctul lui, dar cred c-ar fi bine să mergem mai departe.

În jurul lor pogora noaptea.

Opt

Seara aceea veni fără apus de soare. Lumina zilei dispăru încetișor, iar strălucirea ei fragilă fu înghițită treptat. După ce ascultase relatarea lui Phoenix, Dimitrescu trimisese imediat doi călăreți să-l caute pe Andersen, cu speranța că sufletul acestuia mai putea fi mântuit. Era o trăsătură pe care Phoenix începea să o înțeleagă la luptători înnașcuți ca Dimitrescu și Bradshaw. Dincolo de cruzimea lor, exista o legătură strânsă cu toți cei care întorceau armele împotriva morților vii. Chiar și cu cineva care fusese mușcat și ale cărui vene fuseseră invadate de microbul vampirismului. La numai câteva minute după ce plecaseră, oamenii lui Dimitrescu se întoarseră cu Îngerul Morții și cu doi cai, dar fără Andersen.

— Am pierdut un timp prețios, observă căpetenia lor, nemulțumită de întorsătura pe care o cunoscuseră evenimentele. Uite-așa, toate planurile noastre vor fi date peste cap.

— Planuri? repetă Phoenix. Despre ce planuri este vorba?

Aruncă o privire iute spre Laura. De data aceasta fusese rândul lui să fie exclus de la luarea deciziilor de către grup.

În loc să răspundă, Dimitrescu descălecă și dădu la o parte un colț al prelatei care acoperea căruța.

— Explozibile! exclamă Phoenix. Foxton, dumneata ai fost de acord cu asta?

Foxton încuviință din cap.

— Planul nostru a fost să le folosim după ce ajungem la Cescuț. Credeam că vom apuca vreo câteva ore de lumină pentru a ne încheia treaba. Privi temător noaptea care se apropia și continuă: Acum suntem în întârziere cu două ore. Ploaia asta ne-a încetinit cu mai bine de o oră și am mai pierdut treizeci de minute căutându-te. Tânărul Robert ne-a putut indica doar aproximativ zona în care te aflai, dar atât.

Phoenix coborî fruntea.

— Nu, nu, băiete, n-am vrut să te învinuiesc. A fost doar o constatare. Niciunul dintre noi nu poate fi învinuit pentru metodele perfide ale vampirilor. Împrejurările potrivnice și-au dat mâna ca să ne împotmolim în pădurea aceasta blestemată.

Își privi ceasornicul de buzunar și întrebă:

— Nicolae, în cât timp am ajunge la Cescuț?

— Cel puțin o jumătate de oră.

— Atunci ar fi bine să ne pregătim. Poate că va trebui să ne confruntăm încă de aici cu hoardele de demoni și să ne croim prin luptă drum până în sat.

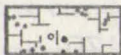
Parcă pentru a-i adevveri spusele, un vârcolac singuratic începu să urle și strigătele sale nepământenе răsunară în ecouri peste munți.

— Acolo, sus, zise Laura.

Fiara cenușie era cocoțată pe un pisc pleșuv. Peste două clipe, urletele ei de jale fură reluate de jur împrejurul călătorilor.

— Ce vezi, Robert? întrebă Ann.

Ochi-de-șoim era copleșit.

— Umbre, răspuse el. Și umbre peste umbre. Sunt ca valurile mării nesfârșite, mamă. Atât de multe, atât de multe...

Cerul tot mai întunecat colcăia de siluete negre. Zeci de vampiri înaripați pluteau prin văzduh ca niște zmeie, pe sub troienele de nori neguroși.

— Dă-i drumul! îl zori Bradshaw pe Dimitrescu. Despachetați explozibilele!

Drumeagul de munte deveni scena unei activități febrile când vânătorii de vampiri își începură pregătirile. Legară de săgeți batoane de dinamită, înfipseră țepușe în pământ și aprinseră un cerc de focuri în jurul lor. La un moment dat, Ochi-de-șoim strigă, din răspuțeri:

— Începe! Ne atacă!

Ca de fiecare dată, vârcolacii deschideau drumul, năvălind din întuneric, cu ploaia sărind în stropi fini de pe blana lor, cu ochii sclipind roșu ca jarul și clămpănind din fălcile ca niște capcane vânătoarești. Săgețile arcurilor mari și ale arbaletelor șuierară și cosiră o brazdă lată prin zidul atacatorilor. Indiferent însă cât de mulți ar fi căzut, continuau să vină alții, urlând și mugind, rupând ca pe niște bețe de chibrituri țepușele înalte de doi metri. Drept răspuns, călăreții Szekely le azvârliră buchete de dinamite aprinse, care explodară asurzitor, drept în inima puhoiului vârcolacilor. Noaptea însăși părea că luase foc, din pricina puzderiei de trupuri uriașe ale demonilor cuprinși de flăcări proiectate în văzduh.

— Recuperați din leșuri toate săgețile, porunci Dimitrescu. În clipa în care o să slăbim șarja, ne vor coplesi.

Deși apărătorii din interiorul cercului de flăcări nu-și încetaseră grindina devastatoare de proiectile, lațul se strângea. Vampirii cădeau din cer în picaj, scoțând țipete hidoase din gâtlejuri.

— Ramsay, strigă Ann, ai mai văzut vreodată atât de mulți?

Foxton clătină din cap. Teama îi sugrumase orice cuvinte. Explozii distrugătoare sfâșiau întruna bezna, dar valurile de lipitori și spintecători ce roiau prin pădure erau atât de masive, încât pozițiile de apărare începuseră deja să cedeze. Noaptea deveni o simfonie a terorii. Șuierile săgeților se contopeau cu bubuitul exploziilor, cu strigătele răgușite ale călăreților Szekely, cu zbieretele vampirilor și cu urletele vârcolacilor.

— Phoenix, strigă Laura, în spatele tău!

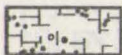
Băiatul se răsuci, dar prea târziu. Un vampir ajunsese lângă el, sfâșiindu-i jacheta cu ghearele și zgâriindu-l pe spinare. Numai cele trei straturi de haine groase îl salvară de la o rană mortală. Pe când se lupta să scape din strânsoarea ca de menghină a lipitorii, Phoenix auzi glasul lui Adams venind din spatele și de deasupra sa, încărcat de amenințare.

— De ce mai luptați? De ce vă mai chinuiți?

Căznindu-se să țină la distanță colții sclipitori, Phoenix își văzu inamicul pe același pisc de pe care urlase primul vârcolac.

— De ce vă osteniți să amânați inevitabilul?

Dacă nu s-ar fi aflat pe muchie de cuțit, cu vampirul la nici zece centimetri de beregata sa, poate că Phoenix ar fi găsit amuzante cuvintele lui Adams. Adolescentul agresiv și incoerent pe care-l

cunoscuse cu numai câteva luni în urmă n-ar fi vorbit niciodată în felul acela. Într-adevăr, se schimbase mult!

— Este zadarnic. Noaptea este împărăția mea.

Împărăția ta?! Dar tu ești un nimeni!

— Nu ești decât sluga lui Gamemaster! își regăsi vocea Phoenix.

— Sluga? repetă Adams. Asta crezi tu? Cât de mult te înșeli! Eu sunt discipolul său, căpetenia Legiunilor sale, moștenitorul puterii sale.

Phoenix simți că-l ia cu ameteală. Moștenitorul puterii sale? Era cu neputință!

Furia îi dădu puteri noi și se luptă cu lipitoarea, încercând în același timp să caute o țepușă la brâu. Încleștarea teribilă îi răsturnă pe cei doi: adolescentul și creatura nopții căzură pe pământ și se prăvăliră printre copaci. Rostogolindu-se la vale prin ploaie și izbindu-se dureros, din piatră-n piatră, Phoenix întrezări cadre fulgerătoare din bătălia care se derula peste tot în jur. Îl văzu pe Sakarov mânuindu-și arcul ca pe o măciucă și încercând cu disperare să respingă atacul demonului care fusese Andersen. Îl văzu pe Foxton trăgând săgeți din scaunul lui de invalid, flancat de Ann și de Ochi-de-șoim. Îi distinse pentru câteva fracțiuni de secundă pe Bradshaw și pe călăreții Szekely, care se străduiau să confere o formă și un scop haosului luptei.

Cu un urlet, Phoenix smulse țepușa de la brâu și o împlântă în spinarea creaturii, străpungându-i inima. Răcnetul de triumf nu dură însă decât o secundă. Abia simțise cum slăbea strânsoarea

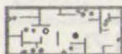

vampirului, când își dădu seama, îngrozit, că se clătinau pe muchia unei stânci înalte și abrupte. Vampirul, mort sau pe moarte, continua să fie agățat de el, trăgându-l în gol cu greutatea sa. În clipa în care stânca îi fugi de sub picioare, auzi glasul Laurei:

— Phoenix, nu!

Apoi se prăbuși vertiginos către stâncile ascuțite din fundul prăpastiei, spintecând aerul cu o asemenea viteză încât i se tăie respirația.

Și totul se transformă în beznă.

Nouă

Aplecându-se înainte cât de mult cuteza, Laura privi în hău. Putea să distingă ceva — o formă răstignită, întunecată, pe fundalul spălăcit al pietrelor. Acolo trebuia să fie cei doi... sau cel puțin unul dintre ei. Ar fi dorit să strige, să-l anunțe pe Phoenix că pornea către el, însă ar fi fost prostesc... sau zadarnic. Trase cu ochiul spre Adams, care urmărise desfășurarea luptei de la înălțimea piscului golaș. El văzuse prăbușirea lui Phoenix, apoi dispăruse de pe steiul de piatră.

„Trebuie s-ajung prima la el”, gândi Laura, neliniștită de dispariția lui Adams.

Începu să coboare pe stâncă și, după ce trecu peste platforma de piatră pe care se ghemuise, constată, spre ușurarea ei, că panta nu era pe atât de abruptă pe cât crezuse inițial. Continuând să se uite în jur după Adams, porni în jos, apropiindu-se de forma rășchirată și întunecată. Încă putea să audă zgomotele bătăliei, dar acestea deveniseră înăbușite. Exploziile și urletele sălbatice fuseseră înlocuite acum de sunetele ploii în noapte. Laura încercă un sentiment de vinovăție pentru că abandona lupta, totuși nu-l putea lăsa pe Phoenix acolo, rănit... sau chiar mai rău.

— Așa-i, își șopti ea. Coboară încetișor, fără să riști nimic.

Prin tălpile subțiri ale cizmelor simțea fiecare pietricică, însă nici măcar coborârea aceea precaută

nu era lipsită de pericole. La un moment dat, lunecă pe o piatră care se desprinsese și se rostogoli pe pantă. Fata își ținu răsuflarea, dar forma întunecată din râpă nu se clinti. Coborî mai departe, abia cutezând să respire, abia cutezând să privească forma neagră de care se apropia.

— Numai câțiva pași. Doar câțiva mai sunt.

În cele din urmă, ajunse pe fundul râpei. Ploaia contenise și luna străluci de dincolo de nori, aruncându-și razele până la poalele stâncii, astfel că Laura văzu limpede în jur. Vampirul cu care se luptase Phoenix zăcea, zdrobit, pe un bolovan și era în mod evident mort.

Dar unde dispăruse Phoenix?

Pe neașteptate, dintr-un tufiș din stânga ei se auzi o mișcare și foșnetul ramurilor îi umplu pieptul de bucurie. Fu ispitită să dea fuga înaintea lui, dar peste o clipă se feliicită că n-o făcuse. Ochi roșii scrutau noaptea.

Un vârcolac!

Laura îl auzi apropiindu-se, mârâind și adulmecând zgomotos. Nu încăpea nicio îndoială. La numai zece metri depărtare, printre brăduți se afla un spintecător.

Doamne, nu!

Se lipi cât putu de pământ, simțindu-i umezeala și răceala care îi pătrundeau prin veșminte. Răsuflarea îi ieșea întretăiat, la unison cu bubuiturile nestăvilite ale inimii. După aceea, o văzu. Nu întreaga creatură, nu coada, picioarele, capul sau colții, ci doar o ceață argintiu-cenușie. Un crâmpei

de demon-lup deplasându-se la periferia vederii ei. Un gând îi fulgeră arzător în minte: *Mă vede!*

Își apăsă fața în mușchiul care acoperea solul, parcă încercând să se îngroape. Ce făcea acolo? Laura se pomeni întocmindu-și o listă de instrucțiuni realmente prostești: „Stai nemișcată. Nu respira. Iar dacă trebuie neapărat... fă-o silențios!” Tăcerea o apăsa greu. Începea s-o strivească. Ar fi dorit să ridice ochii din solul îmbibat de apă, totuși nu cuteza. Apoi îl auzi pe vârcolac mișcându-se.

Mă poți vedea?

Creatura nu putea s-o vadă, dar percepea mirosul fetei și al fricii ei. Știa cine era ea și ce simțea.

Atunci de ce n-ataci? Străduindu-se să tragă aer adânc în piept, Laura întoarse ochii spre vârcolac și în clipa aceea înțelese. La jumătatea distanței dintre monstru și locul unde se ascunsese ea zăcea Phoenix.

Îl păzești.

Ridicând capul, fata îl desluși pe Adams coborând stânca. Venea să-și revendice trofeul. Laura ar fi dorit să se repeadă și să-l scuture pe Phoenix, să-l trezească și să-l avertizeze asupra pericolului, însă vârcolacul mârâi gros, din fundul gâtlejului, într-un soi de uruit ca de tunet îndepărtat, care-i furnică fetei pielea.

„Este viu”, gândi ea, privindu-l pe Phoenix care zăcea cu fața în jos. „Trebuie să fie. Altfel de ce ar păzi vârcolacul un mort?”

Trebuia să acționeze, dar în ce fel? Simțea pe spate greutatea arbaletelor, în canelura căreia exista

deja o săgeată, de altfel singura. O punea înaintea unei dileme înfiorătoare.

Doi demoni — o singură săgeată.

Simțea în gât gustul fricii, greu și acru, iar uruitul surd și neomenesc răsună din nou, ridicându-se treptat până la un țuiut asurzitor și transformându-se, în cele din urmă, în urletul straniu spre lună al vârcolacului.

— Plecați de lângă el!

Laura se ridică în picioare, cu arbaleta în mâini, îndreptând-o întâi către spintecător și apoi către Adams.

— Care-i treaba, Laura? întrebă Adams. Nu știi pe care să-l alegi?

Pentru ca după aceea blana argintiu-cenușie și fălcile masive ce clănțăneau întruna să se contopească laolaltă într-un răget primitiv, terifiant. Laura apăsă trăgaciul arbaletei. Spintecătorul nu mai apucă să sară spre ea, ci se auzi un horcăit pe jumătate animalic, pe jumătate omenesc, iar ucigașul argintiu-cenușiu zvâcni din picioare, schelălăi... și muri.

— Bine tras, comentă Adams, când ajunse pe fundul râpei, dar mie ce-o să-mi faci?

Smulse săgeata din trupul vârcolacului și o rupse.

— O țintă doborâtă, care te-a lăsat însă complet dezarmată. Porni către fată: În sfârșit, vă am pe amândoi în mână. Mi-ați săcâit stăpânul, dar acum cred că jocul s-a terminat.

— Înapoi... Să nu-ndrăznești să te-apropii de mine... Înapoi!

Cuvintele îi ieșeau întretăiat, ca niște gemete mâniaose și, în același timp, speriate, de furie neajutorată.

— S-a terminat, Laura, rosti Adams, întinzând brațul.

Nu se terminase însă. În clipa când ghearele îi atinseră obrajii fetei, el se încordă, după care brațele începură să-i tremure sălbatic. Duse o mână la omoplați. Peste o clipă, privea stupefiat săgeata de arbaletă pe care și-o smulsese din spinare.

— Da, s-a terminat, se auzi glasul lui Phoenix, dar nu așa cum credeai.

Pe măsură ce Adams se lăsa în genunchi, el reîncărcă și țiți. Laura fu pe punctul să protesteze. Nu în felul acesta trebuia procedat, nu cu sânge rece de asasin, totuși pe Phoenix nu-l puteai întoarce din drum cu una cu două. Totuși, fata se pregătea să-l oprească, dar zări ceva coborând din văzduh, ca un zmeu negru și şuierător.

— Phoenix, în spatele tău!

Băiatul se lăsa într-un genunchi, se răsuci și trase. Picajul vampirului se sfârși prin zbârnâitul voios al Îngerului Morții, dar răgazul acela de o clipă îi fu suficient lui Adams. Lipitoarea îi oferise prilejul de a scăpa. Clătinându-se din cauza rănii, se făcu nevăzut în adâncurile întunecate ale pădurii. Phoenix schiță un gest, gata să pornească în urmărire, însă Laura îl prinse de mânecă.

— Acolo n-o să-l găsim niciodată, zise ea.

— Trebuie! Cât timp trăiește, situația asta nu se va mai termina.

— Dacă te duci după el, vei fi ucis. Gândește-te câți demoni sunt acolo. În plus, i-ai văzut puterile de refacere.

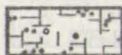
Phoenix șovăi. Laura adăugă:

— Asta dorești? Să-ți bați joc de propria viață?

El își consultă brățara de punctaj. Scorul afișat era liniștitor. Șovăiala se transformă în decizie.

— Nu, aprobă Phoenix. Să suim îndărăt și să vedem cum s-a desfășurat lupta.

Porniră să suie, cu fiecare pas plin de speranță și groază.

Zece

Laura privi în lungul drumului de munte.

— Unde-au dispărut toți?

Dovezile bătăliei se zăreau la tot pasul. Pământul era scurmat de copitele cailor și sfredelit de exploziile dinamitei. Săgeți de arbaletă și de arc erau înfipite în sol și în trunchiurile arborilor, aidoma acelor din pernuța unei croitorese. Focurile se potoliseră, totuși continuau să azvârle o lumină stranie peste câmpul de luptă. Nu se zărea însă nicio urmă a vârcolacilor, a vampirilor sau a oamenilor pe care aceștia îi asediaseră. Pe solul pârlolit nu exista nici măcar un leș.

— Phoenix, rosti Laura, neliniștită, asta ți se pare de bine sau de rău?

Băiatul clătină din cap, dorindu-și ca pământul scormonit să-și dezvăluie tainele.

— Nu știu ce să zic...

Încă o examinare a terenului duse la o descoperire. Phoenix ridică statueta din lemn pe care Dimitrescu o primise la Constanța.

— Nu prea ne-a fost de folos, comentă el.

Laura își duse palmele pâlnie în jurul gurii și se pregăti să strige.

— Ce-ai de gând? se răsti Phoenix.

— Să strig după ajutor.

— Și dacă ai noștri au fost învinși? Dacă au pierit toți? Ai putea să ne aduci demonii pe cap.

— Ai dreptate, iartă-mă.

După o clipă sau două, chipul lui încordat se relaxă și băiatul zâmbi.

— Nu-i nimic. Știu că ești speriată. Și eu sunt, dar trebuie să ne gândim. Trebuie s-ajungem la castelul Cescuț. Acolo este cheia.

— Totuși, ce-o să facem numai noi doi?

Phoenix strânse din umeri.

— Orice vom putea.

Petrecu vreo câteva minute recuperând săgeți pentru arbaletă, apoi înaintă câțiva metri pe drum.

— Laura, șuieră el, vino-aici!

Arată în față, indicând urme de copite și făgașele paralele lăsate de roțile unei căruțe sau trăsurii.

— Ai noștri sunt vii! exclamă fata.

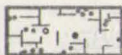
— Fie asta, rosti Phoenix, precaut, fie demonii au luat caii și mijloacele de transport.

— Îmi doresc să nu te fi auzit spunând așa ceva.

O liniște adâncă, nefirească, pogorâse peste pădure. Singurele zgomote erau provocate de picăturile de ploaie ce loveau ramurile.

— Mergi pe lângă drum, o sfătui Phoenix, la adăpst de razele lunii.

Briza se transformase într-un frig tulburător, straniu, care-i făcea pe cei doi să tresară la cel mai mic zgomot din pădure. Peste două minute, Phoenix o simți pe Laura apropiindu-se de el. Fata își trecu brațul după al lui și merseă mai departe, strâns lipiți unul de celălalt. După mai bine de o jumătate de oră, băiatul umbla aproape ca în transă, înaintând ca un robot, cu ochii semiînchiși

de epuizare. În ciuda oboselii însă, dintr-un motiv pe care nu l-ar fi putut preciza, nu se putea decide să abandoneze statueta de lemn. Era o legătură cu camarazii lor.

Deodată, Laura își desprinsese brațul.

— Ce-i?

— Sus... acolo!

Se grăbi puțin, luându-i-o înainte, și arată ațâtată:

— Castelul!

Era exact așa cum îl descrisese Foxton, înălțându-se drept din vârful muntelui pe care era cocoțat. Uriașa fortăreață din piatră era înconjurată de ziduri în care fuseseră decupate ambrazuri și ferestre înguste. Întregul edificiu, amețitor de înalt, era încununat de turnuri și turlă acoperite cu țiglă roșie. Intrările erau ascunse de hățișurile de brazi și molizi care păreau să se cațere până la jumătatea zidurilor netede.

— Capătul călătoriei, rosti Phoenix.

— Și acum ce facem? întrebă Laura.

— Știu ce n-ar trebui să facem, răspunse el. Nu ne apropiem de castel cât timp este noapte.

— Te contrazice cineva? zâmbi fata.

Drumul lor se sfârși după alte cincisprezece, douăzeci de minute, când descoperiră o colibă grosolană din lemn. Înăuntru nu exista mobilier și o singură persoană de-abia s-ar fi putut întinde pe jos. Era însă lipsit de importanță. Phoenix se simțea atât de obosit, încât improviză o pernă din statueta învelită în haina lui. Adormiră aproape imediat, deși stăteau în capul oaselor, cu hainele ude de ploaie.

***

Phoenix se trezi, simțindu-se scuturat de braț. Printre pleoapele întredeschise văzu chipul scofâlcit și bărbos al unui bătrân de vreo șaptezeci de ani, care-l privea cu atenție. De pe buzele acestuia se auzi un șir de cuvinte ininteligibile.

— Îmi pare rău, spuse băiatul, dar nu-nțeleg.

Laura se trezise, de asemenea.

— Poate că ne zice c-am încălcat vreo proprietate.

Urmă alt torent de vorbe românești, aspre.

— N-are rost, rosti Phoenix, înălțând ambele mâini. Nu-nțelegem. Se sculă în picioare ca să poată explica mai bine: Noi am venit din Anglia.

În momentul în care se ridică, statueta din spatele lui se rostogoli la vedere, și ochii bătrânului se căscară larg. Phoenix recunoscuse un cuvânt.

— Moroi.

— Da, încuviință el, dorind să fie liniștitor. Noi suntem vânători de vampiri.

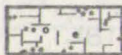
Își dădu seama cât de prostește sunau cuvintele acelea din partea unor adolescenți, însă bătrânul nu era interesat de felul în care arătau ei, ci doar de statueta stranie din lemn.

— Moroi.

— Exact, aprobă Phoenix, cu sentimentul că sunau ca două personaje dintr-o comedie din anii 1950. Aici. Mulți moroi.

Bărbatul începu să dea îndărăt, pământiu la față.

— Nu trebuie să fugi, interveni Laura, pe un ton liniștitor. Am venit să v-ajutăm.

Dar bătrânul văzuse suficient. Retrăgându-se sub razele firave de soare, o luă la fugă.

— Întoarce-te! strigă Phoenix. Te rog!

Însă necunoscutul dispăruse și singurele indicii privind drumul pe care apucase erau câteva cren-guțe rupte și ramurile ce se legănau.

— Indiferent ce ar fi obiectul ăsta, comentă Laura, amintindu-și de hanul din Buzău, îi sperie îngrozitor pe localnici.

Phoenix ridică statueta și privi printre copaci spre zidurile castelului.

— Să sperăm că are același efect și asupra vampirilor.

— Vrei să spui că urcăm acolo?

— Exact.

— N-ar trebui însă mai întâi să-i căutăm pe ceilalți?

— Care ceilalți? Își plecă ochii băiatul. Ai văzut chipul omului acela. Suntem primii străini pe care i-a zărit. Pentru mine, lucrurile sunt clare. Ei n-au răzbătut.

— Nu se poate, suspină Laura, lăsându-se pe pământ.

— Și unde-i Adams? urmă Phoenix. Poți să fii sigură că pregătește ceva. Poate că-i deja acolo, sus, punând la punct ceremonia primirii noastre.

Fata își cuprinse umerii cu brațele, de parcă, pe neașteptate, s-ar fi simțit înghețată până în măduva oaselor.

— Îi dăm drumul, anunță Phoenix. De acum înainte, suntem pe cont propriu.

Unsprezece

În fortăreață nu se intra pe un pod mobil, ci pe un fel de estacadă îngustă și pietruită, tăiată în stâncă. De o parte și alta, Phoenix și Laura puteau privi în jos peste parapetul scund, spre prăpastia ametoitoare.

— De aici l-a aruncat Dracula pe Foxton, zise băiatul.

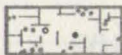
Nu se uitau prea des în jos, preferând să-și țină privirile drept înainte. Niciunul dintre ei nu se dădea în vânt după înălțimi. De la altitudinea aceea puteau zări chiar cătunul Cescuț, cuibărit printre molizi. Așa, de la depărtare, părea incredibil de frumos, ca un peisaj de pe o carte poștală ilustrată, dar amândoi știau ce ascundea vederea aceea pitorească — o istorie pătată de sânge și o populație trăind în teroare.

— Crezi că-i înțelept din partea noastră? întrebă Laura, când se apropiară de porțile din lemn gros, cu ferecături metalice, din capătul estacadei.

Acestea erau întredeschise ca fălcile pe jumătate căscate ale unei reptile somnolente. Phoenix își sprijini Îngerul Morții pe brațul ușor îndoit.

— Nu, răspunse el, sunt sigur că nu-i înțelept, totuși înțelepciunea și prudența nu joacă niciun rol aici. Suntem unicii supraviețuitori ai misiunii noastre. N-avem de ales.

Se strecurară prin poartă, ridicând privirile către uriașul ei turn de pază.

— Cel puțin peste noi nu toarnă nimeni ulei încins, adăugă băiatul.

Laura se chirci instinctiv.

— N-a fost deloc o glumă bună.

După ce trecură de poartă, se treziră într-o curte interioară uriașă, unde priviră lung la vâlmășagul de clădiri ce alcătuiau donjonul castelului. Ochiurile de sticlă murdară, încastrate adânc în piatră, cu greu puteau fi numite ferestre. Nu ofereau celor din exterior posibilitatea de a vedea ceva înăuntru, dar nici eventualii locatari n-ar fi reușit să deslușească mare lucru din cele ce se petreceau afară. Vopseaua de pe ramele ferestrelor și de pe uși era gălbuie și scorojită. Phoenix se dădu câțiva pași înapoi și studie nivelurile superioare.

— El este pe-acolo pe undeva, comentă Phoenix.

— De asta mă tem și eu, încuviință Laura.

Phoenix schiță un surâs.

— Haidem, avem treabă de făcut! Știi ce căutăm — o odaie cu o ieșire, însă fără intrare.

Laura îl urmă spre ușa din față a aripii care probabil adăpostise cândva odăile pentru locuit. Când Phoenix apăsă pe clanță, fata speră din tot sufletul ca ușa să fie încuiată, dar aceasta cedă cu un scârțâit, apoi se căscă larg.

— Brrr, ce mai duhoare!

Recunoscură imediat mirosul descompunerii, parfumul morților vii.

— Am nimerit, asta-i vizuina lui.

Plafoanele înalte erau un păienjeniș de fisuri, și pe mulți pereți se vedeau pete cafenii de umezeală, în

vreme ce covoarele cu model de sub picioarele lor se decoloraseră în asemenea hal, încât desenele aproape că nu mai puteau fi recunoscute. Mobilele purtau, de asemenea, patina vremii. pe scurt, era limpede că fusese părăsit de mult. Phoenix înaintă câțiva pași, după aceea se opri și privi în lungul unuiia dintre coridoarele întunecoase ce se întindeau atât în stânga, cât și în dreapta lor. Când îl urmă, Laura își armă arbaleta cu o săgeată. Phoenix tocmai se pregătea să facă o observație referitoare la liniștea din castel, dar cuvintele i se opriră pe buze. Ușa se trântise cu un pocnet sec în urma lor.

Din clipa aceea, nu liniștea, ci zgomotele începură să-l neliniștească. Nu erau puternice, ci asemenea unui cor în surdină care se infiltra prin aerul umed. Lemnăria trosnea și pârâia, dușumelele scârțâiau, ramele ferestrelor zăngăneau și undeva, în adâncul labirintului de coridoare, șuiera vântul. La toate acestea se mai adăuga ceva — lumina zilei în sine părea să se dizolve în penumbra atotstăpânitoare a castelului. Ai fi zis că e un muc de lumânare, gata să se stingă dintr-o clipă în alta.

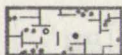
— Ce loc oribil! observă Laura.

— Te așteptai la altceva?

Cei doi avansară nesigur.

— Și acum încotro? întrebă fata. Să nu cumva să-ndrăznești să-mi spui c-ar trebui să ne despărțim. Niciodată n-am înțeles de ce procedează așa în filme.

— Vom cerceta castelul odaie cu odaie, răspunse Phoenix. Nu te-ndepărta de mine și vorbește doar atunci când este strict necesar.

Porniră pe una dintre galeriile lungi, inspectând toate încăperile, firidele și nișele. Prin unele odăi găsiră opaițe cu ulei sau lumânări, dar niciuna dintre ele nu arsesese vreodată. Tot castelul era ca un templu închinat penumbrelor. După ce pierdură o oră explorând, una câte una, camerele înșirate de-a lungul coridoarele lambrisate în lemn de stejar, se pomeniră iar în sala centrală, în fața scării mari.

— Bănuiesc că asta-nseamnă că vom urca, comentă Laura.

Băiatul o luă înainte, ascultând cum toate treptele protestau scârțâind atunci când călca pe ele. În capul scării exista un tablou uriaș în ulei, reprezentând un personaj cu plete lungi și în straie de luptă, posibil de la sfârșitul Evului Mediu. Ceea ce atrăgea însă cu adevărat atenția la el erau ochii pătrunzători, foarte negri și sfredelitori.

— El este, nu?

— Da, cred că el este Dracula.

Ochii îi erau ca de jărat, iar părul care-i cobora în valuri pe umeri avea o nuanță roșiatică. Pe când priveau tabloul, prin castel păru că înaintează un geamăt sumbru. Acum puteau să-i atribuie un chip lui Dracula, dar ce era cu pericolul care pândeă în spatele său — cu Gamemaster?

— Ai auzit un glas? întrebă Phoenix.

— Am auzit *ceva*.

Deși nu era nici măcar amiază, cei doi vorbeau în șoaptă de parcă ar fi fost toiul unei nopți întunecoase.

— Mai departe încotro?

Coridoarele în tonuri verzui ce se deschideau în stânga și în dreapta păreau identice, dar Phoenix

era decis să nu dea dovadă de nehotărâre. Porni la stânga, continuând să audă sunetele macabrei vieți interioare a castelului. Ceea ce considerase în mod greșit a fi liniște, atunci când intraseră în clădire, se dovedea a fi cu totul altceva. Distingea o gamă întreagă de zgomote care, deși înfundate, nu erau totuși o iluzie: râcâieli și scârțâieli, bubuituri surde ce aduceau cu pulsațiile unei inimi, hârșăitul unui obiect sau al unui corp greu care era târât pe o podea deasupra lor.

— Auzi? murmură Laura. Întregul castel este viu.

Ca într-un stârv mâncat de viermi, descompunerea colcăia imediat sub învelișul de la suprafață.

— Știu.

Cercetară camerele, dar acestea erau pustii. În plus, toate aveau intrări și ieșiri, uși și ferestre.

— Zadarnic, rosti Laura.

— Nu ne oprim, insistă Phoenix. Este pe-aici pe undeva. Trebuie să fie!

Merseră mai departe, trecând de la o încăpere la următoarea, tot mai convinși că se angajaseră într-o căutare inutilă. La jumătatea altui pasaj absolut identic cu cele prin care trecuseră până atunci, fata se opri brusc.

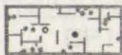
— Ai auzit ceva?

— Aud tot felul de chestii de când am intrat.

— Nu, a fost diferit. Nu un sunet slab, ci altceva.

Abia terminase de vorbit, când se auzi un zgomot ca și cum s-ar fi spart o fereastră.

— Ai dreptate, încuviință Phoenix. Nu suntem singuri aici.

Oaisprezece

Rămase nemișcat, ascultând cu luare-aminte.

— Adams? întrebă Laura.

— El este singurul demon care acționează în timpul zilei, aprobă Phoenix.

Își simțea brațele și picioarele grele și întregul lui corp era un amalgam de dureri și vlăguiri. Pentru prima dată își aminti că nu mâncase nimic și deveni conștient de foamea care-i rodea măruntaiele. Se temea de demonul pe care nu-l cunoștea, de Dracula care-i aștepta, însă altceva îi sporea oboseala chinuitoare — faptul că-l știa pe Adams prin apropiere. Iar Adams era mai puternic, mai iute și mult mai crud decât avea să fie Phoenix vreodată.

Nu mai vreau să mă lupt cu el.

— Nu te simți bine?

— Nu-ți face griji pentru mine, răspunse băiatul. Sunt...

Glasul i se stinse. La o secundă după ce începuse să vorbească, auzise ceva deplasându-se în adâncul castelului. Zgomotele fuseseră mai clare de data asta: niște pași regulați ce urcau treptele. Expresia de pe chipul Laurei îi confirmă că și ea îi auzise.

— Este mai aproape, zise Phoenix, coborându-și glasul la nivelul unei șoapte.

Înaintară tiptil spre casa scării, aruncându-și căutături nervoase unul celuilalt. Fata întrezări o

mișcare dedesubtul lor și se retrase iute, lipindu-se de un perete.

— Cine este? Ce este?

Phoenix se întinse peste balustrada din lemn, căutând să vadă ceva.

— Stai cu arbaleta ațintită către capul scării, murmură el și se strecură grăbit spre un cufăr de lemn, pitindu-se după el.

Prin ferestrele mari ce luminau galeriile de pe latura estică a castelului, Phoenix zărea versantul muntos bătut de vânt și pătura sa de brazi și molizi. Pentru un moment, i se păru că deslușește o mișcare îndepărtată. Poate că erau oameni ce înaintau spre castel, totuși în secunda următoare nu mai văzu absolut nimic.

Am început să am năluciri.

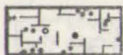
Flutură discret din braț către fată, anunțând-o astfel să fie cu ochii-n patru. Laura ridică degetul mare cu un gest ușor nervos și privi în lungul patului arbaletei, ochind cu atenție. Peste o clipă, motivul îngrijorării lor apăru în capul treptelor. Degetul lui Phoenix mângâiasă întruna trăgaciul arbaletei, abia stăpânindu-se să nu-l apese, însă acum se dovedi că nu era nevoie. Cu un sentiment copleșitor de ușurare, băiatul coborî arma.

— Ochi-de-șoim!

— Trăiești! strigă Laura. Ce-i cu ceilalți? Unde sunt?

Robert Van Helsing se așeză greoi pe pervazul unei ferestre.

— Crezusem că n-o să vă mai pot ajunge din urmă.

— Cum ai scăpat? Unde-ai fost?

Ochi-de-șoim trase adânc aer în piept, apoi începu să povestească:

— Ne-au copleșit cu totul. Nu știu exact momentul când voi doi ați dispărut în noapte, dar lupta se transformase în haos. Demonii ne înconjuraseră pe fiecare și nu mai puteam folosi arcurile, de teamă să nu ne rănim între noi. A fost îngrozitor. Nu știu cum m-am despărțit de ceilalți. Bradshaw și cu mama acum luptau lângă mine, iar în secunda următoare fugeam, urmărit de doi vârcolaci, care m-au hăituit în pădure. Alergam cu sufletul la gură, când a apărut ca din senin unul dintre oamenii lui Dimitrescu. L-a ucis pe un vârcolac, dar al doilea a fost prea iute pentru el. Și-a dat viața ca să mă salveze pe mine. Mi-am revenit îndeajuns ca să-l omor pe al doilea vârcolac, însă până m-am întors la drum, dispăruseră cu toții.

— Ai vreo idee unde ar putea să fie?

— Nu știu, totuși câțiva sunt în viață. Le văd umbrele, dar neclar. Nu pot distinge chipuri. Am rămas singur pentru multe ore.

— Și cum ai ajuns aici?

— Nu știu exact. Cred că am umblat aproape toată noaptea și probabil că m-am învârtit în cerc. În cele din urmă, m-a doborât oboseala și m-am culcat, cum am putut, la marginea drumului. M-am ghemuit pur și simplu sub manta și am zăcut acolo. În viața mea nu m-am simțit atât de singur și de înfrigorat. La scurt timp după ce s-a crăpat de ziuă, am pornit la drum, luând-o după semnele cele mai evidente, cu speranța că voi găsi supraviețuitori.

— Te-ai îndreptat spre castel?

Ochi-de-șoim încuviință.

— Am avut o viziune. Ea m-a condus încoace și atunci v-am zărit pe voi doi. Erați la mare depărtare în fața mea și mergeați pe estacadă spre castel. Bineînțeles, v-am urmat. Ușa castelului era zăvorâtă și a trebuit să sparg o fereastră ca să intru.

— Ușa castelului era zăvorâtă?

— Da.

Phoenix și Laura schimbară priviri.

Cine a încuiat-o?

— Când am intrat, n-am mai știut de unde să vă iau. N-am îndrăznit să vă strig, căci mă temeam de ce altceva ar fi putut să mai fie pe-aici. Aproape că renunțasem la orice speranță de a vă găsi.

— Și noi ne bucurăm să te vedem, spuse Laura. Probabil c-ai fost foarte speriat.

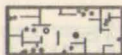
Ochi-de-șoim era gata să izbucnească în lacrimi.

— Căutam odaia despre care ne-ai povestit, îi zise Phoenix. Aceea cu o ieșire, dar fără intrare. Deocamdată n-am găsit-o.

— Nu este în partea aceasta din castel, rosti Robert Van Helsing. Nu poate să fie. Imaginea ei mi-a reapărut pe când urcam să ajung aici, și camera pe care am văzut-o se găsește sus, foarte sus. Distingeam pământul la depărtare foarte mare. Ca să fiu sincer, nici măcar n-o pot numi cameră, ci mai degrabă o firidă mare, în zidul castelului.

— Mai sus? repetă Laura. Atunci trebuie să fie într-unul dintre turnuri.

Porniseră spre ușa din față a castelului, când percepură o schimbare în clădirea sumbră. Toate

zgomotele slabe, scârțâielile și fojgăielile păreau că se unesc într-un torent amenințător, care aducea cu un râu ieșit din matcă, cu o viitură ce se rostogolea în direcția lor.

— Ce-i asta?

Phoenix nu putea să identifice zgomotul, dar acesta sporea în intensitate. Îi reamintea de răpăitul ploii, însă în același timp trosnea amenințător. Își închipui o vijelie care învolbura frunzele toamnei, deși ceea ce se petrecea aici era infinit mai primejdios.

— Ochi-de-șoim?

— Văd un val cafeniu. Vine pe tavan și pe pereți.

Laura alergă în capul scării și scoase un țipăt.

Ochi-de-șoim duse palma la gură, de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Gândaci. Văd un potop de gândaci.

Era exact ceea ce se îndrepta către ei.

— Pe-aici!

Phoenix îi conduse într-o galerie pe care n-o exploraseră, dar și acolo lucrurile stăteau la fel. Puteau vedea carapacele cafenii a mii de insecte ce acopereau podeaua, pereții și plafonul, transformând pasajul într-un tunel mișcător și susurător.

— Ce facem? strigă Phoenix.

Cu mâinile crispate, Laura își acoperi fața.

— Scoate-mă de-aici! îl imploră ea. Nu suport gândacii. Nu suport să-i simt atingându-mi pielea!

Zgomotul înaintării insectelor era de acum asurzitor, sfredelindu-le creierii.

— Nu mă pot concentra, exclamă Phoenix. Nu mă pot gândi.

Nici Ochi-de-șoim nu se putea gândi la o cale de evadare, însă putea să vadă.

— Acolo, indică el o nișă micuță din penumbra. Pe-acolo este ieșirea noastră.

Phoenix smulse o lanternă de la centură și-i îndreptă raza spre firidă. Zări un panou din lemn.

— Dați-vă înapoi.

Laura își astupase urechile, măcar să nu mai audă apropierea gândacilor.

— Grăbește-te!

Phoenix se folosi de patul Îngerului Morții ca de un berbec, și tăblia începu să crape.

— Cedează.

— Grăbește-te!

Băiatul izbi cu piciorul resturile panoului.

— Ce ne-așteaptă jos? îl întrebă pe Robert Van Helsing.

— Nu te pot ajuta, sosi răspunsul, îngrijorat. Nu văd decât beznă.

Covorul insectelor era aproape lângă ei.

— Oricum n-avem de ales, zise Phoenix. După mine!

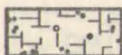
Se năpusti drept înainte, în hău, și, la capătul unei căderi amețitoare, se trezi în patru labe, pe o pardoseală din lespezi de piatră.

— Laura? Ochi-de-șoim?

Vreme de câteva momente înspăimântătoare nu primi niciun răspuns. După aceea, auzi vocea Laurei din stânga sa.

— Unde-i Ochi-de-șoim?

— Aici sunt. Cred c-am găsit ieșirea.

Treisprezece

Ieșiră printr-un chepeng micuț, aflat la baza zidului castelului. Afară cerul începuse să se întunece și fulgi de zăpadă se învolburau în rafalele de vânt. Aerul devenise mușcător de rece, pătrunzându-le ca o lamă de cuțit prin haine și înfiorându-le pielea.

— Nu-s convinsă că-i mai bine decât înăuntru, rosti Laura, dârdâind.

— Nu te teme, zise Phoenix și ridică ochii spre cel mai înalt turn al castelului. Nu peste mult timp, vom intra din nou.

Ochi-de-șoim se retrăgea încet cu spatele, fără să-și desprindă privirea de la turn.

— Acela este, vorbi el. Îl pot simți.

Iar apoi avu impresia că ajunsese chiar acolo în vârf, tremurând sub rafalele de vânt și privind către pământul de sub el. Scoase un strigăt și se împletici, prinzându-se de Phoenix ca să nu cadă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am fost sus, răspunse Ochi-de-șoim. V-am privit de acolo.

— De unde? întrebă Phoenix. De la care fereastră?

Continuând să se țină de el, Ochi-de-șoim arătă spre vârful turnului.

— Acolo!

Indicase o deschidere din piatră, lipsită de ferestre, care îi amintea în mod straniu lui Phoenix de gura știrbă a unui bătrân.

— Eu urc. Cine mă-nsoțește?

— Eu nu, clătină din cap Ochi-de-șoim. Nu merg acolo.

— Nu-i nimic, zâmbi Phoenix. Avem nevoie de tine aici jos, ca să ne dirijezi.

— Bănuiesc că asta-nseamnă că trebuie să vin cu tine, observă Laura.

— Trebuie. Am nevoie de cineva care să mă acopere.

Phoenix se îndreaptă primul spre ușa din lemn putred de la baza turnului. Se opri o clipă pentru a privi masa întunecată de nori aducători de zăpadă ce se apropia, după care păși în semiîntunericul dinăuntru. Aprinse o lanternă și porni să urce scara spiralată din piatră. După numai două minute, Laura dădu un țipăt.

— Scuze, făcu ea când Phoenix se întoarse fulgerător. Niște pânze de păianjeni...

— Zău așa, făcu băiatul, te sperii de toate goangele!

Ea nu acceptă reproșul cu atâta ușurință.

— Nu uita că gândacii ăia te-au speriat și pe tine.

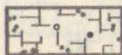
După alte minute de ascensiune, ajunseră la o ușă.

— Crezi că aici este? întrebă Laura.

— Nu prea. Nu cred c-am ajuns nici la jumătatea urcușului. Vreau doar să mă orientez.

Phoenix străbătu pardoseala peste care erau împrăștiate paie și se apropie de fereastră. Era bătută în scânduri.

— Nu se deschide, mormăi el. Nu pot să-i fac semn lui Ochi-de-șoim.

În urma lui, Laura se întrebă cu glas tare:

— Oare la ce-o fi folosit locul acesta?

Phoenix arătă cu degetul mare către o firidă întunecată.

— Poți vedea și singură.

Fata zări abia atunci scheletul și cătușele care atârnavă peste încheieturile descărnate.

— Brrr, hai să plecăm de-aici!

Cu cât urcau mai mult, cu atât deveneau mai conștienți de vântul care urla. La înălțimea aceea, furtuna băntuia cu o ferocitate inimaginabilă, ca un colos care încerca să smulgă pietrele din pereți. Cei doi cercetară alte câteva odăi, înainte de a ajunge la una a cărei fereastră putură s-o deschidă.

— Ochi-de-șoim! strigă Phoenix. Cât mai avem?

Robert Van Helsing nu-i putea însă auzi glasul prin urletele vântului. Phoenix se aplecă mai mult în afară, simțind cum mazărichea îi înțeapă fața.

— Ochi-de-șoim!

Tot niciun răspuns.

— Știu ce trebuie să fac, rosti Phoenix cu glas tare și-și îndreptă lanterna spre băiatul de jos.

Acesta începu imediat să țopăie, gesticulând către un punct aflat undeva deasupra capului lui Phoenix, după care îi arătă două degete.

— A doua fereastră în sus, anunță Phoenix, triumfător. Haide, Laura!

Îi aștepta însă o dezamăgire. Ajunseră la fereastră cea mai de sus din turn, priviră afară și zăriră sub ei deschiderea căutată, dar, când coborâră și priviră pe fereastra de la etajul de mai jos, deschiderea apărea deasupra lor.

— Așadar, la asta se referea Ochi-de-șoim, remarcă Phoenix. Ușa a fost zidită. Sau poate că din capul locului n-a avut nicio ușă.

— Cum se poate așa ceva? se miră Laura.

El strânse din umeri.

— Nu știu nici eu mai multe. Trebuie să găsim o cale de intrare.

Oricât de temeinic cercetară, nu descoperiră însă niciun indiciu despre vreo ușă secretă sau lespede slăbită, nimic prin care să pătrundă în interior. Phoenix bătu în zidărie două piroane de oțel, totuși nu obținu mare lucru.

— Cel puțin am însemnat locul, rosti el.

Complet descurajați, începură lungă coborâre spre curtea interioară. Când, în cele din urmă, ajunseră jos și ieșiră în vântul care se întetise, nu-l mai găsiră pe Ochi-de-șoim.

— Unde-o fi Ochi-de-șoim? (Spaima încleștase măruntaiele lui Phoenix.) Ochi-de-șoim!

— Phoenix, Laura, aici!

Alergară de îndată în direcția din care venea glasul. În sfârșit, îi așteptau și vești bune.

— Dimitrescu! Bradshaw!

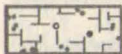
Ochi-de-șoim își rezervă exclamațiile de fericire pentru cineva mult mai important.

— Mamă!

Conduc de călăreții lui Dimitrescu, grupul suia coasta muntelui.

— Robert, slavă Cerului că n-ai pățit nimic!

— Asta înseamnă că ați câștigat bătălia? întrebă Phoenix.

— Da, încuviință Bradshaw, am învins, dar am plătit foarte scump.

— Au pierit șase dintre oamenii mei, rosti trist Dimitrescu. Și Sakarov.

— Dar unde-ați fost?

— Jos, în pădurea aceea nesfârșită, răspunse Bradshaw. V-am căutat pe voi trei, dar până la urmă ne-am pierdut speranțele și am căutat adăpost în sat. Nici prin cap nu ne-a trecut că ați fi atât de nesăbuiți ca să urcați aici. Și în niciun caz pe cont propriu.

— Apoi, tatăl meu a zărit o lumină sclipind în turnul cel mare, completă Dimitrescu.

— Tatăl dumitale...?

Din spatele grupului apăru bătrânul pe care îl văzuseră în dimineața aceea, în colibă.

— Vrei să zici că...

— Acesta este satul meu, spuse Dimitrescu. L-am părăsit în tinerețe, scârbit de lipsa de împotrivire a sătenilor și am mai pus piciorul aici numai de două ori: prima dată, ca să lupt alături de Foxton și Van Helsing, și a doua oară, anul trecut, când mi-a murit mama.

— Și de unde ați știut că noi eram cei din turn? se miră Laura.

De data aceasta le răspunse Bradshaw:

— Când bătrânul Dimitrescu ne-a povestit despre tinerii pe care-i întâlnise în pădure, de dimineață, ne-am dat seama cine suise în turn. Ați găsit ceva?

Ochi-de-șoim arată deschiderea de sub vârful

— Aceea este odaia, însă nu are ușa. Am scotocit peste tot.

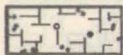
— Prin urmare, singura cale de acces este prin exterior? întrebă Ann.

Phoenix aprobă tăcut.

— Ei bine, zise Bradshaw, mijind ochii în fața ninsorii, este imposibil să escaladăm turnul pe viscol. Ne vom consolida poziția din sat și ne vom întoarce mâine.

Phoenix privi pentru ultima dată către turn.

Pe mâine, atunci.

Paisprezece

În decursul lungii după-amiezi, în timp ce zăpada se așternea în strat gros și vântul biciuia pereții, Phoenix se cufundă în gânduri. Stând lângă foc în casa bătrânului Dimitrescu și înmuind bucățele de pâine în blidul cu supă, gândul i se îndreptă către părinții săi. Se gândi la ei în același fel în care Laura se gândise atât de des la mama și la tatăl ei. Văzuse pe chipul fetei privirea aceea care trăda dorul de casă. Cel puțin părinții ei erau scutiți de a ști ce se întâmpla în lumea paralelă a miturilor. Încremeniți într-un singur fragment de timp, ei nu erau siliți să își urmărească fiica luptându-se pentru supraviețuire. Nu la fel stăteau lucrurile pentru Christina și John Graves, spectatori într-un Colosseum electronic. Phoenix știa că ei se uitau chiar în clipa aceea la tot ce se întâmpla. Se uitau în permanență.

— Nu te simți bine? îl întrebă Ann, zărindu-i privirea pierdută.

— N-am nimic, pur și simplu meditam, răspunse băiatul.

Prinse căutătura Laurei, ai cărei ochi scânteiară înțelegător.

— Aproape că s-a făcut întuneric, urmă Ann. Trebuie să mergem.

Oftând, Phoenix se sculă de pe taburet și-și puse blidul pe masa simplă din lemn. Nu era vorba numai despre părinți. Prin minte i se roteau și alte gânduri, despre camera cu o ieșire, însă fără intrare,

despre poarta dintre lumi și treimea răului care le stătea în cale. Dacă învingeau în bătălia din noaptea aceasta și vremea era bună mâine, ar fi putut să fie vorba despre numai câteva ore înainte de a fi la un pas de a-l înfrânge pe *El*, cel ai cărui ochi ardeau prin toate lumile.

Gamemaster.

— Sunt gata, spuse cu glas tare.

Porni cu greu prin omătul înalt, după Laura și cei doi Van Helsing, și văzu șirurile de săteni care se îndreptau spre biserică, răspunzând chemării insistente a clopotului. Dimitrescu avusese ideea să adune tot satul într-o clădire în care puteau să încapă cu mic cu mare și pe care s-o apere.

— N-ai zice că-i o biserică, nu-i așa? comentă Laura.

Avea dreptate. Clădirea avea aspectul unei cetăți. Toate ferestrele fuseseră astupate cu scânduri și în clopotniță fuseseră postati arbaletrieri. Pereții și troienele de nea din jur erau înroșite de apusul stacojiu.

Ca și cum ar fi fost mânjite cu sânge.

Aproape că ajunseseră la zidul scund de piatră din jurul bisericii, când Ochi-de-șoim se opri brusc.

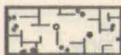
— Ce s-a-ntâmplat, Robert? întrebă Ann.

— Lipitorile, icni băiatul. Sunt deja aici.

— Aici?

Rămaseră locului, mijind ochii în amurgul transilvănean, înghionțiți de mulțimile de săteni care se grăbeau să intre în biserică.

— Ochi-de-șoim, întrebă Phoenix, ce vrei să spui prin *aici*?

— Îi pot zări în întuneric. Băiatul înălță fața spre cer, unde avea să răsară în curând astrul nopții, și adăugă: Se mișcă, ridicându-se spre lumina lunii.

Phoenix se încruntă.

Ridicându-se? De unde anume? Apoi înțelese.

— Cimitirul! Evident, sunt în cimitir. De aceea era atât de pustiu castelul. Ei sunt *aici*.

Câteva familii de săteni treceau pe lângă pietrele de mormânt, aruncând priviri furișe spre întunericul care începuse să cuprindă locurile. În mod vădit, localnicii pricepeau mai bine decât orice străin că acesta era un loc al morților vii.

— Plecați de-acolo! răcni Phoenix. Strigă după aceea singurele cuvinte despre care știa că aveau să fie înțelese: Moroi, strigoi!

Un bărbat se apropiase însă prea mult de morminte. Phoenix văzu pământul erupându-i sub picioare și o mână cu gheare se înălță și-i înhăță glezna.

— Sosesc! Laura, Ann, duceți-i pe oameni în biserică! Repede!

Alergă spre zidul de piatră, îl sări cu ușurință și goni pe poteca pe care nefericitul sătean era de acum îngropat până la brâu. Două perechi de brațe cu gheare îl prinseseră și-l trăgeau, în vreme ce din sol răzbăteau țipete nepământene.

— Dă-mi mâna!

Pe chipul bărbatului se citea o expresie de stupeoare. Phoenix se întinse către el.

— Mâna! Imediat!

Prinzându-i încheietura, Phoenix trase o săgeată cu mâna liberă, apoi lovi cu toporișca în pământul care explodase. Deodată, săteanul fu catapultat din

strânsoarea demonilor și, pe jumătate alergând, pe jumătate târându-se, se îndreptă spre adăpostul relativ sigur al bisericii.

— Fugi, Phoenix! se auzi glasul Laurei.

Vampiri mânjiți de noroi țâșneau din toate mormintele, schelălăind ca niște fiare înfuriate. Din clopotniță și din ambrazurile improvizate în ferestrele astupate cu scânduri se revărsă o grindină de săgeți de arbaletе, care doborau lipitorile de îndată ce se ridicau la suprafață. Ferindu-se de ploaia de săgeți, Phoenix fugi către biserică. Aproape că ajunsese, când un vârcolac apăru în galop de după clădire.

— Pricolici! se auziră strigăte.

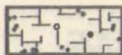
Instinctiv, Phoenix apăsă trăgaciul Îngerului Morții, dar acesta percută în gol. Nu avusese timp să-l reîncarce. Doar viteza de reacție a lui Ann îl salvă. Femeia se repezi înainte, puse patul arbaletеi pe umărul lui și trase drept în inima creaturii.

— Intrați! strigă Foxton din ușa bisericii. Hai, grăbiți-vă!

Abia încuiaseră, zăvorâseră și blocaseră ușa, când un uragan de colți și gheare se năpusti asupra bisericii. Peste vacarmul general, un bocănit greu răzbătea dinspre acoperiș.

— Clopotnița, rosti Bradshaw. Coborâți-i pe oameni de-acolo.

Arcașii terminaseră săgețile și coborâră în goană pe scară, înainte de a se întoarce și asigura chepengul prin care veniseră. Phoenix îi auzi strigând rapoarte găfâite. Nu înțelegea cuvintele, totuși desprinsе ideea de bază: Legiunea ataca în forță.

— De ce n-au fost chemați sătenii să se adăpostească în primărie? întrebă el, furios.

În mod cert, Dimitrescu trebuia să cunoască pericolele, fiindcă biserica era atât de aproape de cimitir. Privi în jur.

— Și unde sunt Dimitrescu și Szekely?

Își aminti de hanul din Buzău și-l căută pe Bradshaw.

— Aveți un plan, așa-i?

Bradshaw își coborî arbaleta și-i făcu semn Laurei să treacă în locul lui la fereastră.

— Vino cu mine. Îl conduse pe Phoenix la amvon și-i spuse: Privește pe-aici.

Băiatul își lipi ochiul de o gaură ce fusese sfredelită prin scândurile groase. Nu mai puțin de cincizeci de călăreți se revărsau din primărie, lansând săgeți aprinse în noapte.

— De unde au venit toți oamenii ăștia?

— Tu de unde crezi? mormăi Bradshaw. Nicolae i-a convins, în cele din urmă, pe săteni să lupte. De altfel, era și timpul s-o facă.

Vârcolacii băteau ca tunurile în peretele vestic al bisericii. Deja apăruseră fisuri, iar tencuiala cădea în bucăți mari, umplându-i pe oameni de praf. Phoenix și Bradshaw alergară să-i ajute pe arcașii de la ferestre. Demonii smulseseră de acum majoritatea scândurilor și ajunseseră la geamuri. Toți luptau, până și copiii, lovind cu tot ce aveau la îndemână — hârlețe, furci, seceri, practic cu orice — pentru a ține la distanță torentul de strigoi.

— De ce nu mai folosesc explozibilele? întrebă Phoenix, trăgând în gâtul unei lipitori livide.

— Avem alte planuri pentru ele, răspunse Bradshaw. Nu putem irosi nici măcar un baton de dinamită.

Phoenix îl privi întrebător, dar nu aveau timp să stea prea mult de vorbă pe tema aceea. Doi vampiri depășiseră apărătorii de la o fereastră situată chiar deasupra altarului și pătrunseseră în biserică. Ann și Phoenix reacționară primii, doborându-i cu săgeți trase rapid și precis.

Deodată, zbieretele și urletele de afară atinseră paroxismul.

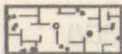
— Îi atacă pe călăreții Szekely, zise Bradshaw.

Coborî în biserică și-i adună pe toți cei care păreau în stare să lupte, alcătuind o trupă care să iasă și să ajute comandoul lui Dimitrescu. Phoenix își croi drum până ajunse în față.

— Deschideți ușile... acum!

Imediat ce grupul lui Bradshaw ieși din clădire, ușa mare se trânti, închizându-se în urma lui. Odată ieșit în rafalele de vânt, Phoenix putu să aprecieze forțele cu care se confruntau. Zeci de spintecători și lipitori continuau să asedieze pereții exteriori ai bisericii, totuși șansele apărătorilor crescuseră considerabil. Strigoii încetaseră să mai iasă din cimitir și pe cer nu se mai zăreau vampiri.

Roata se întorcea.

Cincisprezece

Legiunea mai atacă în două rânduri, înainte ca zorile să răsară în Cescuț, dar niciunul dintre atacuri nu avu forța titanică a celui dintâi.

— Am reușit, șopti Ann, când valul de demoni dispăru sub cerul care începuse să se lumineze, anunțând răsăritul. I-am respins.

Foxton își șterse praful și sudoarea de pe față și-și întoarse scaunul cu roțile în direcția ei.

— Da, am câștigat runda asta. Culcați-vă puțin. Ceva mai târziu, pornim la drum.

— Atât de repede? întrebă Ann.

— Castelul, nu? interveni Phoenix. Ne-ntoarcem la castel.

— Bineînțeles că acolo ne ducem, zâmbi, obosit, Foxton. El este izvorul terorii și calea voastră spre casă. Acolo vom găsi atât latura întunecată, cât și pe cea luminoasă a lumii noastre. Îl vom scoate pe Dracula din bârlogul lui și-l vom arde. De data asta, trebuie să piară.

***

Până ce Phoenix se trezi din somnul lui agitat, primul grup pornise deja spre castel, condus de Bradshaw și Dimitrescu. Phoenix i se alătură lui Foxton în trăsură.

— Ce fac ei acolo? îl întrebă pe invalid. Cred că am dreptul să știu.

Foxton surâse către Laura, care suise după băiat, după care-i răspunse:

— Vom arde cuibul odată pentru totdeauna. Szekely plasează dinamită în cât mai multe odăi cu putință, iar ce nu pot dărâma intenționează să ardă. În cei șaiszeci de ani ai mei n-am fost niciodată mai aproape de victorie.

Panica puse stăpânire pe Phoenix.

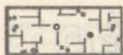
— Să arunce în aer castelul?! Dar de ce nu s-a discutat asta? Ar fi trebuit să aibă loc o întrunire a Comitetului.

— Comitetul nu mai există, spuse Foxton. Jumătate dintre noi au murit. Toate deciziile au fost luate de Bradshaw, Dimitrescu și de mine. Nu mai putem întârzia. Nici măcar acum, după tot ce am făcut, puterea lui Dracula n-a fost distrusă. El este acolo sus și ne așteaptă. Va trebui să-i distrugem bârlogul înainte de căderea nopții. Nu te teme însă, tânărul meu prieten, fitilul nu va fi aprins până ce nu vei fi aflat dumneata secretul odăii. Aici este vorba despre mai mult decât un flagel al vampirilor, așa cum ai repetat de atâtea ori.

Fu rândul Laurei să fie tulburată.

— Dar ce se va-ntâmpla, dacă nu-i aflăm repede secretul? Nu vă puteți continua planul fără a ține seama de asta. Nu înțelegeți, domnule Foxton? Este unica noastră cale spre casă. Am putea rămâne aici pe vecie.

— Îmi pare rău, zise Foxton, când trăsura se puse în mișcare, dar trebuie să ne înțelegeți situația. Am frânt spinarea puterii vampirilor, însă ei pot crea alți morți vii, înmulțindu-se la nesfârșit. Un

singur vampir poate fi microbul din care să izbucnească o nouă epidemie. Nu le putem îngădui să-și revină și să-și întindă din nou molima. Aceasta trebuie să fie lovitura de grație. Vi se va oferi posibilitatea de a reveni acasă. (Își consultă ceasornicul de buzunar.) Este ora două. Peste două ore și jumătate, va începe să se întunece. Aceste ore de lumină vă aparțin. Dar, indiferent care va fi rezultatul eforturilor voastre, până la căderea nopții, castelul Cescuț trebuie distrus.

Hurducându-se, trăsura ieși din sat. Locuitorii din Cescuț, înșirați de-o parte și de alta a drumului, urmăreau posomorâți plecarea celui de-al doilea grup de vânători de vampiri.

— Ai zice c-am fost învinși, rosti Laura. Priviți-le chipurile.

— Oamenii aceștia au fost martorii multor zori mincinoși, îi spuse Foxton. Ei au plătit un preț teribil trăind în umbra vampirilor și nu se vor putea bucura, până ce nu vor fi distruse toate aceste făpturi ale infernului.

Phoenix se uită pe fereastră, aplecându-și capul pentru a vedea castelul. Destinul îl aștepta acolo sus, în turnul întunecat. Sângele îi zvâcnea în urechi și fiecare centimetru de piele îl furnica de teamă și surescitare. De ce oare Gamemaster nu făcuse mai multe pentru a-i opri? Unde era Adams? Toate astea puteau însemna un singur lucru: turnul avea să fie încercarea lor cea mai dificilă de până atunci.

Ne mai așteaptă încă destule, așa este?

Ziua se arăta luminoasă, geroasă și liniștită, iar ninsoarea din noaptea trecută se troienise de ambele părți ale drumului de munte. Condițiile pentru a ajunge la fereastra din turn erau pe cât de bune aveau să fie vreodată. Era un moment de acalmie înainte de reînceperea furtunii. Băiatul privi drumul întortocheat, urmărindu-l cum șerpuia în sus către silueta amenințătoare a castelului.

— Ești pregătit? întrebă Laura.

Phoenix clătină încet din cap. Îl măcinau îndoielile.

— Ți-aș putea răspunde, dacă aș avea cea mai mică idee despre ce mă așteaptă acolo sus. Se întoarce către fată: Și dacă el este prea puternic? Dacă nu voi ști ce să fac?

De undeva, de departe, auzi glasul sibilic:

Trebuie. Trebuie să știi ce să faci.

Simți o adiere ușoară care lunecă peste pătura de nea sclipitoare.

Este destinul tău.

— Ce-ai spus? întrebă Laura.

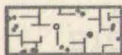
Phoenix tresări și vorbele ei îi sfredeliră mintea. Fusese ca în transă, repetând cuvintele pe care le auzise în cap.

— Un glas, îi spuse. Aud un glas. Se ciocăni în frunte: Este aici, înăuntru. Știu de unde provine, instinctul acesta al meu. Cred c-am știut-o dintotdeauna.

— Nu-nțeleg, se încruntă fata.

— Este Andreas. El este călăuza noastră.

— Andreas?! Dar el este...

— Mort? Da, știu. Totuși, îmi vorbește. Dacă vampirii pot învia, de ce n-ar putea s-o facă și un muritor de rând?

Foxton le ascultă o vreme conversația, apoi se aplecă înainte:

— Crezi cu adevărat că ești călăuzit de un spirit?

— Nu, replică băiatul, Andreas este în mine și țelul meu este de a-i împlini destinul. Aici nu este vorba despre credință — eu știu.

Invalidul îl privi drept în ochi.

— Admir certitudinile tinereții. Acum ai ocazia de a-ți pune teoria la încercare. Am ajuns. Le întinse pe rând mâna: Îngăduiți-mi să vă urez numai bine, tinerii mei prieteni. Dacă Robert are dreptate în privința odăii, atunci nu ne vom mai vedea. Mult noroc!

Phoenix și Laura îi strânseseră mâna și coborâră din trăsură. Călăreții Szekely plasaseră majoritatea explozibililor și curățau zăpada din curțile și zonele deschise din jurul clădirilor castelului. Bradshaw îl întâmpină pe Phoenix cu un zâmbet:

— Te așteptam. Am plănuit felul în care să intri și sper că nu ți-e frică de înălțime.

Phoenix ridică ochii spre vârful turnului. Simți un gol în stomac și un tremur în picioare.

— Te vom coborî pe fereastra cea mai de sus.

Băiatul o auzi pe Laura trăgând aer în piept.

— Și eu voi fi coborâtă în același fel?

— Păi, dacă vrei s-ajungi acasă, rânji șiret Bradshaw, și calea ta se află în odaia aceea, atunci mă tem că-i singurul drum.

Phoenix aproape că percepea teama radiind dinspre fată și amplificând propria lui spaimă.

— Ochi-de-șoim, ești sigur că acolo sus vom găsi poarta?

— Așa v-am văzut, încuviință Robert Van Helsing: tu și Laura stând în fața porții.

Phoenix simți adevărul imaginii aceleia și-și încleștă maxilarele.

— Atunci să-i dăm drumul.

***

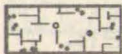
Dacă de jos părea înspăimântător și amețitor, din vârful turnului era de-a dreptul terifiant. Oamenii lui Dimitrescu smulseseră tocurile ferestrei din camera aflată cel mai sus și înlăturaseră câteva blocuri de piatră, creând o deschidere largă. Deși la nivelul solului ziua părea calmă, aici, în vârf, sufla un vânt puternic. Phoenix cercetă scripetele improvizat.

— Sunteți siguri că-i solid?

— Pe cât de solid l-am putut construi, răspunse Bradshaw, și Phoenix oftă, cutremurându-se din tot trupul. Iartă-mă, flăcăule, dar nu pot să-ți dau mai multe garanții.

— Nu-ți face griji, replică băiatul, înăbușindu-și cu greu temerile. Eu sunt gata.

Își trase pe el harnașamentul improvizat și făcu vreo câțiva pași nesiguri spre deschidere. Când privi în jos, toate simțurile i-o luară razna. Pământul părea că se înclină și se leagănă sub el.

— Nu știu dac-o pot face, bolborosi el, simțind palele tăioase de vânt înghețat pătrunzându-l până la os.

— Trebuie, rosti Ann, dacă vrei să te-ntorci acasă.

Atunci, Phoenix își dădu seama de tabloul de ansamblu: vânătorii de vampiri înconjurând castelul, explozibilele cu fitilurile pregătite și poarta dintre lumi așteptându-l, chiar sub picioarele sale.

— Ai dreptate, vorbi el, cu glas tremurător. Coborâți-mă.

Bradshaw își puse mâna pe umărul lui.

— Când ajungi în dreptul deschiderii, va trebui să te balansezi ca să intri. După ce-ți scoți harnașamentul, smucește de două ori de frânghie.

Phoenix aprobă din cap și le mărturisi celor de lângă el:

— Am un nod în gât.

— Gândește-te care-i miza, surâse, înțeleghător, Bradshaw. Asta îți va da putere.

Băiatul privi în jur, la Bradshaw și la Dimitrescu, la Ann și la Robert Van Helsing.

— De unde veți ști dacă am trecut prin poartă?

— După ce o vom coborî pe Laura după tine, spuse Bradshaw, nu dați drumul la frânghie. Trei smucituri vor însemna că ați deschis poarta. După aceea, vom începe să radem de pe fața pământului locul acesta hidos.

Nu mai era vreme pentru despărțiri sau șovăieli. Apucând cu disperare frânghia și strângând-o cu atâta putere încât încheieturile degetelor i se albiră,

Phoenix păși peste marginea ferestrei, în rafalele de vânt. Călăreții Szekely prinseră capătul celălalt al funiei și băiatul se simți coborât în smucituri ce-l amețeau. Făcuseră tot ce le stătuse în putință pentru a-i oferi un oarecare control asupra coborârii. Frânghia îi trecea pe sub coapse și se putea echilibra, vârand laba unui picior într-un laț din partea inferioară. Cu toate acestea, nimic nu-i putea opri legănatul nebunesc în vârtejurile de vânt și, oricât s-ar fi străduit să nu privească în jos, nimic nu putea opri lumea de dedesubt să nu se rotească și zguduie.

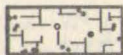
În niciun caz nu pot să fac asta. Scoateți-mă de-aici. Trageți-mă sus, înapoi! implora în gând Phoenix, disperat să fie readus într-un loc sigur. Ridică ochii. Din cauza rafalelor puternice de vânt nu ar fi fost auzit, dar era suficient să tragă de frânghie ca să-și abandoneze misiunea. Se încleștă mai tare de funie și simți fibrele aspre zgâriindu-i palmele și degetele.

Vă rog! Coborârea continuă însă, până ajunse în dreptul deschiderii. Ninsoarea se pornise din nou, îndesindu-se și înțepându-i ochii, de-i era cu neputință să vadă ce se afla înăuntru. Curiozitatea și surescitarea începuseră să-i alunge spaima.

Aproape c-am ajuns. Trebuie doar să-mi fac vânt. Numai gândul de a-și mări balansul îi făcea rău. Rămase atârând astfel, în mod jalnic, refuzând să cedeze, dar, în același timp, lipsit de curajul de a merge mai departe.

Și acum?

Deschiderea se căsca drept în fața lui, oferindu-i răspuns la toate frământările. Acum ori niciodată.

Închizând ochii, Phoenix își făcu vânt. În trei rânduri atinse marginea de piatră a deschizăturii și își însângeră unghiile, străduindu-se să se agațe, dar de fiecare dată fu smuls îndărăt. A patra oară reuși totuși să se prindă și se târî în deschidere. În timp ce se descotorosea de harnașament, ochii i se holbară de spaimă. Nu se vedea nici urmă de poartă, dar înăuntru exista un obiect familiar și înspăimântător. În colțul îndepărtat al încăperii goale, pe o saltea de paie murdare, se găsea o ladă grosolană, lungă de peste doi metri. Nu semăna câtuși de puțin cu sarcofagele lustruite și cu ornamente complexe din imaginația populară, însă era imposibil să nu-i înțelegi întrebuintărea.

Era un coșciug.

Şaisprezece

Fără să aibă habar de descoperirea pe care Phoenix o făcuse în încăperea de dedesubt, Laura păşi în gol, cu un ţipăt de groază.

— N-o să păţeşti nimic, o linişti Bradshaw. Important este să nu...

— ... mă uit în jos, gâfâi ea încheindu-i propoziţia. Da, ştiu.

O clipă rămase atârânănd în loc, mijind ochii prin ninsoare spre cei din jur, şi surâse fără putere, neştiind dacă îi puteau desluşi chipul prin viscolul alb, ameteitor.

— Sunt gata! strigă după aceea încercând să acopere vuietul vântului. Coborâţi-mă!

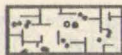
Începură s-o coboare, cu funia trosnind şi scârţâind neliniştitor deasupra capului.

— Barem nu pot să văd pământul, îşi spuse ea, clănţănind din dinţi.

Aşa era. Când cuteză să privească în jos, nu reuşi să zărească altceva decât propriile ei picioare zbătându-se neajutorate prin aerul îngheţat, în căutarea unui suport solid. Apoi văzu deschiderea căscată larg în latura turnului.

— Phoenix!

Nu-i răspunse nimeni, dar nu era de mirare că nu era auzită în urletele vântului. Pentru o clipă, pentru o câtime de secundă, fetei i se păru că întrezăreşte o mişcare înăuntru. În mod straniu, parcă

văzuse două siluete care-și dădeau târcoale, totuși cum ar fi fost posibil așa ceva?

„Asta e, Laura, fato”, își spuse ea. „Acum, balansează-te.”

Când porni însă să-și întindă picioarele înainte și să-și lase corpul pe spate, simți că funia o smucește puternic. Din pricina asta, începu să se rotească și atunci privi în sus, prin viscol. Ceva nu era în regulă.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmpat?

Abia putea distinge chipul lui Bradshaw, care o privea de sus. Gura bărbatului era larg deschisă și ochii holbați. Îi striga ceva. Un avertisment. Ținându-se cu o mână de frânghie, Laura duse mâna cealaltă la ureche, făcând-o pâlnie într-un gest teatral care anunța că nu-l putea auzi. După aceea, ciulind urechea, începu să audă crâmpaie din ce îi striga Bradshaw.

— Ochi-de-șoim... viziune...

Ea clătină din cap, și bărbatul răcni mai tare.

— Cineva înăuntru... pericol... trebuie... să te-ntorci!

Cele două siluete care-și dădeau târcoale... Confruntarea dintre umbre... Nu fusese o părere. Cineva era acolo cu Phoenix. El. El trebuia să fie.

Dracula.

Simțind cum funia începe s-o ridice, Laura țipă, protestând:

— Nu, nu!

După care, în ciuda temerii de a nu cădea, porni să se răsucească și rotească, luptându-se cât putu ca să nu fie urcată înapoi.

— Vă rog, nu mă puteţi aduce sus! Zări privirea derutată de pe chipul lui Bradshaw şi urmă: Trebuie să fiu cu el!

— Nu, răcni bărbatul, este o cursă!

— Vă rog!

Începu să-şi desfacă harnaşamentul.

— O să sar.

— Nu fi nebună, fato!

— Ba da. Vreau acasă! Mai bine mor decât să rămân aici.

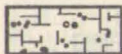
Gestul acela fu convingător. Bradshaw încuviinţă cu un aer resemnat, şi Laura rămase nemişcată în harnaşament.

Sosesc, Phoenix!

Se balansă de câteva ori, lovindu-se în două rânduri de zidul de piatră, dar, în cele din urmă, ajunse să stea cât de cât cu tălpile pe muchia deschiderii. Se afla la hotarul dintre două lumi, cu lumina tot mai slabă îndărătul ei şi cu semiîntunericul odăii misterioase în faţă. Ceea ce văzu înăuntru o umplu de disperare. Phoenix zăcea lat lângă peretele îndepărtat, iar din gură şi din nas îi curgea sânge. Între băiatul căzut şi Laura stătea personajul din tablou.

Dracula.

Fata ieşi încetişor din harnaşament, străduindu-se să nu facă mai mult zgomot decât era necesar, în timp ce Dracula avansa spre Phoenix. Laura îşi luă arbaleta din spinare, apoi privi în jur, căutând Îngerul Morţii. Arma lui Phoenix era făcută bucăţi, lângă coşciug. Laura înghiţi în sec, cu greu, din cauza gâtlejului uscat. În clipa aceea, Phoenix o

zări. Băiatul încercă să-și controleze expresia feței, însă speranța lui i se trădă în ochii dintr-odată măriți. Dracula se întoarce.

— Bine ai venit, zise el, vorbind pentru prima dată.

Laura îndreptă arbaleta către inima lui și apăsă pe trăgaci. Pe chipul livid al lui Dracula apăru o expresie de dispreț. Mâna lui cu gheare prinsese săgeata din zbor.

— Asta-i tot ce poți face, copilă? Mă așteptasem la mai multe.

Fata simți o gheară de gheață strângându-i inima. Cu o furie deznădăjduită, repezi spre el arbaleta, mânuind-o ca pe o ghioagă. În mod ciudat, Dracula mârâi, dar nu atacă, și Laura înțelese. Ea stătea într-un petic de lumină slabă a soarelui iernatic, la intrarea în cameră.

— Phoenix, adu-l în lumină!

Dracula se răsuci, însă băiatul se ridicase deja. Înarmat cu o toporișcă, bătu un piron de oțel în umărul vampirului, dar nu reuși să-i atingă inima, deoarece creatura făcu o mișcare bruscă din braț.

Csss! Dracula se clătină și se dădu un pas înapoi, apropiindu-se de lumină, apoi își regăsi echilibrul și se aruncă să-l sfâșie pe Phoenix cu ghearele.

— A durut, așa-i? făcu băiatul. Stai să-l vezi p-ăsta!

Încercă să-i împlânte un al doilea piron, dar vampirul era incredibil de iute și-i zbură securea din mână. Reflexele lui erau prea rapide, chiar și pentru Laura. În ciuda rănii din umăr, Dracula pară o a doua săgeată.

— Strădaniile voastre sunt zadarnice, şuieră el.

Se înalţă deasupra băiatului şi gura i se căscă, dezvăluindu-i colţii din care picura venin. Phoenix nu se dădu bătut. Bâjbâi printre sfărâmaturile Îngerului Morţii şi smulse coarda de oţel a arbaletei. În clipa în care Dracula fu lângă el să-l oprească, Laura îşi roti arma şi-l izbi cu toată puterea în teastă.

— V-ar trebui ceva de zece ori mai puternic, ca să-l opriţi pe lordul vampirilor, mârâi Dracula.

Phoenix găsisese însă acel „ceva”. Repezindu-se spre vampirul care-l scăpase din ochi, îi înfăşură coarda de oţel în jurul gâtului.

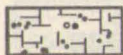
Css! Dracula reacţionează sălbatic, răsucindu-se şi zbătându-se, în vreme ce laţul îi pătrundea în carnea rece. Zvârcolirile sălbatice îl ridicară pe Phoenix de pe pardoseală. De două ori fu izbit de pereţii de piatră şi zguduit până în măduva oaselor. Mâinile îi erau mânjite de sângele care curgea din locul în care coarda de oţel îi tăiasse palmele, totuşi nu slăbi strânsoarea.

— Nu-i da drumul! strigă Laura, armându-şi arbaleta pentru a treia oară.

De data aceasta, Dracula nu mai reuşi să se ferească de săgeata care-i pătrunse în trup. Sânge negru i se revărsă înspumat din gură.

— La o parte! răcni Phoenix, eliberând coarda.

Laura îl ascultă şi băiatul se repezi în vampirul care se împleticea, împingându-l spre fereastră. În clipa în care ajunse în lumină, Dracula începu să zbiere. Phoenix se pregătea să-şi termine sarcina feroce, împlântându-şi toporişca între omoplaţii

creaturii, când văzu că nu mai era nevoie s-o facă. Ultimele raze ale soarelui își făcuseră efectul. Flăcări țâșniră în jurul vampirului și începură să-i mistuie trupul, arzându-l până la os. Pielea alburie crăpă, desprinzându-se de craniu și de schelet, apoi, din rărunchii vampirului care se dezintegra, țâșni un urlet de moarte, ce răsună infernal în amurgul care coborâse peste castel. În numai câteva clipe, Dracula se prefăcu într-un pumn de pulbere.

Şaptesprezece

— S-a terminat? întrebă Laura, îmbujorată la faţă. Am câştigat?

— Nu, răspunse un glas din spatele ei. N-ai câştigat încă.

Vorbise Adams, care stătea pe marginea deschizăturii, trupul lui masiv conturându-se întunecat în lumina tot mai slabă a iernii.

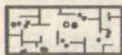
— Spune-i, Phoenix, continuă el. Explică-i că amicul nostru cu colţi era un pion ce putea fi sacrificat. O simplă marionetă, nimic mai mult.

Privi cu tristeţe simulată grămăjoara de colb de pe podea.

— Chiar ai crezut că va fi atât de uşor, Laura? Da, puteţi ucide un vampir înfigându-i o ţepuşă în inimă, dar cum îl distrugeţi pe stăpânul meu? Ce este el: o apariţie paranormală, o fantomă sau un spirit care bântuie prin lume? Nu puteţi să ucideţi ceva imaterial.

Laura se uită la Phoenix.

— Însă asta nu-i tot adevărul, nu-i aşa, Adams? replică Phoenix. El nu este un spirit pentru că aşa şi-ar dori, nu? Altfel de ce s-ar strădui de atâta timp şi cu atâta furie să pătrundă în lumea noastră? (Văzu că Adams schimba feţe-feţe şi ştiu că se afla pe calea cea bună.) Într-un mod pe care încă nu-l pot înţelege, Gamemaster a suferit o înfrângere — a devenit un spectru sau ceva asemănător. Am sau nu dreptate, Adams?

Adams pufni zgomotos.

— Într-adevăr, stăpânul meu dorește să fie liber, să se întrupeze într-o formă fizică și, credeți-mă, atunci când o va face, va alege o gazdă perfectă pentru puterea lui. Din păcate, voi nu veți fi prezenți ca să vedeți acest lucru.

Adams privi în jur.

— Așadar, asta era ținta voastră — odaia cu o ieșire, dar fără intrare. Clătină din cap: Chiar v-ați încrezut în Ochi-de-șoim? Mai degrabă ar trebui să i se spună Creier-de-șoim.

— Dar poarta... începu Laura.

— Poarta! rânji Adams. Vezi vreo poartă? Totul nu-i decât iluzie. Odaia asta este o stradă care nu duce nicăieri, fundătura finală.

Fata puse o săgeată în canelura arbaletului.

— Există o poartă, rosti ea. Trebuie să existe.

Ținti spre inima lui Adams.

— Haide, las-o jos, zise Adams. N-o să tragi.

— Nu mă-mpinge s-o fac.

Însă Adams chiar asta făcu. Întinzând un braț, împinse umărul fetei și o propulsă către fereastră.

— Te cunosc bine, Laura. Îți cunosc slăbiciunile și punctele sensibile. Când te uiți la mine, tu nu-l poți vedea decât pe băiatul care am fost. De ce te amăgești? Tu nu poți să ucizi.

— Încetează! strigă ea, strângând patul arbaletului. Dă-te-napoi!

Phoenix sări spre Adams, dar fu azvârlit de-a curmezișul hrubei și se izbi dureros de peretele opus.

— Și dacă nu vreau? o îmbrânci din nou Adams.

— O să trag.

— Nu, spuse Adams, întinzându-se iarăși către ea. N-o să tragi.

— Ba da, amenință fata și degetul ei porni să apese trăgaciul.

— Și-o să mă omori cu sânge rece, nu? Nu prea cred.

O împinse încă o dată, până la marginea ferestrei. Laura lunecă pe pardoseala de piatră, se dezechilibra și căzu.

— Nu!

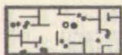
Phoenix se sculă și se năpusti înainte. Plonjă disperat după Laura, dar era prea târziu. Cel puțin așa crezu. Exact în clipa în care fata se prăbușea, o siluetă încețoșată o lovi din spate, propulsând-o înapoi în hrubă. Cu răsuflarea tăiată în urma impactului, ateriză grămadă pe podeaua acoperită cu paie. Laura simți cum arbaleta îi zboară cât colo din mâini.

— Dimitrescu!

Șeful călăreților Szekely se folosi de inerția balansului pe funie pentru a-și continua pătrunderea în interior. După ce o împinsese pe Laura la loc sigur, se răsuci și se azvârli spre Adams.

— Ciuma ta va muri aici, căpetenie de clan! răcni el, prinzându-l în brațe.

Adams nu era însă chiar așa ușor de doborât. Înfingându-și cotul în coastele lui Dimitrescu, îl izbi apoi cu pumnul și-l trimise îndărăt în viscol, unde vânătorul de vampiri rămase atârând, cu răsuflarea tăiată, neajutorat, ținându-se cu o singură mână de funia care se rotea.

— Nicolae!

— Nu te mai obosi, mârâi Adams. Într-o oră va pogrîi noaptea și îngerii întunericului se vor ridica în văzduh, iar voi veți fi morți. Mângâie obrazul Laurei: Sau poate că-i voi lăsa să te preschimbe pe tine într-o ispită drăgălașă pentru morții vii. Te-ai întrebat vreodată cum ți-ar sta cu colți?

Fata se trase îndărăt la atingerea lui. Cu coada ochiului îl vedea pe Dimitrescu, agățat cu greu de frânghie, zvâcnind din picioare.

— Ia-ți labele de pe ea! strigă Phoenix.

Drept răspuns, Adams îi trase o palmă care-l doborî la podea. Laura alergă spre Phoenix și-l ajută să se ridice în capul oaselor. Amândoi stăteau cu spatele lipit de perete, iar ochii lor căutau cu disperare o porțiță de scăpare — ieșirea pe care le-o făgăduise Ochi-de-șoim. Dar nu exista niciuna.

Adams porni încet spre ei. Îi vedeau iarăși conturul siluetei pe fundalul viscolului. În spatele lui, Dimitrescu se străduia din răputeri să nu cadă, cu toți mușchii încordați la maximum. Ghearele, colții și ochii negri ai lui Adams scânteiau, iar rânjetul de pe față sclipea în lumina muribundă.

— Spune-ți rugăciunea, Legendeer. Imploră-ți divinitățile în care crezi.

Îi domina prin statură, zvârlind flăcări ucigașe prin ochi.

În clipa aceea, Laura își zări arbaleta. Îl privi scurt pe Phoenix și se înțeleseră. Băiatul știa ce trebuia să facă. Instantaneu se repezi către Adams, iar Laura plonjă spre arbaletă. Adams se scutură cu ușurință de Phoenix, după care se năpusti cu o

viteză de neînchipuit, încât ajunse lipit de ea în clipa în care se ridicase cu arma în mână. De data asta, însă, nu mai fu nicio ezitare. Ea apăsă pe trăgaci și Adams căzu pe spate, zbătându-se și zvârcolindu-se, iar din gât slobozi un urllet sălbatic. Dar pe când Laura bâjbâia încercând să armeze a doua săgeată, Adams începuse deja s-o smulgă pe prima din corpul său.

— Grăbește-te! strigă Phoenix, încă sfâșiat de durerile produse de loviturile lui Adams.

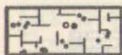
Phoenix văzu cum dușmanul său de moarte scoate și vârful săgeții din carnea străpunsă.

— Încerc!

Atunci săgeata intră în canelură și, lăsându-se pe spate, fata ținti. Nu mai avea însă timp. Adams pornise deja și mâna lui înarmată cu gheare căuta să-i sfărtece fața și gâtul. Phoenix rotea cu disperare toporișca pe care și-o recuperase, abia reușind să-i pareze atacurile dezlănțuite.

— Armează! Armează! (De pe colții lui Adams, veninul îi picura deja pe obraji.) Te rog!

Adams era totuși mult prea rapid și puternic. Dintr-o mișcare, zbură arbaleta din mâna fetei, și Phoenix închise ochii. Cu toate speranțele irosite, așteptă lovitura finală.

Optsprezece

Lovitura finală nu mai sosi. Deasupra lui se dezlănțuise altă luptă.

— Nicolae!

Probabil că Dimitrescu reușise să-și recapete echilibrul, deoarece acum era înțeleștat cu brațele și picioarele în jurul lui Adams, pe care-l luase prin surprindere. Smulgându-l de lângă adolescenți, Dimitrescu se azvârli împreună cu adversarul său în viscolul de afară și, peste numai o clipă, amândoi atârnavă la înălțime deasupra solului, semănând cu doi gemeni condamnați la moarte, care se zbăteau sub brațul spânzurătorii.

— Trebuie să facem ceva! strigă Laura, căutând arbaleta.

Phoenix ajunse primul la armă, o ridică și se repezi către deschidere.

— Degeaba, gemu el, disperat. Nu pot să trag.

Adversarii de afară se roteau chiar mai sălbatic, atârnați unul de celălalt, luptându-se, în același timp, pentru supremație, contopindu-se într-o unică formă neagră în vârtoarea viscolului și în incertitudinea întunecată a amurgului care avansa. Phoenix începu să audă zgomotele din castel — scârțâielile, foșnetele, șuierăturile. Legiunea vampirilor se trezea la viață.

— Fă ceva! îl imploră fata. Trebuie să-l ajutăm pe Nicolae.

Băiatul distingea de acum amenințarea sumbră a strigoilor care se deșteptau. În câteva minute, aveau să forfotească pe ziduri. Ridică arbaleta, totuși nu cutează să tragă.

— Nu pot. S-ar putea să-l nimeresc pe Nicolae.

— Trebuie să riști. Trage!

Phoenix privi cu atenție siluetele care se zvârcoleau. Aținti arbaleta asupra perechii încleștate și simți disperarea mușcându-l ca o durere.

— Zadarnic...

Închise ochii și simți cum îl podidesc lacrimile. Auzea strigătele de durere ale lui Dimitrescu, fiindcă Adams se dovedea mai puternic.

— Îmi pare rău, Nicolae...

În clipa aceea, o voce îi umplu mintea ca o bucurie.

Fă-o! Phoenix deschise ochii.

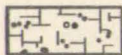
Nu! Nu trebuie nici măcar să-i deschizi. Încrede-te în ceea ce știi că există în tine.

Instinctul îi preluă mișcările, și Phoenix slobozi săgeata. Apoi totul se sfârși la fel de iute pe cât începuse. Se auzi un urlet pătrunzător, după care una dintre siluete căzu în gol, fluturând din brațe.

Laura se întoarse spre el cu chipul îmbujorat de fericire:

— Ai reușit, Phoenix! Nicolae a scăpat. După aceea, vocea îi deveni gravă: Trebuie să deschidem poarta dintre lumi. Este aproape noapte. Castelul trebuie aruncat în aer, mai înainte ca vampirii să poată învia.

Phoenix dădu din cap. În sfârșit, știa ce trebuia să facă. Pentru o clipă îl urmări pe Dimitrescu,

urcând pe frânghie la oamenii săi, apoi se răsuci spre perete și-și lipi buricele degetelor pe piatră.

Încrede-te în tine, spuse vorbitorul neauzit. *Poarta este acolo unde dorești să fie.*

Într-adevăr erau acolo — numerele din jocul pe calculator, cifrele aurii și argintii care clipiseră în portalul de lumină, 333 666 999.

Fă ca mai devreme. Simte cu mintea. Băiatul vedea numerele lucind în beznă. *Călăuzește-mă, Andreas! Arată-mi!*

Apăsă degetele pe piatră, le trase cu putere în jos și, pe neașteptate, stânca dură cedă, devenind moale ca o plastilină. Degetele lui o modelau, săpând poarta în piatra înmuiată.

— Asta-i! țipă Laura. Ai reușit! Mergem acasă.

Afară, viscolul începuse să se domolească și luna plutea leneș dinapoia norilor.

— E timpul, urmă fata. Au aprins fitilele.

— Vampirii vor pieri în seara asta, zise Phoenix. Haide!

— Ascultă! exclamă Laura, pe când se apropiau de poartă.

Primele explozii bubuiau în serie în sala mare a castelului.

— Am reușit.

Fără alte cuvinte, pășiră împreună prin poartă. Victorioși.

Epilog

Acum ori niciodată

În viața adevărată, după „Sfârșit” mai urmează întotdeauna ceva.

Crăciunul din anul acela trecu fără evenimente majore. *Legiunea vampirilor* fu lansat la timp pe piață și ajunsese liderul vânzărilor de jocuri pentru calculatoare în Europa și în SUA. Pentru Phoenix și Laura important era însă ceea ce nu se întâmplase.

Costumul pentru realitatea paralelă nu se realizase. Jucătorii nu *intrau* în mod fizic în joc. Poarta dintre lumi nu se deschisese. Gamemaster nu apăruse.

Se sfârșise.

Sau nu?

Zi de zi, Phoenix se trezea punându-și aceeași întrebare. Și dacă *după* „Sfârșit” mai urma ceva?

— Ai văzut asta? îl întreabă Laura, în autobuzul care-i ducea spre școală.

Phoenix luă anunțul de la fată, văzu fotografia miniaturală reprodușă și își pierdu răsufarea.

— De unde o ai?

— Era pe o cutie de lapte din supermarket.

Băiatul rămase tăcut, privind fotografia. Era Adams, dar nu așa cum îl văzuseră ei în lumea miturilor. Acesta era Adams așa cum fusese odată, în altă viață, o ființă umană despre care puteai bănuși că avea și o urmă de nevinovăție, un elev zâmbitor. Înainte de *Legendeer*. Înainte de tenebre.

— Greu de crezut c-a fost vreodată așa, nu? rosti Laura.

— Într-adevăr.

Phoenix citi textul de sub fotografie:

Dispărut

Puteți da o mână de ajutor?

Acum patru luni, Steven Adams, în vârstă de 14 ani, a dispărut fără urmă de acasă și n-a mai fost văzut de atunci. Este brunet, zvelt și înalt pentru vârsta lui.

Urmau alte detalii fizice și un număr de telefon.

— Nu pot să cred că-i aceeași persoană, spuse fata.

— El se află în altă lume, zise Phoenix, și trăiește după alte legi.

— Crezi, așadar, c-a supraviețuit prăbușirii?

— Știu c-a supraviețuit.

— De unde știi?

— Ca să intre în hruba din turn, s-a ridicat în zbor, nu? În același fel putea să zboare în sens invers, spre pământ. În plus, am o presimțire în privința asta.

— După cum vorbești, s-ar zice că îți dorești să fie viu...

Nici nu știi cât de mult mi-o doresc.

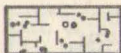
— Poate că da.

Laura îl privi neîncrezătoare.

— Cum poți să-ți dorești așa ceva? Este nebun. A fost cât pe-aici să ne-omoare pe amândoi.

Băiatul se uită afară pe fereastra autobuzului.

— Câtă vreme el este viu și eu sunt viu.

Expresia șocată de pe chipul Laurei cerea o explicație.

— Să nu le spui niciodată părinților mei, încep Phoenix, dar am sentimentul că nu mai aparțin acestei lumi. Aici totul este atât de neînsemnat, de meschin și de anost... Eu sunt Legendeer. Menirea mea este acolo, printre demoni. Eu aparțin lumii miturilor, și ei sunt jumătatea mea întunecată.

— Astea-s aiureli.

— Crezi? Așa să fie? De ce?

— Pur și simplu pentru că sunt aiureli.

— Uite, spuse Phoenix, chiar din momentul în care am revenit în Brownleigh, mi-am dorit cu disperare să mă-ntorc.

— La Cescuț?

— Nu, acolo s-a terminat totul. Trebuie să fiu în locul unde se află și Gamemaster.

— Nu-ți place acasă? Îți fac zile fripte ai tăi?

— Nici vorbă. Ar fi putut să reacționeze mult mai rău, dar acum mă lasă din nou să merg singur peste tot, atâta vreme cât am asupra mea echipamentul de contact.

Îi arată pagerul și telefonul mobil.

— Să înțeleg că ei nu cred în jumătăți de măsură? făcu Laura.

— Nu, însă de acum nu mai este vorba despre ei, ci despre mine. Mai ții minte însemnarea pe care ți-am citit-o din jurnalul lui Andreas? Că el se simțea ca un străin pe lumea asta? La fel se-ntâmplă și cu mine. Și cred c-așa a fost din capul locului.

— Dar n-ai văzut ce i s-a întâmplat lui?!

— Nu te teme, știu exact ce i s-a întâmplat, dar asta n-a însemnat că s-a înșelat, nu? Laura, nu s-a terminat — o știu. Și cred că în adâncul sufletului o știi și tu.

— Este stația noastră, îl înghionti fata, și Phoenix o urmă, coborând din autobuz.

Știa că Laura se bucura să ia o pauză în discuția despre subiectul acela. Nu existau însă răgazuri, în niciun caz din partea lui *Legendeer*.

— Nu l-ai jucat încă? întrebă un puști din anul întâi, aflat în fața lor.

— *Legiunea vampirilor*? răspunse colegul lui. Ba da, e marfă.

— Ar fi putut totuși să-l fi făcut și mai bun, nu crezi? Ziseseră că o să lanseaze și costumele alea, de realitate paralelă. M-au dezamăgit.

— Acum n-o să mai fie nicio dezamăgire.

Phoenix și Laura schimbă o privire.

— Ce vrei să zici?

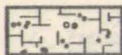
— Scrie-aici negru pe alb, zise puștiul și îi arătă revista *Gamestation*.

— Pot să văd și eu? interveni Phoenix, privind peste umărul lui.

— Cumpără-ți!

— O s-o cumpăr. Adică, o am deja — am abonament și o s-o găsesc acasă. Văzu șovăiala de pe chipul celuilalt și continuă: Nu ți-o iau de tot, ce naiba! Uite, dacă vrei, poți să ții de ea până citesc și eu știrea aia!

Puștiul se învoi, iar Phoenix și Laura citiră articolul cu care se deschidea secțiunea de noutăți:

Acum ori niciodată pentru Magna.com

A sosit ora adevărului pentru seria de mare succes *Legendeer* a companiei Magna.com. În ciuda vânzărilor extraordinare din toamna și iarna aceasta, principalul joc al companiei va fi evaluat, în cele din urmă, în funcție de promisiunea de a oferi jucătorilor „iluzia că se găsesc în mod real în interiorul jocului”. Aceasta înseamnă comercializarea mult așteptatului costum pentru realitatea paralelă, care va transforma jocurile pe calculator din aventuri pe care le privești în aventuri la care luați parte. Al treilea eșec consecutiv de a oferi echipamentul anunțat îi va dezamăgi cu certitudine pe milioanele de fani ai seriei, iar fanii dezamăgiți încetează pur și simplu să mai cumpere. În prezent, se află în etapa de dezvoltare partea a III-a din *Legendeer*.

Se spune că designerii jocului plănuiesc o bătălie finală, decisivă, între forțele binelui și ale răului.

Să sperăm că Magna.com nu va sfârși cu renumele unei pagube de proporții.

— Mulțumesc, rosti Phoenix și se îndepărtă.

— Asta-i deci, zise Laura, grăbindu-se după el. Lucrurile se desfășoară așa cum ți-ai dorit.

Phoenix o privi în ochi.

— Nu contează ce-mi doresc eu, îi spuse. Este ceea ce trebuie să fie. Acesta este destinul meu, tot așa cum a fost destinul lui Andreas.

Chiar în clipa aceea, în studioul lui John Graves destinul preocupa mintea altcuiva. Înșiruirea de cifre încă nedecodificată pâlpâia pe ecran. Era vocea lui Gamemaster:

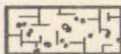
Ai citit, *Legendeer*? Ce articol inspirat! Așadar, acum ori niciodată.

Crede-mă însă, tânărul meu erou, nu eu voi fi cel zdrobit de roata Sortii. Victoriile tale au fost câștigate împotriva discipolilor mei, nu împotriva mea. Am fost nevoit să privesc cum ei mă dezamăgeau. În scurt timp, o să vă plătesc, ție și semenilor tăi, cu sânge și teroare. Puterea mea este în creștere. Am plantat o sămânță și vlăstarul crește viguros și înalt. În scurt timp, nu voi avea nevoie de alții pentru a-mi îndeplini dorințele. Voi păși din nou printre stele și vă voi arde mințile cu furia mea. Bucură-te de victoria ta cât mai poți, băiete!

Pentru prima dată, după atât de multă vreme, pot să adulmec vântul, pot să-mi simt pulsațiile sângelui, vibrațiile nervilor, zvâcnirile de șarpe ale mușchilor. Pot să aud suspinele lumilor și rugile îndurerate ale inamicilor mei. Le pot mirosi fumul rugurilor funerare. Pentru tine nu există tihnă, tinere erou! Vei culege vânt!

Jocul nu se termină până ce nu este câștigat, *Legendeer*.

Game on!

Cuprins

Prolog. Atacul	5
----------------------	---

Cartea I

Cartea jocului	19
Unu.....	20
Doi.....	28
Trei	33
Patru	42
Cinci.....	48
Şase.....	49
Şapte.....	55
Opt	60
Nouă.....	65
Zece	68
Unsprezece	72
Doisprezece	74

Cartea a II-a

Cartea viziunilor	77
Unu.....	78
Doi.....	82
Trei	90
Patru	97
Cinci.....	104
Şase.....	110
Şapte.....	115
Opt	120

Cartea a III-a

Cartea morților vii	127
Unu.....	128
Doi.....	134
Trei	139
Patru	145
Cinci	153
Șase.....	158
Șapte.....	164
Opt	168
Nouă.....	174
Zece	180
Unsprezece	185
Doisprezece	190
Treisprezece	196
Paisprezece.....	202
Cincisprezece.....	208
Șaisprezece	217
Șaptesprezece	223
Optsprezece	228
Epilog. Acum ori niciodată.....	231

Pentru comenzi și informații
adresați-vă la:

Editura CORINT JUNIOR

Grupul Editorial CORINT

Difuzare și Clubul Cărții

Str. Teodosie Rudeanu nr. 21

Sector 1, București

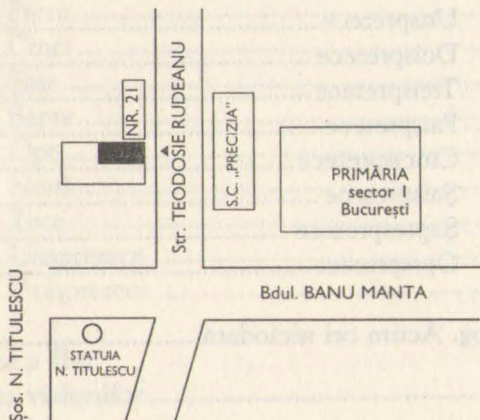
Tel.: 222.19.49, 223.19.28, 222.40.34.

Fax: 222.71.78

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual:

www.edituracorint.ro

Format: 24/61x86

Coli tipo: 10

Tipărit la:

Tipărit la **UNIVERSUL SA**

**i dacă există lumi reale în care
coșmarurile noastre trăiesc
și ne așteaptă?**

**Phoenix a descoperit o asemenea lume.
Armate de vampiri și de vârcolaci,
creaturile celor mai tenebroase vise
ale noastre, sunt pe punctul de a ne
invada lumea. După lupta sa cu crudul
Gamemaster în *Umbra Minotaurului*,
Phoenix știe că este vorba despre ceva
cât se poate de real.**

**Pregătindu-se să intre în noul joc
ucigaș din seria *Legendeer*, el știe că
trebuie să câștige, altfel nu va mai
reveni niciodată în lumea lui.**

***Legiunea vampirilor* este al doilea volum
din trilogia *Legendeer*.**

***Legiunea vampirilor*
este mai mult decât un simplu joc.
Joacă-l, dacă-ndrăznești!**

www.edituracorint.ro

ISBN: 973-7789-68-7

9 789737 789686